

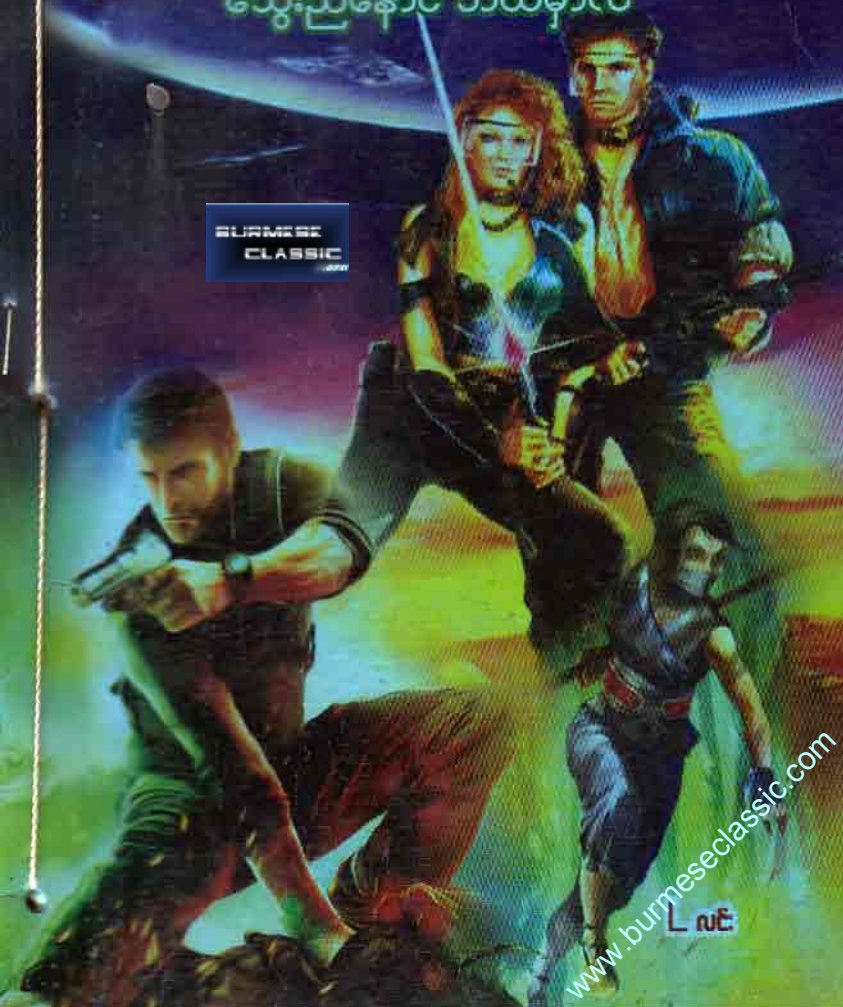
တက္ကသိုလ်

တင်မြင့်

သွေးညှိနောင် ဘယ်မှာလဲ

BURMESE
CLASSIC
COMIX

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သွေးညီနောင်ဘယ်မှာလဲ

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၂၈၅)၊ စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၈၉၅-၈၃

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သွေးညီနောင်ဘယ်မှာလဲ၊ တက္ကသိုလ်တင်မြင့် (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၉၆-စာ၊ ၅x၇

(၁) သွေးညီနောင်ဘယ်မှာလဲ

တက္ကသိုလ် တင်မြင့်

သွေးညီနောင် ဘယ်မှာလဲ

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

၁၉၈၀-ပြည့်နှစ်
ဝန်းကျင်

(တစ်)

မြင်ကွင်းက မလှပပေ။

လဲကျနေသူတစ်ယောက်ကို အခြားသုံးယောက်က
ပြင်ထက်စီးနင်း ခွထားသူကခွထား၊ ရိုက်နှက်သူက ရိုက်နှက်နှင့်
တစ်ဖက်စောင်းလွန်းနေသည်။

လဲကျသူနှင့် ထိုးနှက်ရိုက်ပုတ်နေသူများကြားတွင်
ဥယျာဉ်တစ်ခုခု ရှိကောင်းရှိမည်။

လဲကျနေသူကပင် ထိုးနှက်နေသူများအပေါ်တွင်
အံ့ရောင်နိုင်လောက်သော အမူအကျင့် တစ်ခုခု ရှိချင်လည်း ရှိပေ
မည်။

သို့သော် ပွဲကမမျှသောပွဲ၊ မလှသောပွဲ။

ရန်မျိုးနောင်၏ အားကောင်းသော ကားမီးရောင်
အညှိတည့်တန်းတန်းကြီးတွင် အထင်းသား တွေ့နေရသည်။

ကားလမ်းဘေးတွင် ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့၏အိမ်ရှေ့တွင် လင့်ရိုဗာကားတစ်စီး ရပ်ထား
မည်။ သူတို့၏နောက်တွင် လဲကျနေသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးတိုလည်း တွေ့ရသည်။

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သွေးညီနောင် ဘယ်မှာလဲ

ရန်မျိုးနောင်သည် သူတို့အချင်းချင်း ဘာပြဿနာကြီးဖြစ်နေနေ ယခုမမျှသောနှင့် မလှသော မြင်ကွင်းအတွက်မှ ဝင်ရောက်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်ကို ဖွင့်ကာ လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်သော ဒသမသုံးနှစ် ပစ္စတိုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကားမောင်းလျက်ကပင် ဆွဲမောင်းကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကားမှန်ပြတင်းမှ လက်ထုတ်ပြီး ပစ္စတိုကို မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်: ... ဒိုင်: ... ဒိုင်:”

သုံးချက်ပင် ဆင့်ပစ်လိုက်ပါ၏။

အပေါ်စီး(၃)ဦးသည် ရန်မျိုးနောင်၏ စကားလာရာကို လှမ်းကြည့်ကာ ချက်ချင်းပင် လင့်ရီဗာကားဆီ ပြေးသွားသည်။ ရှေ့ခန်းမှာပင် သုံးယောက်စလုံးတက်ကာ ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားပေသည်။

ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဖြစ်ပါ၏။

ကားနံပါတ်မှတ်ရန် ရန်မျိုးနောင် သတိတရရှိပါ၏။ သို့သော် ကားမီးမဖွင့်ဘဲ မောင်းထွက်သွားသည်မို့ နံပါတ်ကိုမမြင်နိုင်ပေ။

ရန်မျိုးနောင်၏ကားမီးကလည်း လမ်းတည့်တည့်သွားတိုးလင်းသည်မို့ ကားလမ်းဘေးရပ်ထားသည့် လင့်ရီဗာကားနံပါတ်ကို ဘယ်လိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်ပေ။

ရန်မျိုးနိုင်သည် လဲကျနေသူ၏ဘေးတွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

ကားမီးကို မပိတ်ဘဲ စက်ကိုသာပိတ်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

လဲကျနေသူ၏ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရင်တွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာလည်း ကွဲနေသော ဒဏ်ရာနှင့် သွေးများစီးဆင်းနေသည်။

သို့သော် အသက်ရှင်နေသေးသည်။ သတိလည်း ကောင်းကောင်းရှိနေပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပါပြီ”

“အားတင်းပေါ့ဗျာ၊ အခု ထောက်ကြံ့နဲ့ နီးနီးလေးရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံအရောက် ကျုပ် ပို့ပေးမယ်”

“ပို့တာတော့ ပို့ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရမယ်မထင်တော့ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို လဲကျနေသူသည် သူ့ဘေးတွင် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲနေသော ပိုက်ဆံအိတ်၊ သော့တွဲစီးကရက်ဘူး၊ လက်ကိုင်ပဝါ စသည်တို့ထဲမှ ဓာတ်ဆီမီးခြစ် တစ်ခုကို လှမ်းယူပြီး ဒူးထောက်ထိုင်နေသော ရန်မျိုးနောင် ဝတ်ထားသည့်အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အင်း: ... ဒီလူ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေပြီ”

ရန်မျိုးနောင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင် ဆက်ပြီး ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ၏မော်တော်ကား၏ နောက်ခန်းတံခါးကို အလျင်သွားဖွင့်သည်။

ပြီး ဒဏ်ရာရသူကို ပွေ့ချီကာ ကားနောက်ခန်းတူရှင်ပေါ် တင်ပေးသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲကျနေသည့် ထိုသူ၏တိုလီ မိုလီပစ္စည်းတွေကို လိုက်ကောက်သည်။

ထွက်ပြေးသွားသူ(၃)ဦးသည် လဲကျနေသူ၏ အင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ တစ်အိတ်ချင်းနှိုက်ပြီး ထွက်လာသမျှပစ္စည်းတွေကို မလိုမလား သည်အတိုင်း လမ်းပေါ်ပစ်ချသည်ပဲ ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုပစ္စည်းလေးတွေကို ကားနောက်ခန်း ကူရှင်မှာပင် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လမ်းဘေးတွင် လဲကျနေသော မော်တော် ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ သွားကြည့်သည်။

ဟွန်ဒါအမျိုးအစား ဖြစ်ပါ၏။ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ပေါက်ပြီး ဓာတ်ဆီတွေ ဖိတ်ကျနေသည်။

ရန်မျိုးနောင် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သည် အတိုင်း ထားခဲ့ရုံသာရှိသည်။

လိုကာမယ်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် သော့တန်းလန်း ကို ဖြုတ်ယူသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ “ယ”လေးသောင်း ကျော်ဂဏန်းငါးလုံးကို မှတ်ယူလိုက်ပြီး သူ၏အက်(စ)အီးကား ကြီးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ...

ဘိုးဘိုးဦးဘကောင်း၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ဘိုးဘိုး၏အိမ် ပဲခူးမှာပင် ညအိပ်လိုက်လျှင် ဤမလှမပ မြင်ကွင်း ကို ရန်မျိုးနောင် ကြုံစရာမရှိ။

ဘိုးဘိုးက မိုးချုပ်ပြီ မပြန်နဲ့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေဦး လူလေးဟု ပြောသည့်ကြားကပင် ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့ ပဲခူး

နဲ့ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော့်ကားက တစ်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်ပဲ မောင်း တာပါ။ ခုလို ညမိုးချုပ် လမ်းရှင်းတုန်းဆိုရင် တစ်နာရီနဲ့တောင် ရန်ကုန်ရောက်သွားမှာပါဟု ဆင်ခြေကန်ပြီး ည(၈)နာရီ(၃၀) မိနစ်တွင် ပဲခူးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

လှည်းကူးမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ထောက်ကြံ့ရောက်ရန် (၃) မိုင်ခန့်အကွာတွင် ယခုလို မလှမပတွေကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

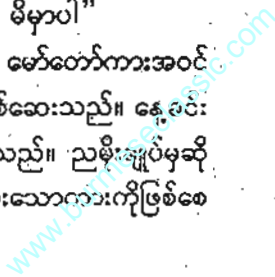
ဒါမျိုးကျတော့ ရန်မျိုးနောင် မနေတတ်။ ရှောင်ဖယ် မသွားတတ်။ အင်အားချင်းမမျှ အနိုင်ကျင့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကြားဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းတွင် မိမိကြုံခဲ့သမျှကို ဝင်ရောက် သတင်းပေး တိုင်ကြားသည်။

ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းမှ ရဲကြပ်ကိုညှိမောင်းက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရန်မျိုးနောင်၏ တိုင်ကြားချက်ကို အားရပါးရ ထောက်ခံသည်။

“အား ... ဟုတ်တယ်။ စောစော နာရီဝက်သာသာလောက် က အဲဒီလင့်ရီဗာကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးပြီး နံပါတ် မှတ်လိုက်သေးတယ်။ ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားသုံးယောက် ပါတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါဆို မလွတ်ပါဘူး။ ကားနံပါတ် နဲ့ ဖြေရာခံရင် ဒီလူသုံးယောက်ကို မိမှာပါ”

ထောက်ကြံ့တွင် ဂိတ်ရှိသည်။ မော်တော်ကားအဝင် အထွက်ကို လုံခြုံရေးတာဝန်အရ ဂိတ်ကစစ်ဆေးသည်။ နေ့ခင်း ပိုင်းအချိန်၌မူ သာမန်စစ်ဆေးမှုမျှသာ ပြုသည်။ ညမိုးချုပ်မှဆို လျှင် ဝင်လာသောကားကိုဖြစ်စေ ထွက်သွားသောကားကိုဖြစ်စေ ကားနံပါတ်ကို မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လင့်ရီဗာ၏နံပါတ်ကို မှတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်မျိုးနောင်ကိုမှ ဥပမိရုပ်အရလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်စမ်းချောင်း၊ မဟာမြိုင်လမ်း၊ ခြံနံပါတ် အတိအကျအရလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကား အက်(စ်)အီး၏ ကားနံပါတ်ရယူ၍လည်းကောင်း၊ အိမ်တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ပေးထားသည်ကြောင့်လည်းကောင်း သံသယကင်းပေသည်။

“လူနာကို အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အင်းစိန်ဆေးရုံကို ယူသွားပေးပါလား ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ကျန်တဲ့ ရဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့မူခင်း ကိစ္စတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန်စခန်းနဲ့ညှိပြီး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မှာပါ”

ဒဏ်ရာရသူ၏ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊ သော့တွဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သော့ စသည်အားလုံးကို စာရင်းနှင့်တကွ ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းမှ ယူထားလိုက်သည်။

အင်းစိန်ဆေးရုံအထိ တာဝန်နှင့် ရဲကြပ်ကြီး ကိုညှိမောင်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့ပေသည်။

ဒဏ်ရာရသူကို အင်းစိန်ဆေးရုံ ရောက်သည်နှင့် တာဝန်ကျ ဆရာဝန် ဆရာမများက ချက်ချင်း အင်မာဂျင်စီအခန်း သွင်းလိုက်သည်။

ရဲကြပ်ကြီး ကိုညှိမောင် နေခဲ့ပြီး ရန်မျိုးနောင်သည် စမ်းချောင်း၊ မဟာမြိုင်လမ်း မိမိအိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ပြန်ခဲ့သည်။

ကားဟွန်းသံကြားသည်နှင့် တပည့်ကျော် ပေါ်ဦး ထွက်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမောင်းသွင်းပြီး ဂိုဒေါင်တံခါး ပိတ် သော့ခတ်ကာ တိုက်အိမ်လေးဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ပေါ်ဦးက တံခါးဝတွင် စောင့်နေပါ၏။

“အိမ်ကို ဘယ်သူတွေ လာသေးလဲ ပေါ်ဦး”

ပေါ်ဦးက သူ့အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်မှတ်စုစာအုပ်

လေး ထုတ်ယူပြီး စာမျက်နှာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က မမဝိုင်း လာတယ် ဆရာ”

“ဒီပြင်ကော”

“ကြာသပတေးနေ့ကလည်း မမဝိုင်း လာတယ်”

“အဲဒါ မင်းရဲ့မမဝိုင်း ခဏထားစမ်းပါ၊ ဒီပြင် ဘယ်သူတွေလာလဲ ပေါ်ဦး”

“အဲ ... ကြာသပတေးနေ့ကပဲ ဆရာရဲ့စာအုပ်တိုက်က ဦးစိန်မို လာသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပြောသွားလဲ”

“စာမူမပြီးသေးဘူးလားတဲ့၊ ဆရာလာရင် သူ့ဆီဖုန်းဆက်ချင် ဆက်ပါတဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့တိုက်ကို ခရီးကြိုလမ်းကြို ဆရာ ဝင်ခဲ့ပါတဲ့”

“အေးကွာ၊ ငါ ဘိုးဘိုးဆီမှာ သင်တန်းတက်တာ ရက်ကြာသွားတယ်၊ ဒါတောင် ဘိုးဘိုးက မပြန်စေချင်သေးဘူး၊ ငါ ဇွတ်ပြန်လာတာ၊ ဒီပြင်ကော ဘယ်သူလာသေးလဲ”

“မနေ့က သောကြာနေ့မနက် ဆယ့်တစ်နာရီပောက် မမဝိုင်း လာသေးတယ် ဆရာ”

“လာပြန်ပြီ မမဝိုင်း”

“မမဝိုင်းက ဆရာ့ကို ကျေနပ်ပုံ မရဘူး ဆရာ၊ သွားလိုက်ရင် တမေ့တမောပဲတဲ့၊ ရွက်ကျပင်ပေါက် ကျနေတာပဲတဲ့၊ အရွက်ကျတဲ့ နေရာမှာ အပင်ပေါက် အမြစ်တွယ်ချင်တယ်တဲ့၊ မမဝိုင်းရဲ့ဖေဖေက ဆရာရုံးမတက်ဘဲ ခွင့်ရက်တွေများလို့ ကျေနပ်ပုံ မရဘူးတဲ့”

“အေး ... ငါလွန်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးအလုပ်ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးကွာ၊ ဝိုင်းကရော သူ့အဖေကရော တိုက်တွန်းလို့သာ ငါ လုပ်နေရတာ၊ ငါ့ငါသနာကတစ်မျိုး၊ သူတို့ ဖြစ်စေချင်တာက တစ်မျိုးပဲ ပေါ်ဦးရ”

“ဒါဆိုလည်း အလုပ်က ထွက်လိုက်ပေါ့ ဆရာ၊ ဆရာရုံးအလုပ်က ရတဲ့လခက ဆရာအပြင်ကဝယ်ပြီး ထည့်နေတဲ့ ကားဓာတ်ဆီဖိုးလောက်ပဲရှိတာ”

“အင်း ... ထွက်ချင်တာမှ တစ်ဝိုင်းသေနေတယ်၊ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟိုနေရာ ဒီနေရာ လျှောက်သွားပြီး ဒေသန္တရဗဟုသုတွေ ရှာချင်တယ်၊ ငါ့ဝတ္ထုတွေအတွက် ကုန်ကြမ်းရှာတာတို့ ဇာတ်လမ်းရှင်းတာတို့ လုပ်ချင်တယ်၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ ငါနေချင်သလောက် နေချင်တာ၊ ဝိုင်းတို့က တစ်မျိုးလေကွာ၊ အစိုးရအလုပ်နဲ့ ရာထူးဂုဏ်ထူး ရှိထားစေချင်တယ်၊ လခငွေကို အဓိကထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ဝိုင်းတစ်သက် မပြောနဲ့ ဆယ်သက်စားလို့ မကုန်အောင် ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လား၊ ဝိုင်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့”

“ဟာ ... ချမ်းသာတာကတော့ ဆရာလည်း မိဘအမွေ အနစ်တွေနဲ့ ချမ်းသာတာပဲဟာ၊ နောက်ပြီး ဆရာရတဲ့

စာမူတွေက တစ်ပုဒ်ပြီးရင် ဆရာရတဲ့လခရဲ့ ဆယ်လေးငါးဆမက ရနေတာပဲ”

“အေး ... စာရေးဆရာကို ဝိုင်းတို့မိသားစုက အသိုက်အဝန်းက အထင်မကြီးဘူး၊ အရာမသွင်းဘူး ပေါ်ဦး၊ သေးနပ်တဲ့အလုပ်၊ အဆင့်အတန်းမမြင့်တဲ့ အလုပ်လို့ ယူဆထားကြတယ်ကွ”

“ဒါဆို မမဝိုင်းနဲ့ ဆရာက အဝိုင်းနဲ့ လေးထောင့်ကြီးပဲ”

“အေး ... ဝိုင်းနဲ့ သူ့မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒက အခု ငါဆောက်လုပ်ရေးမှာ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ရာက အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်ဖို့၊ ရုံးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံခြားစေလွှတ်တာခံရဖို့ ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ငါကလည်း အဲဒါတွေ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို မမဝိုင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ဆရာ ဘာ ဖြစ်လို့ သဘောတူထားလဲ”

“အင်း ... ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့သဘောပဲ ပေါ်ဦး”

“ဆရာမိဘတွေက ရှိမှ မရှိတော့တာ၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်နီးပါးတောင် ရှိပဲဟာ”

“အေး ... ဖေဖေနဲ့ မေမေ မကွယ်လွန်သေးရင် အတိအလင်းဖွင့်ပြောပြီး ငါလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ရုံပဲ၊ အခုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ငါက ကတိပေးထားမိတယ်၊ ဝိုင်းကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘတွေကို ငါကတိမပျက်ချင်ဘူး ပေါ်ဦးရ”

“ဒါဆို ဆရာရင်ထဲက မမဝိုင်းကို ချစ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့နော်”

“ဝိုင်းကို ငါ ခင်မင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလို ဒီလို အချစ်မျိုးနဲ့တော့ မချစ်ဘူးကွာ၊ ဝိုင်းကိုသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုချိန်ထိ ငါ့ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကိုမှ မချစ်ဖူးသေးဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်မယ်၊ ဆရာကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မဆို စာဖတ်မယ်၊ စာရေးမယ်၊ အားကစားမယ်၊ ကာယပညာတွေ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ အာရုံပဲ ရှိနေတာ၊ အခု ပဲခူးက ဘိုးဘိုးဆီ သွားတာလည်း ဆရာ့ဘိုးဘိုးဆီက ပညာတွေ ယူသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ငါ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ဘိုးဘိုးဆီ ပညာတွေ သင်ယူနေတာ ခုချိန်ထိ၊ ဘိုးဘိုးပညာတွေဟာ ကုန်နိုင်တယ် မရှိဘူး၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ဆင်းသက်လာတဲ့ အဆက်အနွယ်တွေက ဗမာဘုရင် လက်ထက်က စစ်သူကြီးမျိုးရိုးတွေ မဟုတ်လား၊ ဓားခုတ် လှံထိုး မြင်းစီး၊ ဆင်စီး၊ သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ လက်ငှေ့ပညာတွေက နည်းနည်းနော့နော့မှ မဟုတ်တာ၊ ကံပါကွာအဲဒါတွေ ထားပါဦး၊ ဒီပြင်ကော ဘယ်သူတွေလာသေးလဲ”

“လူတော့ မလာဘူး၊ ရာသက်ပန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ဖုန်းဆက်တယ် ဆရာ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဆရာရှိလားတဲ့၊ မရှိဘူး ဆရာသွားနေတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့ ဆရာ ပြန်လာရင် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါတဲ့”

ဆရာဖုန်းဆက်ရင် သူတို့ လာခဲ့ပါမယ်တဲ့၊ ဆရာ ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်ဝတ္ထုတဲ့လဲ”

“ဘယ်ဝတ္ထုလဲလို့ ကျွန်တော်မေးတာကို မပြောဘူးဆရာ၊ ဆရာနဲ့တွေ့မှ ပြောမယ်တဲ့၊ ဟောဒီမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတယ်”

“မင်းပဲ အဲဒီဖုန်းနံပါတ် သိမ်းထားလိုက်ကွာ၊ ကဲ ... ငါ ရေခိုးချိုးပြီး အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

ရန်မျိုးနောင်သည် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အပေါ်အကျိချွတ်ကာ နံရံချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။

ရုပ်အင်္ကျီနှင့် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကိုချွတ်ပြီး အဝတ်

အောင်းခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက်ရှိသော ရေခိုးခန်းဝင်ပြီး ရေ

ချိုးသည်။

ရေခိုးပြီးနောက် တစ်ပတ်ရစ် ချည်ချောလုံချည်၊

စွပ်ကျယ်လက်စကဝတ်ပြီး သူ၏တစ်ယောက်အိပ်ခန်းတွင် လဲ

ထောင်းလိုက်သည်။

နုတင်ဘေး စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စစာမူ

တွေ့ရှိနေသည်။ ဝတ္ထုကဇာတ်သိမ်းပိုင်း ရောက်နေပေပြီ။ နောက်

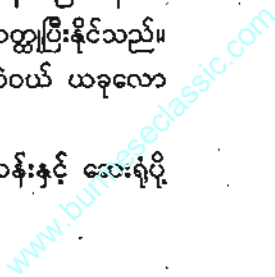
အိပ်ခန်းထဲမှာ သုံးလေးဆယ်လောက်ရေးလျှင် ဝတ္ထုပြီးနိုင်သည်။

သို့သော် ရန်မျိုးနောင်၏ စိတ်ထဲဝယ် ယခုလော

ကအာဆယ် ဝတ္ထုရေးချင်စိတ်မရှိ။

ထောက်ကြံ့အနီးတွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် လေးရံပို့

ရသော လူဆီသို့ အာရုံရောက်နေသည်။

ထိုလူ၏ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကို တွေ့တော့ တွေ့သည်။ ရန်မျိုးနောင် ဖတ်မကြည့်မိလိုက်။ ထောက်ကြံ့စခန်းသို့ အပ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိလောက်သည်။ ဒဏ်ရာရထားသည့်ကြားမှပင် ထိုလူသည် အရုပ်မဆိုးပေ။ လူ့ရည်သန်တစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။

သည်လူ အသက်မှ ရှင်ပါမလားဟု ရန်မျိုးနောင်က ကျေးကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာ ... ဆရာ၊ ကော်ဖီနဲ့ ကြက်ဥပြုတ် အဆင်သင့်ပဲ ဆရာ၊ ဆရာအခန်းထဲ ယူလာခဲ့ရမလား”

“မင်းပဲ စားလိုက်သောက်လိုက်တော့ကွာ၊ ငါ ဗိုက်ပြည့်နေတယ် ပေါ့ဦး”

“မိဒီယိုအနေ ကျွန်တော် ငှားထားတယ် ဆရာ၊ ဆရာ အကြိုက် အက်ရှင်ကားလေ”

“မင်းပဲ ကြည့်တော့ကွာ၊ ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“ဟာ ... ဆရာ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လားလဲ”

ပေါ့ဦး ညည်းညူသံ ကြားရပေသည်။

ရန်မျိုးနောင် မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်လိုက်ပေတော့သည်။

(နှစ်)

အိပ်ရာကတော့ နိုးလေပြီ။
သို့သော် ရန်မျိုးနောင်သည် ချက်ချင်းမထသေးဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် နှပ်နေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ပေါ်ဦးတစ်ယောက် ဟိုဟိုသည်သည် လှုပ်ရှားနေသံကို ကြားနေရသည်။

မိမိအိပ်ရာမှထလျှင် စားဖို့ သောက်ဖို့တွေ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ်ဦး လုပ်ကိုင်နေသည်ပဲ ဖြစ်မည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကိုလည်း ရန်မျိုးနောင် ကြားနေရသည်။

တယ်လီဖုန်းလာပြီး တစ်ခဏမှာပင် ပေါ်ဦးသည် ရန်မျိုးနောင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို လာခေါက်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ၊ ဖုန်းလာနေတယ်”

“အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ အခုဆက်တာက ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းက ရဲကြပ်ကြီး ကိုညိုမောင်တဲ့ ဆရာနဲ့ ပြောချင်တာတွေ ရှိလို့တဲ့”

ရန်မျိုးနောင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရဲကြပ်ကြီးကိုညှိမောင်ထံမှ သတင်းကိုတော့ ကြား ချင်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဖုန်းဆီသို့သွားကာ ရန်မျိုးနောင် ဖုန်းကိုကောက် ကိုမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရန်မျိုးနောင်ပါ”

“အေးဗျာ၊ ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ တပည့်က အိပ်နေသေးတယ် လို့တော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာက ကျွန် တော်တို့ရထားတဲ့ သတင်းတွေ ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီ ဆက် ဆက် ဖုန်းပြောလိုက် ဆိုလို့ပါ”

“ပြောပါ ကိုညှိမောင်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စား ပါတယ်၊ ညကမအိပ်ခင်မှာတောင် အင်းစိန်ဆေးရုံပို့ခဲ့တဲ့ လူနာ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်လို့ တွေးမိသေးတယ်”

“သွားရှာပြီ ကိုရန်မျိုးနောင်”

“ဗျာ”

“ခွဲစိတ်ပြီး နာရီဝက်အကြာမှာပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ မလွယ် တဲ့တဲ့၊ ဓားဒဏ်ရာက နှလုံးကို ထိတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်”

“အေးဗျာ၊ သနားစရာပဲ၊ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါဆို သူ့အသုဘကိစ္စ ဈာပနကိစ္စအတွက် ဘယ်သူကလုပ် မလဲ၊ လုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိရင် ကုသိုလ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပေးမယ်ဗျာ”

“အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ဆုံးသွားတဲ့လူရဲ့ နာမည် က ကိုတင်မောင်ကြည်တဲ့၊ သူ့အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ရယ်၊

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ရယ်၊ အဲဒီထဲက လိပ်စာအတိုင်း ကျွန် တော်သွားပြီး အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ ဒီလူ ကိုတင်မောင် ကြည်က ကလေးကချေလူ မဟုတ်ဘူး ကိုရန်မျိုးနောင်၊ သူ့အိမ်က ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းလမ်းမှာ တိုက်နဲ့ ခြံနဲ့ပဲ၊ ကိုတင်မောင်ကြည်မှာ ဖခင်တော့မရှိဘူး၊ သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီမရှိတယ်၊ သူ့အမေက ရန်ကုန်ပိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်က ကထိက ဒေါ်ရင်ကြည်တဲ့၊ သူ့ညီမက အမ်(မ်)အေ ဆက်တက်ရင်း သမိုင်းဌာနမှာပဲ အချိန်ပိုင်း နည်းပြဆရာမ စိုးစိုးကြည်တဲ့၊ အဲ ကိုတင်မောင်ကြည်က တော့ ကျောင်းလည်းဆက်မနေဘူး၊ အလုပ်အကိုင်လည်း မည်မည်ရရ ဘာလုပ်ရမှန်းကို သူ့အမေရော သူ့ညီမရော မသိဘူးတဲ့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနဲ့ အိမ်မကပ် လျှောက်သွားနေတာတဲ့”

“ဪ ... ဪ၊ ဒါဆို ဒီလူက ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစု ထဲကပဲ၊ သူ့ကို ဘာလို့များ သတ်တဲ့... သတ်သွားပါ လိမ့်”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော် ပြောမလို့၊ လင်ရိုဗာကားကို ကျိုက္ကစံကွင်းဘေးမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ရပ်ထားတာ၊ ရဲပတ္တရောင် တွေက တွေ့တယ်၊ ကားနံပါတ်နဲ့ ပိုင်ရှင်ကို လိုက်ရှာ တော့ ကမ္ဘာအေးလမ်း၊ ခြံနံပါတ်(...)မှာ နေတဲ့ ဦးအောင် စိမ်းရဲ့ကားတဲ့၊ မနေ့က နေ့ခင်းပိုင်း ဘာလမ်းထဲမှာ ဦးအောင်စိမ်းက ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကိုက် ပေါ်တက်သွားတုန်း ကားကိုခိုးသွားတာတဲ့၊ ကားပျောက်မှု ကိုလည်း ကျောက်တံတားရဲစခန်းမှာ ဘိုင်ကားတယ်”

“ဒါဆို လူသတ်သမား သုံးယောက်ဟာ ခြေရာပျောက် သွားတာပေါ့ ကိုညိုမောင်”

“အင်း ... လောလောဆယ်တော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျေ(စ်)ကို အင်းစိန် စီအိုင်ဒီကပဲ လွှဲယူလိုက် တယ်၊ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီကလိုက်ရင် အနေနဲ့အမြန် ပေါ် တော့ ပေါ်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ကိုညိုမောင်”

“အဲဒီတော့ စုံထောက်အဖွဲ့က လိုအပ်ရင် ကိုရန်မျိုးနောင် ဆီ လာပြီးမေးမြန်းချက်တွေ ယူချင်ယူလိမ့်မယ်၊ အမှုမှာ ကိုရန်မျိုးနောင်က အဓိက မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်နေပြီ လေ၊ မြော် ... ကထိက ဧဝါရင်ကြည်နဲ့ မစိုးစိုးကြည်ကို လည်း ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာရော တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ရော ကျွန်တော် ပေးလိုက်တယ်၊ ကိုတင်မောင်ကြည် ကို လူဆိုးသုံးယောက်လက်က ကယ်လိုက်တာရော၊ ဆေးရုံ အထိ ပို့ပေးတာရော ကျွန်တော်တို့က ကာယကံရှင် ဧဝါရင်ကြည်ကို ပြောပြဖို့ ဝတ္တရားရှိနေတာကိုး၊ သူတို့သား အမိ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို လာတွေ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ ဈာပနကိုစွဲ လုပ်နေကြရှာတယ်၊ ကဲ ... ဒါပါပဲဗျာ၊ ကိုရန်မျိုးနောင် သိအောင် ကျွန်တော်က ပြောပြတာပါ၊ တခြားကိစ္စအထူး မရှိပါဘူး၊ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို လည်း ချက်ချင်းသွားယူပြီး စခန်းမှာပဲ သိမ်းထားတယ်၊ ကဲ ... ဒါပဲနော်ဗျာ”

“အေးဗျာ၊ တကူးတက ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့ ကိုညိုမောင်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကိုညိုမောင်ဘက်မှ ဖုန်းချသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ရန်မျိုးနောင်သည် ဖုန်းကိုင်လျက် တန်းလန်းပင် နည်းစားနေလိုက်သည်။

လူသတ်သမားသုံးဦးသည် ယူသုံးစွဲသော လင့်ရီဗာ ထားကို ကျို့က္ကဆံကွင်းဘေးတွင် ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါ်ရင်ကြည်၏သား၊ စိုးစိုးကြည်၏အစ်ကို သေဆုံး သူ ကိုတင်မောင်ကြည်၏အိမ်သည် ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူ နှောင်းလမ်းမှာဟု ဆိုပြန်သည်။

ကျို့က္ကဆံကွင်းဘေးနှင့် ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူ နှောင်းလမ်းသည် သိပ်လှမ်းသည်မဟုတ်။ ခြေကျင်လျှောက်သွား ဦးတော့ ဆယ်လေးငါးမိနစ်သာ လျှောက်ရမည်။

ဒါဆိုလျှင် လူသတ်သမားသုံးဦးသည် ဘောက်ထော် ထဲရှိ တစ်နေရာရာတွင် နေထိုင်သူတွေများလား။

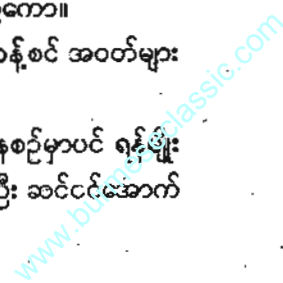
အို ... ဒါတွေကို သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေ စူးစမ်း ထိမ့်မပေါ့ဟု ရန်မျိုးနောင်က သူ့ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပြီး ဖုန်းကိုပြန်ချထားလိုက်သည်။

ပြီး ... နံရံတွင် ကပ်ထားသော သံစုံတီးနာရီကြီး ထို လှမ်းကြည့်သည်။

နံနက်(၈)နာရီပင် ထိုးပြီးလေပြီကော။

ရန်မျိုးနောင်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင် အဝတ်များ ထဲပြီး ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ကော်ဖီသောက်၊ ပေါင်မုန့်စားနေစဉ်မှာပင် ရန်မျိုး နောင်၏ ခြံထဲသို့ ကားဝါလေးတစ်စီး ဝင်လာပြီး ဆင်ငင်အောက် တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကားဝါလေးပေါ်မှ အမျိုးသမီး လှလှလေး တစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး ပိတ်ထားသော သံတံခါးကို လှုပ်ခါရင်း

“ကိုပေါ်ဦး ... ကိုပေါ်ဦး”

“ဗျာ ... လာပါပြီ၊ ဟော ... မမဝိုင်း လာပြီလား”

“ရှင့်ဆရာကော ရောက်ပြီလား”

“ညကပဲရောက်တယ် မမဝိုင်း”

“ဟင်း ... ညကရောက်တာတောင် ဖုန်းမဆက်ဘူး၊ ကဲ ဖွင့်ပါ တံခါး”

ပေါ်ဦးက ပျာပျာနှင့်ပင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် လှမ်းကြည့်မြင်နေရသော ထမင်းစားခန်းသို့ တည့်မတ်စွာ ဝင်သွားသည်။

“ဟော ... ဝိုင်းပါလား၊ လာ ... ကော်ဖီသောက်ရအောင် တို့လည်း သောက်လက်စပဲ ရှိသေးတယ်”

ဝိုင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝိုင်း၏ မျက်နှာလေးမှာ အလိုမကျသောအသွင် ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“ဝိုင်းတို့က မနက်ခုနစ်နာရီဆိုရင် အားလုံး ကော်ဖီသောက်ပြီးကြပြီ၊ အခု ရှစ်နာရီခွဲပြီးနေပြီ၊ ကိုမျိုးက ခုမှ ကော်ဖီသောက်သလား”

“တို့ ရှစ်နာရီကမှ အိပ်ရာက ထတာ ဝိုင်း”

ဝိုင်းက မဲပြသည်။ ဝိုင်းမဲပုံလေးမှာ ကြည့်ကောင်ပါ၏။ ချစ်စရာ တစ်မျိုးကောင်းပါ၏။

“ကိုမျိုးနဲ့တော့ ခက်တယ်၊ သွားချင်သလိုသွား၊ နေချင်သလိုနေ၊ စားချင်သလို စားပဲ”

“ယောက်ျားလေးပဲ ဝိုင်းရယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီလည်း ယောက်ျားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက အချိန်နဲ့စားတယ်၊ အချိန်နဲ့သွား၊ အချိန်နဲ့အိပ်ပဲ”

“အန်ကယ်လ်က လူကြီးပဲ”

“အို ... မဆိုင်တာ၊ မာဓိက ပြောတယ်၊ ဒယ်ဒီဟာ လူပျိုကတည်းက စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေတတ်တယ်တဲ့”

ရန်မျိုးနောင် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ ဝိုင်း ဆိုလိုသည်မှာ မိမိသည် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ နေတတ်သည်ကို ရှုတ်ချသည့်သဘောပင် ဖြစ်နေပါ၏။

* ဤနေရာမှာလည်း မိမိနေတတ်သလို နေခြင်းနှင့် ဝိုင်းတို့က နေစေချင်သော ပုံစံချင်း မကိုက်ညီကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပေါ်ဦးစကားနှင့် ဆိုပါလျှင် ဤအသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးတွေမှာပင် အဝိုင်းနှင့်လေးထောင့်၊ အဲမကိုက်ခြင်း ဖြစ်နေရသည်။

“ညက ကိုမျိုး ပြန်ရောက်တယ်ဆို”

“အင်း”

“ဒါနဲ့တောင် ဝိုင်းဆီကို ဖုန်းမဆက်ဘူး၊ နေနိုင်တယ်”

“တို့ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဝိုင်း အိပ်ရာဝင်လောက်ပြီ ဝိုင်း၊ ဝိုင်းတို့က အချိန်နဲ့နာရီနဲ့ အိပ်ရာဝင်တာ မဟုတ်လား”

“ကိုမျိုးက ဘယ်အချိန်မှ ရောက်လို့လဲ”

“ဆယ်နာရီတောင် ခွဲသွားပြီထင်တယ်၊ တို့ ပြန်ရောက်တာ မိုးချုပ်တယ်”

“ပဲခူးက ဘယ်အချိန် ထွက်လာလို့လဲ”

“ရှစ်နာရီခွဲလောက်”

“ကိုမျိုး ကားနဲ့ဆိုရင် ကိုးနာရီသာသာ ပြန်ရောက်နိုင်တာပဲ၊ ကိုမျိုး ကားမောင်းကြမ်းတာ ဝိုင်းသိနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမှာ ကိစ္စပိစ္စလေးကြုံလို့ ကြာသွားတယ်”

“ဘာကိစ္စပိစ္စလဲ”

ရန်မျိုးနောင်က ထောက်ကြံ့အနီးတွင် ညကကြံ့ခဲ သမ္မုကို အကြမ်းဖျင်း ဝိုင်းအား ပြောကြားလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ကိုမျိုးက ခက်တာပဲ”

ရန်မျိုးနောင် ပြောပြပြီး ဆုံးသွားသည်နှင့် ဝိုင်းက ဒုတိယအကြိမ် လှပစွာမုပြီး အပြစ်တင်သံလေးနှင့် ပြောလိုက်ပေသည်။

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ဝင်လုပ်ပေးတာကိုး၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ကလေးကချေ ဖြစ်နေတာတွေ ကြားထဲ ကိုမျိုးမို့ ဝင်တယ်”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဆတ်ခနဲ ဝိုင်း၏ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဝိုင်း၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ မက်ပင်းကြီး မတရား အနိုင်ကျင့်နေတာကို ကိုယ်က ရှောင်ကွင်းရမလား၊ လူလူချင်း ဖြစ်နေတာကို မပြောနဲ့၊ ခွေးချင်းကိုက်နေတာ တွေ့တောင် တို့ကတော့ ဆင်းမောင်း ပစ်မှာပဲ ဝိုင်း”

“ခွေးချင်းကိုက်တာကို ဆင်းမောင်းတာက ကိုယ့်ကို ဘာမှ မပတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး ကိုမျိုး၊ အခု ဟာက ကိုမျိုးကို အမှုပတ်နိုင်တယ်၊ ဟို ... ထွက်ပြေးတဲ့ လူဆိုးသုံးယောက်ကကော ကိုမျိုးကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်၊ ဝိုင်း ဆိုလိုတာက ကူညီတာတော့ ကူညီပေါ့၊ သူတို့ကို ရှောင်မောင်းလာပြီး ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းမှာ ဝင်အကြောင်း ကြားရင် သက်ဆိုင်ရာတွေက လုပ်ကြမှာပေါ့”

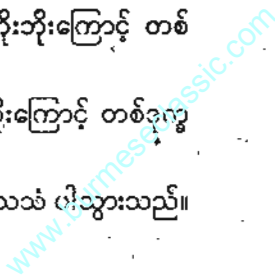
“မဟုတ်တာ၊ တို့ ထောက်ကြံ့အထိ မောင်းနေတဲ့အချိန် ထောက်ကြံ့က သက်ဆိုင်ရာတွေ ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့ လူခမျာ ဆက်ပြီးအနိုင်ကျင့်ခံနေရမတဲ့ လား၊ တို့မှာ ဒီလို လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့စိတ်မျိုး မရှိဘူး ဝိုင်း၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ မကွယ်လွန်မီကရော ပဲခူးက ဘိုးဘိုးကရော တို့ကို ငယ်ငယ်တည်းက သွန်သင်ထားတယ်၊ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူ၊ အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ လူကိုတွေ့ရင် တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ်က ဝင်ကူညီပါတဲ့”

ဝိုင်းက နားထောင်ရင်း မီးကင်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ထဲမှ ပေါင်မုန့်ချပ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခက်ရင်းဖြင့်ထိုး လိုက်နတ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“အင်း ... ကိုမျိုးမှာလည်း ပဲခူးက ဘိုးဘိုးကြောင့် တစ် ဒုက္ခပဲနော်”

“ဘာရယ် ဝိုင်း၊ တို့မှာ ပဲခူးက ဘိုးဘိုးကြောင့် တစ်ဒုက္ခ ဟုတ်လား”

ရန်မျိုးနောင် ပြန်ပြောပုံမှာ ဒေါသသံ ပါသွားသည်။ မျက်နှာထားလည်း တင်းမာသွားသည်။

ဝိုင်းက ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ဝိုင်းဆိုလိုတာက ကိုမျိုးဟာ ပဲခူးက ဘိုးဘိုးဆီကို စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်တိုင်းလည်း သွားတယ်၊ အခုဆိုလည်း ရုံးပျက်ခံပြီး သွားတယ်၊ ကိုမျိုးရဲ့ ဘိုးဘိုးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတာကို ဒုက္ခလိုပြောတာပါ”

“အဲဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ သုခ သိလား၊ တို့မှာ အဖေအမေ လည်း မရှိတော့ဘူး၊ တစ်လောကလုံးမှာ ဒီအဘိုးနဲ့ ဒီမြေးပဲရှိတာ၊ ဘိုးဘိုးဆီ တို့သွားတဲ့အခါ ပျော်တယ်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ သွားတွေ့တာ သုခပါ ဝိုင်း၊ သုခမှ မဟာသုခ”

“ဒါဆိုလည်း ရန်ကုန်ကို ခေါ်ထားပါလား၊ ကိုမျိုးအိမ်မှာ အဲဒီ ဘိုးဘိုးကို ခေါ်ထားပါလား”

“ခေါ်တာမှ ရှိခိုးပြီးခေါ်တယ် ဝိုင်းရေ၊ ဘိုးဘိုးက လုံးဝ ခေါ်လို့ မရတာ၊ ဘိုးဘိုးကို ဝိုင်း ဘာမှတ်လို့လဲ၊ သူများ အိမ်မှာ မှီခိုနေထိုင်တာမျိုး ဘိုးဘိုးက လုံးဝလက်မခံဘူး တို့ကိုတောင် လောကကြီးမှာ ကိုယ့်တူးကိုယ်ချွန်ပါ၊ ကိုယ့် ထီးကိုယ်ဆောင်းပါ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ထီးရိပ်မှာ ဝင်ကပ်ပြီး မခိုနဲ့တဲ့၊ သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ ဝင်ကပ်ခိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ လူပျင်းလူညံတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်လို့တောင် ပြန်ပြောလိုက် သေးတယ်”

ဝိုင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ဝိုင်း ပြုံးပုံမှာ ရန်မျိုးနှောင် က သူ့ဘိုးဘိုးအား အမွှမ်းတင်ပြောဆိုနေသော စကားတွေမှာ အာကရံ ပါကရံတွေဟု သဘောပိုက်သည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ လေ၏။

“ကဲပါလေ၊ အခု ဝိုင်းလာတာ ကိုမျိုးကို လာခေါ်တာပါ၊ ဒယ်ဒီက ကိုမျိုးနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်၊ ပဲခူးက ပြန်ရောက် နေပြီဆိုရင် ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဒီနေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ ဒယ်ဒီ အားလပ်နေတယ်”

“ဘာလဲ တို့ ရုံးမတက်ဘဲ ပျက်ကွက်တာတွေ ဝိုင်းဒယ်ဒီ က ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား”

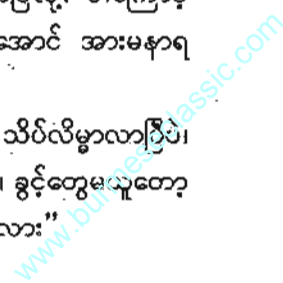
“အဲဒါလည်း ပါမှာပေါ့လေ၊ ကိုမျိုး ရုံးပျက်တာတွေဟာ ဒယ်ဒီ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအဲဒီဒီးရှာထူး ကိုမျိုးရအောင် ဒယ်ဒီက လုပ်ပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ ကိုမျိုးရဲ့ပျက်ကွက်မှုတွေ အလုပ်ကို မလေးစားတာတွေ ဟာ ဒယ်ဒီတာဝန် ဖြစ်နေတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဝိုင်း”

ရန်မျိုးနှောင်သည် စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ် ဖြီး လက်သုတ်ပဝါဖြင့် လက်သုတ် နှုတ်ခမ်းသုတ်လိုက်သေးသည်။

“ညက အိပ်မပျော်ခင် တို့ အဲဒါတွေ စဉ်းစားပါတယ်၊ အလုပ်ထဲမှာ တို့ ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်တာတွေ၊ ခရီးထွက် သွားလို့ ရုံးပျက်တာတွေဟာ အန်ကယ်မှာ လူကြီးချင်း အားနာစရာ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေရှာပြီလို့၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ် လူကြီးချင်း မျက်နှာမပူရအောင် အားမနာရ အောင် တို့က လုပ်ရတော့မယ်လို့”

“ဟာ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုမျိုး သိပ်လိမ္မာလာပြီပဲ၊ ဒါဆို ကိုမျိုး အလုပ်ကိုကြိုးစားပြမယ်၊ ခွင့်တွေမယူတော့ ဘူး၊ ရက်မပျက်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဝိုင်းက အားတက်သရောလေးပြောရင်း မျက်နှာလေး ပြုံးနေသည်။ ရန်မျိုးနောင်ကြည့်ပြီး သူ၏ခေါင်းကို ဖြည်းလေး စွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဝိုင်း၊ တို့ အလုပ်က ထွက်စာတင်ဖို့ ညက ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ဘာ ... ကိုမျိုး”

“ဟုတ်တယ် ဝိုင်း၊ တို့ ရုံးကအလုပ်မှာ မပျော်ဘူး၊ စိတ်လည်းမပါဘူး၊ ဆက်လုပ်ရင် အန်ကယ်အတွက် တို့ကြောင့် လူကြီးချင်း မျက်နှာပူစရာတွေ အားနာစရာတွေ ထပ်ပြန် တာလဲလဲ ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

“ကိုမျိုး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိစာရင်းဝင် အေအီးအလုပ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ရတဲ့ အလုပ်လား၊ ကိုမျိုးလို အာ(ရ်)အိုင်တီက ဘီအီးဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရသေးတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး သိလား၊ ကိုမျိုးကို တစ်ခါတည်း အေအီးတန်းရတာဟာ ဒယ်ဒီရဲ့မျက်နှာ ဒယ်ဒီရဲ့စွမ်းဆောင်ချက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့ကြောင့် အန်ကယ် ဆက်ပြီး မျက်နှာမပျက်ရအောင် တို့ အလုပ်ကထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ဝိုင်း”

“ဟွန်း ... အလုပ်ကထွက်တော့ ကိုမျိုးက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“စာရေးဆရာ လုပ်မယ်လေ”

ဝိုင်း နှုတ်ခမ်းမဲလိုက်ပြန်သည်။

“စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ခြောက်နှစ်ခွဲလောက်တက်ပြီး ဘီအီးဘွဲ့ယူခဲ့ပြီးမှ စာရေးဆရာ လုပ်မတဲ့လား၊ ဒါဆို အစက

ဟိုတံစကူးမှာ ရှစ်တန်းအောင်ကတည်းက စာရေးဆရာ လုပ်ရောပေါ့”

“စာရေးဆရာကို နှိမ်လှချည်လား ဝိုင်း”

“အထင်ကြီးစရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီမယ် ကိုမျိုး၊ အခု ကိုမျိုး ပြောနေတာတွေဟာ ဝိုင်းကို မခံချင်အောင် တမင် စနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ် အတည်ပြောနေတာ လား”

“တကယ် အတည်ပြောနေတာ ဝိုင်း၊ တနင်္လာနေ့ ရုံးဖွင့် တာနဲ့ တို့ ထွက်စာတင်မှာ”

ဝိုင်း၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ တင်းမာသွား သည်။

“လက်နဲ့ရေး ခြေနဲ့ဖျက်ပဲ၊ ဖေဖေက တမင်တကူးတက လုပ်ပေးတာကို ကိုမျိုးက တန်ဖိုးမထားတဲ့ သဘောပဲ”

“အဲဒီလို သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး ဝိုင်း၊ တို့ကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတာရယ်၊ ဆက်လုပ်လေ အန်ကယ် မှာ တို့ကြောင့် မျက်နှာပျက်ရလေတွေ ဖြစ်မှာစိုးတာရယ် ကြောင့်ပါ”

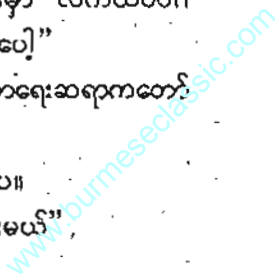
“ဒါဆို ကိုမျိုးနဲ့ ဝိုင်း လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကျရော”

“ရတယ်လေ။ ဝိုင်းကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လက်ထပ်ပါ၊ အခုချက်ချင်းဆိုလည်း အခုချက်ချင်းပေါ့”

“ဟွန်း ... လက်ထပ်လိုက်ရင် ဝိုင်းက စာရေးဆရာကတော် ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ရန်မျိုးနောင်က ဘာမှမပြောပေ။

“ရုံးစာရေးကတော်ကမှ အဆင့်မြင့်ဦးမယ်”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ ဝိုင်း၊ အခု တို့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီးတာနဲ့ အခု အေအီးလခရဲ့ ဆယ့်ငါးဆလောက် ရတယ်”

“အဆတစ်ရာ ရတော့ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကိုမျိုး၊ ကိုမျိုးလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ဝိုင်းတို့လည်း ချမ်းသာတယ်၊ ဝိုင်းပြောနေတာက ငွေကြေးလခရမှုပေါ်မှာ မူတည်ပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရာထူးရာခံနဲ့ ဂုဏ်ရှိဖို့ ပြောတာ”

“ဝိုင်းက စာရေးဆရာဆိုတာ ဂုဏ်မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား”

“ဆိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုကိုဆိုနေတာ၊ အလကားအလုပ်၊ မိတ်ဆွေချင်းတွေလို့ မိတ်ဆက်ပေးရင်တောင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းက စာရေးဆရာပါလို့ နှုတ်ကပြောမထွက်ရဲတဲ့ အလုပ်၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာရိုက်ရင်တောင် သတို့သားဟာ စာရေးဆရာလို့ ဂုဏ်ပုဒ်ထည့်ရိုက်လို့ မလှပတဲ့အလုပ်”

“ဒီမယ် ဝိုင်း၊ အခုတစ်ထိုင်တည်းမှာပဲ ဝိုင်းဟာ လောကကြီးမှာ ကိုယ်အခင်တွယ်ဆုံးနဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး နှစ်ခုကို မလိုလားတဲ့စကားတွေ ပြောနေတယ်၊ ပထမဆုံး ပဲခူးက ဘိုးဘိုးကို မလိုမလား ပြောတယ်၊ အခု စာရေးဆရာ အလုပ်ကို မလိုမလား ပြောရုံမကဘူး၊ စော်ကားတဲ့အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ပါ ပြောနေတယ်၊ အပြောဆင်ခြင်ပါ ဝိုင်း”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဝိုင်းပြောမယ်၊ ကိုမျိုး သိပ်ဝါသနာပါတဲ့ စာရေးဆရာ အလုပ်ကိုလည်းလုပ်လေ၊ လက်ရှိ အေအီးရာထူးကလည်း မထွက်နဲ့၊ ပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ လက်ရှိရာထူးက အလုပ်ကို လေးလေးစားစားလုပ်၊ ဝါသနာနဲ့ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကတော့ ဒုတိယဦးစားပေးထားပြီး အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ လုပ်ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမျိုး”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ဝိုင်း၊ အဲဒီလို နှစ်ခုတွဲပြီး လုပ်နေသမျှ ရုံးလုပ်ငန်း ရုံးတာဝန်တွေ ပျက်ကွက်မှာပဲ၊ စာရေးတယ်ဆိုတာက သူ့ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်အရ ဒေသန္တရ ခရီးထွက်ရတာမျိုးရှိတယ်၊ ဥပမာ ... ကချင်ပြည်နယ်ထဲက အကြောင်းဆိုရင် ကိုယ်တိုင်က ကချင်ပြည်နယ်ကို သွားလေ့လာရမယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဆိုလည်း ရှမ်းပြည်နယ်၊ ဗြိတိန်ဆိုဗြိတိန် သွားရတာမျိုး၊ ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ကိုမျိုး သိပ်ခေါင်းမာတယ်”

“မမာပါဘူး ဝိုင်း၊ တို့ဝါသနာနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပြောနေတာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝိုင်းနဲ့ ကိုမျိုး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စဟာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ကိုမျိုး”

“တို့ကတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် မဖြစ်ဘူး ဝိုင်း၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မကွယ်လွန်ခင်က ပေးထားတဲ့ တို့ကတိအတိုင်း တစ်သမတ်တည်းပဲ”

ဝိုင်း ထိုင်ရာမှ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲပင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုမျိုး၊ ဝိုင်း နောက်ဆုံးစကား ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ စနေနဲ့ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနှစ်ရက် ကိုမျိုးမှာ စဉ်းစားချိန် ရပါတယ်၊ စဉ်းစားပါဦး၊ အဲ ... တနင်္လာနေ့မှာ ကိုမျိုး ထွက်စာတင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဝိုင်းနဲ့ ကိုမျိုး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဝိုင်းကဖျက်တစ်ရပ်သိမ်းတယ်ပဲ ကိုမျိုး”

“သဘောပဲ ဝိုင်း၊ ဒါဆိုရင် ဝိုင်းဘက်ကစပြီး ဖျက်သိမ်းတာ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ တို့က ဖျက်သိမ်းတာမှ မဟုတ်တာ။”

ဝိုင်းသည် နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေသံလေး တမင်ပြင်းပြင်းနင်းပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ကားတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံ၊ နံပါတ်တစ်ဂီယာကို လိုသည်ထက် ပိုမောင်းပြီး ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသံကို ရန်မျိုးနောင် အတိုင်းသား ကြားရပါ၏။

“မမဝိုင်း တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားပုံပဲ ဆရာ”

“အင်း ... သူနဲ့ ငါနဲ့ ကိစ္စုံပြတ်သွားတယ် ပေါ့ဦး”

“ဆရာရင်ထဲမှာ မထိခိုက်ဘူးလား ဆရာ”

“ခင်မင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လျော့နည်းသွားတာ လောက်တော့ ဖြစ်မိတယ်ပေါ့ကွာ”

“န့မြောစရာကြီးပါ ဆရာ”

“မင်းက ဘာကို န့မြောတာလဲ ပေါ့ဦး”

“ဪ ... မမဝိုင်းက ရုပ်လည်းချောတယ်။ တက္ကသိုလ်တွဲလည်း ရှပြီးသား၊ မိဘလည်းချမ်းသာတယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း အယ်နေတာပဲ၊ ဒါကို ဆရာလက်လွှတ်ပစ်တာ န့မြောစရာကြီးလို့ ပြောတာပါ”

ရန်မျိုးနောင် ပြုံးပါ၏။

“မင်းန့မြောတာတွေ အားလုံးက အပေါ်ယံမြင်ကွင်းတွေပဲ ပေါ့ဦး၊ တကယ်တော့ လူမှာ တကယ် အဖိုးအတန်ဆုံးက ဗီစိတ်ဓာတ်ကွ၊ နောက်ပြီး လူမှာ တကယ်လိုအပ်တာက နှလုံးသားမေတ္တာပဲ ပေါ့ဦး၊ ငါ့အဖို့ ဝိုင်းမှာ အဲဒီနှစ်ချက်

စလုံး မပြည့်စုံဘူးလေကွာ၊ တကယ်လို့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားရင်တောင် တကျွက်ကျွတ် စကားများရမယ့်ကိန်းပါ ပေါ့ဦး”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဘာဆိုတာမှ မခံစားရသလို နို့နေသည်။

“ကဲ ... ငါ အပြင်သွားဦးမယ်”

“ဆရာကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲနော်”

“ဟ ... ဘာမှမှ မဖြစ်တာနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲပေါ့ ပေါ့ဦးရာ”

ရန်မျိုးနောင်သည် သူ၏ ကားဖြူကြီးကိုမောင်းကာ အင်းစိန်ဆေးရုံသို့ ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။

ယနေ့နံနက် အိပ်ရာမှ ထလာကတည်းက စိတ်မကောင်းစရာနှင့် စိတ်ပျက်စရာနှစ်ခု ရန်မျိုးနောင် ဆုံစည်းရသည်။

စိတ်မကောင်းစရာမှာ မနေ့က မိမိကိုယ်တိုင် လမ်းတွင်ကယ်ဆယ်ပြီး ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ပြုခဲ့ရသော ကိုတင်မောင်ကြည် ဆိုသူသည် ကုသလိုက်ရသော်လည်း ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက်ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်စရာမှာ ဝိုင်းနှင့် မချေမငံ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင်၏ နှလုံးသားသည် ယနေ့အချိန်ထိ အပြစ်ခံသက်သက်ပင် ရှိသေးသည်။ မည်သည့်အမျိုးသမီး တစ်ဦးတည်းမှ ရန်မျိုးနောင်၏ နှလုံးသားတွင် နေရာမယူနိုင်သေးပေ။

ဖေဖေနှင့် မေမေအား ပေးထားသော ကတိကြောင့် တစ်နေ့ကျလျှင် ဝိုင်းနှင့်လက်ထပ်ရမည်ဟု စိတ်အစွဲကြောင့်လည်း ရန်မျိုးနောင်သည် သူ့နှလုံးသားကို အဖြူခံသက်သက်ပင် ထိရိလိုက်သည်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နည်းဆိုသော် ရန်မျိုးနောင်၏ နှလုံးသားကို ဝိုင်းက လေးဖက်လေးတန် ဘောင်ခတ်ထားသလို ချီနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ယခုမူ ခတ်ထားသောဘောင် မရှိတော့ပြီ။ ဝိုင်းကိုယ်တိုင်ကပင် လက်ထပ်ရေးကို ဖျက်သိမ်းသွားလေပြီ။

ဝိုင်းက ဖျက်သိမ်းခြင်းမို့ ကွယ်လွန်သွားသော ဖေဖေနှင့် မေမေအပေါ်တွင် ရန်မျိုးနောင် ကတိဖျက်ရာမရောက်၊ အစွာပျက်ရာ မရောက်ဟု ရန်မျိုးနောင် ရင်ထဲက မှတ်ချက်ချအားလိုက်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ရန်မျိုးနောင်အဖို့ လွတ်လပ်သွားခြင်းတော့ အမှန်ပင်။

မိမိဘာသာ ဝါသနာအလျောက် သွားချင်ရာသွား၊ ချင်ချင်ရာလုပ်ပေမင့် ဝိုင်းနှင့် ဝိုင်းမိဘက မိမိအပေါ် အရိပ်လို ချမ်းမိုးနေသလို တထင့်ထင့် ခံစားရသည်။

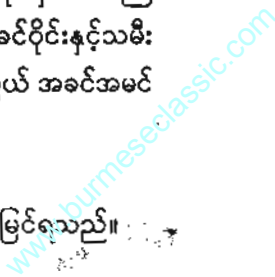
ယခုမူ ဒါတွေ မခံရတော့ပြီ။ အရိပ်မည်းကြီးအောက် လွတ်သွားပေပြီ။

တစ်ခုပဲ စိတ်ပျက်မိသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေ အသက်ရှင်စဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ကြသည့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးဘဝင်းနန်း ဒေါ်ခင်ဝိုင်းနှင့်သမီး ဦးမိသားစုနှင့်တော့ ရန်မျိုးနောင် အဆက်အသွယ် အခင်အမင် ဖြစ်သွားရသည်။

မတတ်နိုင်ပြီ။

အင်းစိန်ဆေးရုံကို အငေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

ဆေးရုံထဲအထိ မိမိကားကို ယူမသွားဘဲ မနီးမဝေး
လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် ကားရပ်သည်။ မှန်ပိတ်၊
သော့ပိတ်ထားခဲ့ပြီး ဆေးရုံကြီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သေဆုံးသွားသူ ကိုတင်မောင်ကြည်၏မိခင် ဒေါ်ရင်
ကြည်နှင့် ညီမစိုးစိုးကြည်တို့ မည်သူတွေ ဖြစ်မည်လဲဟု အေး
ကပင် အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

လောလောဆယ် ကိုတင်မောင်ကြည်၏အလောင်း
ကို ကြံတောအေးတိုက်သို့ ဝိုင်းဆောင်ရန် လူ ဆယ့်လေးဝါး
ယောက်လောက် ဝိုင်းအုံပြီး အစီအစဉ်များ ပြုနေသည်။ ဝိုင်းဝန်း
ဆောင်ရွက်နေသူများမှာ အများအားဖြင့် လူကြီးပိုင်းနှင့် လူရွယ်
သုံးလေးဦးခန့် တွေ့ရသည်။ အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်ခန့် အမျိုး
သမီးသန်သန် သုံးလေးဦးကိုလည်း လှမ်းမြင်ရပါ၏။

မနေ့ညက ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားသည်
သူ၏လိပ်စာကို ရှာဖွေခြင်း စုံစမ်းခြင်းဖြင့် ကာယကံရှင် ဒေါ်ရင်
ကြည်နှင့် စိုးစိုးကြည်တို့ ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးဆုံးချင်း မသိ
တန်ရာ။ အသိနောက်ကျပုံရသည်။ ညတွင်းချင်း သတင်းစာတွင်
နာရေးထည့်ချိန် ရမည်မဟုတ်။ ယနေ့သတင်းစာတွင် မပါနိုင်
ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် စိုးစိုးကြည်တို့၏အနီး
ကပ်ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟလောက်သာ ရောက်ရှိဆောင်ရွက်နေခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် စိုးစိုးကြည် မည်သူတွေလဲဟု ရှာ
ဖွေရန်မှာ လွယ်ကူပါ၏။ ငိုယိုထားသော မျက်နှာနှစ်ခုကို လိုက်၍
ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ထင်းခနဲ သိသာသည်။

ဒေါ်ရင်ကြည်သည် အသက်(၅၀)ခန့်အရွယ် ရှိသည်။
ဦးခေါင်းတွင် ငွေရောင်ဆံပင် တချို့တစ်ဝက် ရှိနေသည်။ အရပ်
ညှပ်ရှည် အသားဖြူဖြူဖြင့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သည်။ ကထိကတစ်ဦး
မိမိ မြင်ရုံနှင့် လေးစားလောက်သော ရုပ်သွင်ရှိပါ၏။

စိုးစိုးကြည်မှာ အသက်(၂၃)လောက်ဟု ရန်မျိုးနောင်
ခန့်မှန်းသည်။ မိခင်ဒေါ်ရင်ကြည်လောက် အသားမဖြူ။ အညှိ
ထက်သို သမ်းသည်။ အစ်ကိုဆုံးပါးမှုကို ငိုကြွေးထားခြင်းကြောင့်
မျက်နှာတွင် ပကတိအသားရောင် ပေါ်လွင်နေသည်။

စိုးစိုးကြည်သည် ညိုသော်လည်း စိုစိုပြည်ပြည်ရှိလှ
သည်။ အညှိရောင် အသားလေးကပင် ဝင်းဝင်းပပ ရှိနေသည်။
ကောက်ကိုင်းအနက်ရောင်ဖြင့် ပါဝါမျက်မှန် တပ်ထားသည်။

မျက်မှန်ထဲက မျက်ဝန်းများပင်လျှင် ကြည့်ကောင်း
သည်။ မျက်ခုံးထူပြီး မျက်တောင်ကော့သည်။

စိုးစိုးကြည်၏ ကိုယ်ထည်မှာ ကြော့ရှင်းသည်။
ကျောပြင်မှာဖြစ်စေ ဝမ်းဗိုက်မှာဖြစ်စေ အသားပို အသားဆီများ
သစ်အစ်နေခြင်း လုံးဝမရှိ။ ရင်နှင့်တင်များမှာ ဆူဖြိုးမို့မောက်
ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း သူမ၏အရပ်မောင်းဖြင့် လိုက်ဖက်ကြည့်
ကောင်းအောင် စိုစိုပိုပိုလေးတွင် ရှိသည်။

ပညာပြည့်မိန်းကလေးမို့လားမသိ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်
ဗုဒ္ဓာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး ဝတ်ထားသည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ မထူမပါး
အဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ ထဘီမှာ အနက်ခဲတွင် အဖြူရောင်
ဝန်းပွင့်လေးများပါသော ထဘီဖြစ်သည်။ ထဘီကို ခြေမျက်စိသို့
အနားရောက် ဝတ်ထားသည်။

ဆဲကေသာမှာ နက်မှောင်ပြီး အုံကောင်းသည်။
 နောက်တွင် တစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ဆံဖျားကို တွဲလွဲချထားသည်။
 တစ်ပတ်လျှိုထုံးသော အထုံးသည်ပင် ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိသည်။
 ညှိပြီး လှသည်။ အသားချောသည်။ ကိုယ်ဟန်
 ကြော့ရှင်းသည်။ ဣန္ဒြေရသည်။ များစွာ မြန်မာဆန်သော စိုးစိုး
 ကြည်ပါပေ။

လာစဉ်ကတော့ မိမိသည် ညက ကိုတင်မောင်ကြည်
 အား လူဆိုးလက်မှ ကယ်တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ပို့ပေးသော ရန်မျိုး
 နောင်ပါဟု ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် စိုးစိုးကြည်ကို မိတ်ဆက်ရန်ဖြစ်
 ပါ၏။

သို့သော် သူတို့သားအမိတွင် ကမ္ဘာမီးလောင် ခံစား
 နေရပုံရသည်။ မိမိသွားရောက်မိတ်ဆက်မှုသည် ဆီမီးခွက်ဝင်
 တောက်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး
 ကျမှု တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှပင် အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။
 ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အလောင်းကို ကြံတော
 အအေးတိုက်ပို့ပြီး ကြံတောလောင်တိုက်မှာပင် မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့်
 အစီအစဉ်များ ပြုနေပုံရသည်။

ဝန်းကျင်တွင် ကိုယ်ပိုင်ကား ဆယ်စီးခန့် ရပ်ထား
 သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားတွေမှာ တစ်စီးလျှင် သုံးသိန်းအထက်
 တန်ဖိုးရှိ ကားတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဒါကိုထောက်လျှင် ကထိက
 ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာတန်း နည်းပြဆရာမလေး စိုးစိုးကြည်
 တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းနှင့် အောက်မကျသော ဆွေမျိုး
 အသိုက်အဝန်း ရှိနေပုံရသည်။

အုံသြစရာပင်။

ကထိက ဒေါ်ရင်ကြည်၏သား၊ နည်းပြဆရာမလေး
 စိုးစိုးကြည်၏ အစ်ကိုသည် အထက်တန်းကျကျ၊ ဣန္ဒြေရရ
 မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားသူ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လူသတ်
 သမားတွေနှင့် ပတ်သက်ရလေသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် လူသတ်
 သမားတွေက ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သတ်ခဲ့သနည်း။

ရန်မျိုးနောင်သည် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အလောင်း
 တို့ ကားပေါ်တင်နေစဉ်မှာပင် ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ရုံးခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသော ထာဝီပြာနှင့် သူနာ
 ပြုဆရာမလေးနှင့် ရန်မျိုးနောင် တွေ့ဆုံပါ၏။

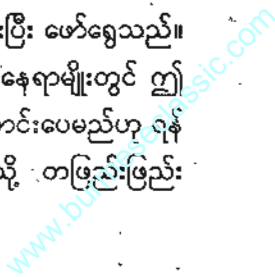
ဆရာမလေးထံတွင် ညက အင်မာဂျင်စီ တင်မောင်
 ကြည်ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးသော ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်သည်။

“ညက နိုက်ဂျူတီကျပြီး အင်မာဂျင်စီကုသတာ ဒေါက်တာ
 ရဲမြင့်ပါရှင်၊ နံနက်ခြောက်နာရီကပဲ ဂျူတီပြီးလို့ ပြန်သွား
 ပါပြီ”

“အဲဒီ ဒေါက်တာရဲမြင့်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာလေးများ ကျွန်တော်
 သိခွင့်ရမလား ဆရာမ”

“ရပါတယ်ရှင်”

ဆရာမလေးက သဘောကောင်းပြီး ဖော်ရွေသည်။
 ဖြည့်သူအများနှင့် ဆက်ဆံရသော ဆေးရုံလို နေရာမျိုးတွင် ဤ
 သို့သော ဆရာမလေးမျိုးတွေချည်းရှိလျှင် ကောင်းပေမည်ဟု ရန်
 မျိုးနောင်က တွေးရင်း မော်တော်ကားရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း
 ဆွှောက်လာခဲ့သည်။

ကားတံခါးသော့ဖွင့်ပြီး တံခါးဖွင့်စဉ်မှာပင် နောက်မှ အသံတစ်ခုကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်မလေးဟုပင် ခေါ်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ သူမသည်

ရှိလှပါမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ။

ကောင်မလေး၏ နှာသီးထိပ်ဖျားကလေး နီနေသည်။

နားရွက်လေးများလည်း ပန်းနုရောင်ပြေးနေသည်။ မျက်ခွံလေးတွေ မို့နေသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ရိုဝေနေသည်။ နှုတ်ခမ်းစုံမှာ တူတူအမ်းအမ်းလေး ဖြစ်နေသည်။

ကောင်မလေး ငိုထားပါ၏။

“တို့ ပြန်မှာကတော့ စမ်းချောင်း။ ဒါပေမဲ့ စမ်းချောင်း မပြန်ခင် အင်းစိန်ရွာမ အေးသိဒ္ဓိလမ်းထဲကို ခဏသွားမယ်။ နေပါဦး။ အမိလေးက တို့ကို ဘာလို့လာမေးတာလဲ”

“နွေပွင့် ကားကြိုလိုက်ပါရစေလား အစ်ကို”

သူမ၏နာမည်မှာ နွေပွင့်ဟု ရန်မျိုးနောင် အမှတ်သညာ ထားလိုက်မိသည်။

နာမည်လေးက မဆိုးပေ။ နာမည်လေးထဲတွင် ချစ်စရာနှင့် ကရုဏာသက်စရာလေးများ ပါဝင်နေသလို ထင်ရသည်။

သူမ၏ငိုထားသော မျက်နှာလေးက သိသာသောကြောင့် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ဆိုသလို သူမ၏နာမည်လေးအပေါ်တွင် ရန်မျိုးနောင် ကရုဏာသက်မိခြင်းပေးလားတော့ မပြောတတ်။

“ဒီကနေ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်သွားရင် လမ်းမကြီးကို ရောက်သွားမယ်။ လမ်းမကြီးမှာ ဟီးနီးဘတ်(စ်)ကားကြီးတွေ ဥဒဟိုသွားဆွဲနေသားပဲ”

“အဲဒါကို နွေပွင့် သိပါတယ် အစ်ကို။ အလာတုန်းကလည်း အဲဒီ ဟီးနီးဘတ်(စ်)ကားနဲ့ပဲ နွေပွင့်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး အစ်ကို”

“ဘာမကောင်းတာလဲ”

“နွေပွင့်က သတင်းကြားကတည်းက ငိုမိတယ်။ ငိုလျက် သားကြီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငိုထားတဲ့ နွေပွင့်ကို ဘေးကလူတွေက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ တချို့ ကောင်လေးတွေက နွေပွင့်ကို အမြင်သေးပြီး ထိကပါး ရိုကပါးတွေ လိုက်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် အပြန်ကို ဒီအတိုင်းပြန်ရမှာ ကြောက်လို့ပါ အစ်ကို။ နွေပွင့် ကမာရွတ်မီးပွိုင့်နားမှာ ဆင်းမှာပါ။ အစ်ကို စမ်းချောင်းကိုပြန်တဲ့လမ်း ကြိုပါတယ်”

မှန်၏။ ကောင်မလေးက ချောချောလှလှလေးဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားက နှမ်းပါးသည်။ မျက်နှာက ငိုယိုထားသည်။ အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်း ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ လမ်းဆီလျှောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် အမဲလိုက် အချဉ်ဖမ်းနေသည့် သရဲလေးတွေ မုဆိုးလေးတွေ အုပ်နှင့် သင်းနှင့် နေရာရွေး ရှိနေတတ်သည်။

“ကဲ ... တက်”

ရန်မျိုးနောင်က ရှေ့ဟိုဘက်တံခါးကို တမင်သွား နှင်းလှိုက်သည်။

လွယ်လွယ်ကူကူ ဖွင့်ပေးသည်မို့ ရှေ့တံခါးဖွင့်ပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။ နောက်တံခါးတွေက သော့ခတ်ထားပြီမို့ ဖွင့်ရသည်မှာ တကူးတကရိုသောကြောင့်ပင်။

နေ့ပွင့် ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် မော်တော်ကားကြီး၏ အတွင်းခန်း ထည့်ဝါသော အရှိန်အဝါကြောင့် တက်ထိုင်ဖို့ပင် မရွံ့မရဲလေး ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူမလေးအဖို့ ဤမော်တော်ကားကြီးပေါ် တက်စီးရသည်မှာ အိပ်မက်ထဲတွင် ပန်းရထား စီးရသည်ထက်ပင် ပိုမိုထည့်ဝါနေသလားဟု ထင်မိသည်။

“ကဲ ... လိုက်မယ်ဆိုလည်း တက်လေ၊ စိတ်ချ၊ တို့က အမိလေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး”

“အို ... အစ်ကိုလိုရပ်မျိုးက အင်မတန် စိတ်ထားမြင့်မြတ်မှန်း နေ့ပွင့် မြင်ရုံနဲ့ သိပြီးသားပါ။ နေ့ပွင့်လိုလူနဲ့ ကားကြီးပေါ် တက်ထိုင်ရမှာ အားနာနေလို့”

“ကဲ ... တက်ဟာ၊ အချိန်ကုန်တယ်၊ မော်တော်ကားဆိုတာ လူစီးဖို့ပဲ”

နေ့ပွင့် တက်ထိုင်သည်။

ရန်မျိုးနောင်လည်း ကားထဲဝင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဖော်ရွေကူညီတတ်သော ထဘီပြာ ဆရာမလေးပေးသည့် လိပ်စာအတိုင်း တစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးရှိသော ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကျွှဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာရဲမြင့်က ညက လူနာလာဖို့သော ရန်မျိုးနောင်ကို မှတ်မိနေပါ၏။

အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ပေးသည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ ညကလူနာ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အသက်ကို ဘယ်လိုမှ မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ဘတ်က ဓားဒဏ်ရာက နှလုံးကို ထိသွားတယ်၊ ဆေးရုံရောက်ပြီး ကုသတဲ့အထိ အသက်ရှင်နေတာကပဲ အဲဒီလူဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး စိတ်ဆောင်လွန်းလို့ဗျာ”

“မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဒေါက်တာ၊ သူ့ကံပဲပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်လာတာ အဲဒီ ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ မသေမီ ဒေါက်တာတို့ကို တစ်ခုခု ပြောသွားသလားလို့ပါ”

ဒေါက်တာရဲမြင့်က ခေါင်းမှဆံပင်များထဲသို့ လက်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“အေးဗျ၊ ဒီလူဟာ တစ်ခုခုတော့ သုံးခါလောက် ဆက်ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောတိုင်း ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ ထွက်တယ်”

“သူပြောတာ ဘာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဂူးဝေါင်ဝိန်းတဲ့”

“ဗျာ ... ဂူးဝေါင်ဝိန်း ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်နားထဲတော့ သုံးခါစလုံး ဂူးဝေါင်ဝိန်းတဲ့လို့ပဲ ကြားတာပဲ”

ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားသည်။ ဘယ်လိုစဉ်းစားစေကာမူ ဂူးဝေါင်ဝိန်း ဆိုသည့် စကားသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ထွက်မလာပေ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလိုတော့ သေအံ့ဆဲဆဲလူဟာ မေးစေ့ နေပြီဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကိုရန်မျိုးနောင် ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အဲဒီ မေးစေ့နေပြီဆိုတဲ့ စကားက သေခါနီးလူဟာ မေးကြောတွေ လျှာတွေ အလုပ်လုပ်တော့တာကို ဆိုလိုတာပဲ။ ဒီတော့ ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ သေအံ့ဆဲဆဲ မေးစေ့ နေပြီ၊ နာမည်တစ်ခုခုကို သူက ထုတ်ပြောတာ ဖြစ်နိုင် မလားဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မေးကြော သေနေတာနဲ့ လျှာသေနေ တာကြောင့် သူပြောချင်တဲ့ နာမည်ကို ပီပီသသ မဖြစ် တော့ဘဲ ဝှေးဝှေးဝှေး ဆိုတဲ့ အသံထွက်တာလို့ ထင်စရာ ပဲ။ ဝှေးဝှေးဝှေးဆိုတာကို ကိုရန်မျိုးနောင် အသံထွက်ကြည့် လေ။ မေးကြော၊ မေးစေ့ လှုပ်စရာမလိုဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု လှုပ်စရာ မလိုဘူး၊ လျှာလှုပ်စရာ မလိုဘူး”

ရန်မျိုးနောင်သည် သူ့ဟာသူ ဝှေးဝှေးဝှေးဟု တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့်သည်။

ဟုတ်ပါ။ ဘာမှလှုပ်စရာမလိုပေ။

“ဒီပြင်ကော ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာ အနေနဲ့ ထူးထူးခြားခြားလေးတွေ သတိထားသေးလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာရဲမြင့်က ခေါင်းခါပြသည်။

ဒေါက်တာရဲမြင့်မှာ နိုက်ဂျူတီယူခဲသဖြင့် ယခုမှီးလင်းတွင် အနားယူချင်ပေမည်။

ဪ ... သနားစရာပါလား နွေပွင့်။

ကောင်မလေးသည် မော်တော်ကား၏ ဘေးပေါင်ကို ခေါင်းမှေးပြီး အိပ်ပျော်နေရှာသည်။

ပါးပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးချောင်းလေးများ အရာထင်းနေသည်။ ဝိုင်းစက်ပြီး မိုသောရင်ကလေးမှာ အသက်ရှူလေ တိုင်း နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်နေသည်။

ကားစက်နှိုးလိုက်သောအခါ နွေပွင့် လန့်နိုးသွားသည်။

“ဟင် ... ဟင် ... ဟဲ”

ကောင်မလေး အိပ်ရာမှလန့်အနိုးတွင် ကယောင်ကတန်းလေးဖြစ်သည်။ အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးသူများသည် ဖြုန်းခနဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိသောအဖြစ် မျိုးပင်။

“နွေပွင့် အိပ်သွားသလား၊ တို့ နည်းနည်းကြာသွားကယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ စကားကောင်းနေလို့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ နွေပွင့် မှေးခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကားကူရှင်ကြီး အိပ်နေတော့ ဖိမ်ကျပြီး အိပ်ပျော်သွားမိတယ် အစ်ကို”

ရန်မျိုးနောင် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အေးသိဒ္ဓိလမ်းမှထွက်သည်။ ရွာလမ်းမကြီးမှ အင်းစိန်ကားလမ်းမကြီးပေါ်တက်ခဲ့သည်။

“နွေပွင့်က ဘာလို့ ဆေးရုံကြီးနားကို ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုထားတာလဲ”

“ဘာလို့ ငိုထားတာလဲက စပြောရမှာပဲ အစ်ကို၊ အစ်ကို တင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားတာကို ဝမ်းနည်းတာပေါ့၊ နွေပွင့်

တို့ သားအမိမှာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားတာရောကြောင့်
ငိုတာပါ။ ဘာလို့ ဆေးရုံနားကို ရောက်လာတာလဲ ဆိုတာ
ကတော့ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ သတင်းကို ဒီနေ့မနက်
ကြားရတယ် အစ်ကို၊ ဒါကြောင့် လာကြည့်တာ၊ ဒါပေမဲ့
အဝေးကပဲ ကြည့်ရဲတယ်၊ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်ဆီလာတဲ့
လူတွေက အစ်ကိုလိုပဲ ကားကြီးတွေနဲ့၊ တကယ့် လူကုထံ
တွေ၊ နွေပွင့် အနားမကပ်ရဲဘူး၊ ဒီအထဲမှာ အစ်ကိုကို
ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲလို့ နွေပွင့် မြင်တယ်လေ”

“ဘယ်လိုမြင်တာလဲ”

“အစ်ကိုက ကားကို ဆေးရုံနဲ့အဝေးကြီးမှာရပ်ပြီး လမ်း
လျှောက်လာတယ်၊ နောက်ပြီး နွေပွင့်လိုပဲ အစ်ကိုတင်မောင်
ကြည်ရဲ့အလောင်းကို အဝေးကပဲ ကြည့်တယ်၊ နွေပွင့်က
တော့ အဆင့်အတန်းမတူလို့ မကပ်ရဲတာ၊ အစ်ကိုကတော့
သူတို့လိုပဲ အဆင့်အတန်း ရှိသားနဲ့ အဝေးကကြည့်တာ
ဘာလို့ပါလဲလို့ နွေပွင့် တွေးနေမိတာ”

“ဪ ... နွေပွင့်က တို့ကို အစအဆုံး ကြည့်နေတာပါ
လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးထူးခြား
နေလို့”

ရန်မျိုးနောင် မောင်းရင်း စဉ်းစားသည်။ သည်
ကောင်မလေးသည် ကိုတင်မောင်ကြည် သေဆုံးသွားသည့်အတွက်
ငိုသည်။ အားကိုးမဲ့သွားသည်ဟုလည်း ပြောသည်။

နွေပွင့်နှင့် တင်မောင်ကြည် ဘယ်လိုများ ပတ်သက်
နေကြပါလိမ့်။

ကောင်မလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့် အပျို
ဇနီး အပျိုသွေး အပြည့်ရှိနေသည်။ ငုံရာမှ တအားပွင့်နေသော
ဝန်းပွင့်လေးသဏ္ဍာန်သာ ရှိသည်။ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်
၏ အသွင်အပြင် လုံးဝမတွေ့ရ။

ပြီး သည်ကောင်မလေးထံမှ တင်မောင်ကြည်၏
အကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။

“တို့ မေးမယ်၊ အခု ဆုံးသွားတဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့
နွေပွင့် ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်က ကိုကိုသက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊
သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကိုကိုသက် ထောင်ကျသွား
တော့ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်က ကိုကိုသက်ကိုယ်စား
နွေပွင့်တို့ကို ထောက်ပံ့တယ်၊ အခု အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်
ဆုံးသွားတော့ နွေပွင့်တို့ သားအမိ ထမင်းငတ်မလားတဲ့”

ပြောရင်းပင် နွေပွင့် ငိုသည်။ ရှိုက်သံလေးထွက်
လာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က ငိုသည့်အရှိန် တန့်သွားသည်အထိ
ဆောင့်ပြီးမှ ထပ်မေးသည်။

“ကိုကိုသက် ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“နွေပွင့်ရဲ့ အစ်ကိုအရင်းပါ၊ အမေနဲ့နွေပွင့်ကို ကိုကိုသက်
ကပဲ လုပ်ကျွေးနေတာ၊ ကိုကိုသက် ထောင်ကျသွားတော့
အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်က ကိုကိုသက် ကိုယ်စား နွေပွင့်တို့
ကို ထောက်ပံ့နေတာ”

“နွေပွင့်ရဲ့ ကိုကိုသက် နာမည်ကကော”

“ကိုသက်ညွန့်တဲ့”

“ဘာလို့ ထောင်ကျတာလဲ”

“ကိုမြတ်သင်း ဆိုတဲ့လူနဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုသက် က ဓားနဲ့ထိုးတယ်။ အမှုဖြစ်တယ်။ ကိုကိုသက်ကို ထောင် နှစ်နှစ်ချလိုက်တယ်”

“ဓားထိုးခံရတဲ့ ကိုမြတ်သင်းရော ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည့်က ပြောတယ်။ သိပ်ထိုးမိတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမှုဖြစ် တော့လည်း ထောင်ကျတာပေါ့ အစ်ကို”

“နေ့ပွင့်ကကော ကျောင်းတွေ ဘာတွေ မနေဘူးလား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကတည်းက နေ့ပွင့် ဆယ်တန်းအောင်ပါ တယ်”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဘူးလား”

“ကိုကိုသက် ထောင်မကျရင်တော့ တက်နိုင်မှာပေါ့။ နေ့ပွင့် တို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာ မှာ ကိုကိုသက်က အမှုဖြစ် ထောင်ကျတာပဲ အစ်ကို”

ရန်မျိုးနောင် စိတ်ထဲတွင် နေ့ပွင့်အား ကရုဏာသက်

မိသည်။

ပင်ရင်းစိတ်ဓာတ်ကိုကပင် သနားစရာကို သနား

တတ်သောစိတ် ရန်မျိုးနောင်တွင် ရှိထားပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။

“ဟိုရှေ့မှာ ကမာရွတ်မီးပွိုင့်ပဲ။ နေ့ပွင့်ရဲ့အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ”

“အဲဒီမီးပွိုင့်နားမှာ။ အစ်ကို ကားရပ်ချင်တဲ့နေရာ ရပ်ပါ အစ်ကို။ နေ့ပွင့် ဆင်းလျှောက်သွားရင် မဝေးတော့ပါဘူး”

“တို့ နေ့ပွင့်အိမ်ကို အလည်လာချင်လို့၊ ဘယ်လမ်းလဲ ဆိုတာသာပြော”

“အားနာလို့ပါ အစ်ကို”

“ဘာကို အားနာတာလဲ”

“နေ့ပွင့်တို့ အိမ်မျိုးကို အစ်ကို့လိုလူ လာမလည်သင့်ပါ ဘူး။ အိမ်လေးက သေးသေးလေး။ နောက်ပြီး နေ့ပွင့်တို့ လမ်းက အစ်ကိုကား ဝင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“လမ်းထိပ်မှာ ထားခဲ့ရင်ကော”

“ထားခဲ့ရင်တော့ ရတယ်။ လမ်းထိပ်နဲ့လည်း သိပ်မဝေးပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကားကို လက်အငြိမ်မနေတဲ့ ကလေး တွေ တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ရတယ်လေ။ ကဲ ... ဘယ်ကိုတွေ့ရမယ်။ ဘယ်မှာရပ်ရ မယ်သာပြော”

“တကယ်ပဲ။ အစ်ကိုက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

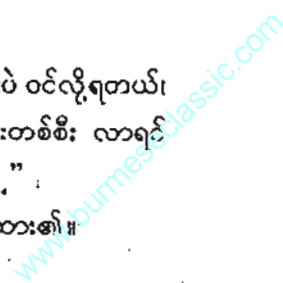
နေ့ပွင့် ပြောသည့်အတိုင်း ကွေ့ပတ်မောင်းလာရာ ညည်းတန်းလမ်းကြီး၏ လမ်းသွယ်လေးထိပ်တွင် နေ့ပွင့်က ကား ရပ်ခိုင်းသည်။

“အဲဒီလမ်းလေးပဲ အစ်ကို”

“ကားဝင်လို့ ရသားပဲ”

“မဝင်ပါနဲ့ အစ်ကို။ လမ်းက ကားတစ်စီးပဲ ဝင်လို့ရတယ်။ ပြန်အထွက်လည်းခက်မယ်။ တခြားကားတစ်စီး လာရင် လည်း ရှောင်စရာမရှိဘူး။ နောက်ပြီး ...”

နေ့ပွင့်က စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ထား၏။

“တချို့လူတွေက မြေနီမိုရာ လုံစိုက်ချင်တယ် အစ်ကို၊ နွေပွင့်က ဆင်းရဲစော့ အထင်သေးကြတယ်၊ နွေပွင့်ကို အကျင့်ပျက်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာနေတာတောင် အမနာတပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုသက် ရိုက်တည်းက အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်က လာနေကျဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကို၊ ကဲ ... လာ အစ်ကို၊ နွေပွင့်ကို ဘယ်သူက ဘာထင်ထင် အစ်ကို တကူးတက လိက်လည်တာကို နွေပွင့် ဝမ်းသာပါတယ်”

နွေပွင့်က ရှေ့ဆောင်ပြီး လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

သုံးပင်နှစ်ခန်း ပျဉ်ကာသွပ်မိုး အိမ်ကလေးတစ်အိမ် ရှေ့ ရောက်သည်နှင့် နွေပွင့်က ခါးသာသာမြင့်သော ခြံစည်းရိုး တံခါးလေးကိုဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“မေမေရေ ... မေမေ၊ သမီး ပြန်လာပြီ”

“အေး ... အေး၊ မေမေ စိတ်ပူနေတာ၊ အခုမှပဲ ရင်အေးရတယ်”

ဘုရားစင်ရှေ့မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထလာသည်။ ယောဂီရောင်ပိတ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ယောဂီရောင်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးတွင်လည်း ယောဂီရောင်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးတွင်လည်း ယောဂီရောင်တဘက် တင်ထားပါ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပိန်ပေသည်။

လမ်းလျှောက်လာပုံကို မြင်ရသည်နှင့် မျက်စိတော်တော်ကြီး မှုန်နေကြောင်း သိသာသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက အတွင်းမှ ခတ်ထားသောသော့ကို လက်ဖြင့်စမ်းပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီး၊ မောင်တင်မောင်ကြည် ဆုံးပြီဆိုတာလေ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ နွေပွင့် ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တပါလား နွေပွင့်လေးရယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပြောရင်းပင် မှုန်သော မျက်စိအိမ်မှ မျက်ရည်များ ကျလာသည်ကို ရန်မျိုးနောင် တွေ့ရသည်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“ကဲပါ မေမေ၊ ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်၊ နွေပွင့်အပြန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အပြန်မက်နေလို့ ဒီအိမ်ကိုက လိုက်ပို့တာ”

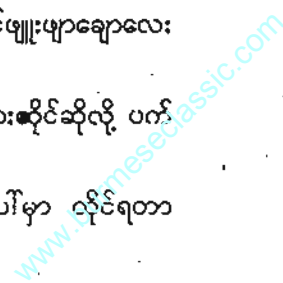
“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ သမီးပဲဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံပါ။ မေမေဘုရားအာရုံပြုပြီး မောင်တင်မောင်ကြည်အတွက် ကောင်းရာသုဂတိလားဖို့နဲ့ အမျှအတန်းဝေပေးချင်လို့”

အမျိုးသမီးကြီး ဘုရားစင်သို့ ပြန်သွားသည်။

နွေပွင့်သည် အခန်းထောင့်မှ သင်ဖျူးဖျာချောလေးထဲလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဆိုင်နော်၊ နွေပွင့်တို့မှာ ကုလားစိုင်ဆိုလို့ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပဲရှိတယ်”

“ရတယ် နွေပွင့်၊ ဖျာချောချောလေးပေါ်မှာ ဝိုင်ရတာ အရသာရှိပါတယ်”

ရန်ချိုးနှောင်သည် ဖျာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်လေးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အိမ်လေးကသေးသေး တစ်ထပ်အိမ်လေး ဖြစ်ကာမူ ပင့်ကူအိမ်မရှိ၊ ဖုန်မရှိ၊ ကြမ်းပြင်မှာ ပါလစ်တိုက်ထားသည့် မဟုတ်ဘဲ နဂိုပျဉ်ပြားအရောင်အတိုင်း သန့်ရှင်းပြောင်လက်နေသည်။

နေ့ပွင့်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး မီးဖိုဘက်လှမ်းရာ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ နေ့ပွင့်”

“ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေခွေးရှိတယ် အစ်ကို၊ ရေခွေးကြွေထည့်မယ်လေ၊ ထန်းလျက်ဖြူဖြူလေးတွေလည်း ရှိတယ်”

“လာပါ ... ထိုင်စမ်းပါ၊ တို့ ဘာမှမစားချင် မသောက်ချင်ဘူး နေ့ပွင့်”

နေ့ပွင့် ပြန်လာထိုင်ရှာသည်။

“အခု ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ နေ့ပွင့်နဲ့ ဆက်ပြီး စားရေး သောက်ရေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေ့ပွင့် အလုပ်တစ်ခုခု ထွက်လုပ်ရမှာပဲ အစ်ကို၊ ကိုသက် ထောင်ကျကတည်းက နေ့ပွင့် အလုပ်လုပ်မလို့ပဲ ထောင်ထဲကနေပြီး ကိုကိုသက်က အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်ကတစ်ဆင့် ပြောတယ်၊ နေ့ပွင့် အလုပ်ထွက်မလုပ်နဲ့ပဲ မေမေအနားမှာပဲနေတဲ့ မေမေက မျက်စိကောင်းကော မမြင်တော့ နေ့ပွင့် အလုပ်ထွက်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ထုခွေရုံမှာ စိုးတယ်တဲ့၊ နေ့ပွင့်တို့ လိုအပ်တဲ့ စရိတ်အား

သူ့သူငယ်ချင်း အစ်ကိုတင်မောင်ကြည် ထုတ်ပေးဖို့ ကိုကိုသက်က မှာထားတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် နေ့ပွင့် ထွက်ပြီး အလုပ်မလုပ်တာ၊ အခုတော့ လုပ်ရတော့မှာပဲ အစ်ကို”

“အလုပ်ထွက်လုပ်တော့ နေ့ပွင့်ရဲ့မေမေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမှာပေါ့၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း မီးတွေ ဘာတွေလောင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ နေ့ပွင့်တို့ရပ်ကွက်က လောင်ပြီဟေ့ဆို မလွယ်ကြောပဲ၊ အိမ်လေးတွေက စိပ်စိပ်လေးတွေ၊ ထရံကာ ဓနိမိုးအိမ်တွေလည်း အများကြီးပဲ”

“အဲဒါလည်း နေ့ပွင့် ထည့်စဉ်းစားပါတယ် အစ်ကို၊ မေမေကို တစ်နေ့လုံး ပြုစုပေးနိုင်တဲ့လူလည်း မရှိဘူး၊ နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားတာက နေ့ပွင့်တို့ရဲ့ဒီအိမ်လေးကို ရောင်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ အိမ်ပြန်ငှားနေမယ်၊ အိမ်ဆိုင်လေးတည်ပြီး ဈေးရောင်းရင် ကောင်းမလားလို့လည်း နေ့ပွင့် အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်လာရင်း စဉ်းစားသေးတယ်”

ရန်ချိုးနှောင်၏ ရင်ထဲမှာရော ဦးနှောက်ကရော ချက်ချင်းအဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို နေ့ပွင့် အလုပ်လည်း မလုပ်နဲ့၊ အိမ်လည်းမရောင်းနဲ့၊ လတ်တလော လိုအပ်တာကို တို့ကူညီမယ်၊ တဖြည်းဖြည်း နေ့ပွင့် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ တို့တတ်နိုင်သလောက် စီစဉ်ပေးမယ်”

“မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်ဖြစ်နေမယ်၊ လောလောဆယ်လည်း နေ့ပွင့်တို့သားအမိသုံးဖို့ငွေလေးငါးရာလောက် ရှိပါတယ်၊ ဆန်တို့ ဆီတို့လည်း တစ်လစာ ဝယ်ထားပြီးသား ရှိတယ်အစ်ကို”

“ဘာလဲ၊ တို့အကူအညီကို လက်မခံချင်လို့လား၊ တို့က
 ဘာအမြော်အမြင်နဲ့မှ ကူညီတာ မဟုတ်ဘူး၊ သန့်သန့်
 ရှင်းရှင်း စေတနာသက်ရောက်ပြီး ကူညီမှာ၊ ကဲ ... တို့
 သွားမယ်၊ နက်ဖြန် သန်ဘက်လောက် တို့ တစ်ခေါက်လာ
 ခဲ့ဦးမယ်၊ ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားတာကို ဝမ်းနည်းတာ
 တော့ ဝမ်းနည်းပေါ့၊ နွေပွင့်၊ ဒါပေမဲ့ အားတော့မငယ်နဲ့၊
 အားကိုးမရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ ကဲ ... သွားမယ်”

(သုံး)

ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်တို့အိမ်လေးမှ ထွက်လာ
 ခဲ့သည်။

အပြန်တွင် မိမိစာအုပ်ထုတ်ဝေနေသော စာအုပ်
 တိုက်မှ ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ခိုနှင့် ဝင်တွေ့သေးသည်။

ဝါသနာအရ စာအုပ်တိုက်တွင် တော်တော်ကြာ
 အောင် စကားထိုင်ပြောနေမိသည်။

မွန်းလွဲညနေပိုင်းလောက်မှ စမ်းချောင်း၊ မဟာမြိုင်
 လမ်းအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပေသည်။

ထုတ်ဝေသူကလည်း ကော်ပီလိုချင်လှပြီ ဆိုသဖြင့်
 ရန်မျိုးနောင်သည် ညဦးပိုင်း ပေါ်ဦးစီမံပေးသော ညစာထမင်း
 စားပြီး စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်သည်။

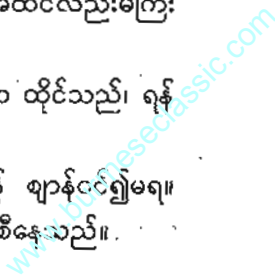
ရန်မျိုးနောင်လိုလူအဖို့ ကော်ပီစာမူသည် အဓိက
 မဟုတ်။ မိမိရေးထုတ်လိုက်သောစာအုပ် ထွက်သည်နှင့် ပရိသတ်
 က လက်ခံသည်။ ရှိးကျူးသည်၊ ဩဘာပေးသည်ဆိုလျှင် စာရေး
 သူ ရန်မျိုးနောင် ပီတိဖြစ်ရသည်။ ကြည့်နူးမူအရသာ ခံစားရသည်။

ယင်းသို့ ပီတိနှင့် ကြည့်နူးမူအရသာ ခံစားရသည်
 ဆို အခြားအရသာများနှင့် ရန်မျိုးနောင် မလဲနိုင်အောင်ပင်။

ပိုင်းဖြစ်ဖြစ် ပိုင်းမိဘတွေဖြစ်ဖြစ် ဤအရသာမျိုးကို
 ခံစားလည်း မခံစားတတ်၊ သည်အပေါ်တွင် အထင်လည်းမကြီး
 ပြေပေ။ သို့သော် ...

ယနေ့ညအဖို့ စာရေးစားပွဲကိုသာ ထိုင်သည်။ ရန်
 မျိုးနောင် စာတစ်လုံးမှ မရေးဖြစ်သေး။

ခေါင်းထဲတွင် စာမူဆက်ရေးရန် ဖျာန်ငင်၍မရ။
 နေ့တွေကြုံခဲ့သမျှသာ ခေါင်းထဲတွင် ပလုံစီနေသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည် သေဆုံးရသည်ကို စဉ်းစားသည်။
ကိုတင်မောင်ကြည်ကို လူဆိုး သုံးယောက်သည်
အဘယ်ကြောင့် သတ်လေသနည်း။

အကြမ်းအားဖြင့် ရန်မျိုးနောင် တွက်ကြည့်သည်။
ကိုတင်မောင်ကြည်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လာမည်။ ကိုတင်
မောင်ကြည် ဘယ်ကလာသနည်း။ ကိုတင်မောင်ကြည် စီးလာ
သော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် လဲနေစေကာမူ ရန်ကုန်ဘက်သို့
ခေါင်းတည်ထားသည်။

လင့်ရီဗာကားကလည်း ရန်ကုန်ဘက် ဦးတည်လျက်
ရှိသည်။ လူဆိုးသုံးဦး တွက်ပြေးတော့လည်း ရန်ကုန်ဘက်မောင်း
ပြေးသည်။

ဒါဆိုလျှင် ...

ပဲခူး၊ အင်းတကော်၊ ထုံးကြီး၊ ကဝ၊ လှည်းကူး
စသည့် တစ်နေရာရာမှ ကိုတင်မောင်ကြည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်
ဖြင့်လာမည်။

ဘယ်ကစပြီး လိုက်လာမှန်းတော့ မခန့်မှန်းတတ်
လင့်ရီဗာနှင့် လူဆိုးသုံးဦးသည် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ နောက်မှ
လိုက်လာကြမည်။

ထောက်ကြွမရောက်မီ သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင် ကိုတင်
မောင်ကြည်ကို မိသွားမည်။

ကောင်းပြီ၊ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို မိပြီ။

ဘာကြောင့် လူဆိုးတွေ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ နောက်
သို့ လိုက်ကြသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို
ရန်ပြုလေသနည်း။

ခန့်မှန်းကြည့်လျှင် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အင်္ကျီ
အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေ လမ်းပေါ်ပြန့်ကျဲနေသည်မှာ လူဆိုးတွေက
နှိုက်ယူပြီး သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်း မဟုတ်သဖြင့် နှိုက်ယူကြည့်
လိုက်၊ လိုချင်သောပစ္စည်းမဟုတ်၍ ဘေးလွှင့်ပစ်လိုက်လုပ်သည့်
သဏ္ဍာန် ရှိနေသည်။

ဒါဆို ကိုတင်မောင်ကြည်ငံမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို
သူတို့လိုချင်ကြ၍ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်
လာခြင်းဖြစ်မည်။

ဘာပစ္စည်း လိုချင်သလဲဟူ၍မူ ရန်မျိုးနောင်လို
သူစိမ်းသက်သက် ဘေးလူအနေနှင့် မသိနိုင်။ ကိုတင်မောင်ကြည်
နှင့် သူတို့လူဆိုးသုံးဦး အချင်းချင်းသာ သိကြမည်။

ဘာကြောင့် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သတ်သွား
သနည်း။

လိုချင်သောပစ္စည်း ရသွားပြီးနောက် နှုတ်ပိတ်သည့်
အနေဖြင့်လည်းကောင်း နောက်ပိုင်းရန် အေးရန်လည်းကောင်း
သတ်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကိုတင်မောင်ကြည်က သူ
တို့ကို ခုခံမည်။ ခုခံသူကို အနိုင်သတ်ရင်း ပုတ်ရင်း လွန်သွား
သည်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။

ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းကုတ်မိသည်။

တကယ်ဆိုမူ မိမိနှင့် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ ကိစ္စ
သည် ဘာဆိုဘာမျှမဆို။ ကိုတင်မောင်ကြည် ဘေးဒဏ်ဒုက္ခဖြင့်
သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် ဆက်လက်စုံစမ်း အရေးယူဖို့မှာ သက်
ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့၏ တာဝန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ခက်သည်က စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဉာဉ်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုပေါ်တွင် အတွေးခေါင်ချင်သည်။ သိချင် စပ်စုချင်သည်။ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်။

မတွေးဘဲ နေမည်ဟု ဆိုသည့်ကြားကပင် သည်အကြောင်း ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏မိခင် ဒေါ်ရင်ကြည်သည် လေးစားအပ်သော တက္ကသိုလ်မှ ကတိကတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏ ညီမ စိုးစိုးကြည်ကလည်း လေးစားအပ်သူပင်။

သည်ကြားထဲ ကိုတင်မောင်ကြည်က စုန်းဖြူးပြီး လူဆိုးလူမိုက်တွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ဘယ်လိုလူလဲ။

အဲ ... ကိုတင်မောင်ကြည် ဘယ်လိုလူ ဆိုသည်ကို သေချာသိရလျှင် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို ဘယ်သူက ဘာကြောင့် သတ်သလဲ ဆိုသည်ကို ခြေရာခံနိုင်မည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ဘယ်လိုလူ ဖြစ်သည်ကို သူ၏မိခင် ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် ညီမစိုးစိုးကြည်က သိတန်သရွေ့ သိမည်။

ဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် စိုးစိုးကြည်တို့ ကိုတင်မောင်ကြည် အတွက် အပူမီး အသင့်အတင့် ငြိမ်းအေးလောက်သည့် အချိန်ကျမှ သွားရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရန် ရန်မျိုးနောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဪ ... တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

နေ့ပွင့်။

သည်ကောင်မလေးလည်း တင်မောင်ကြည်နှင့် ပတ်သက်နေသည်။

ကောင်မလေး၏အစ်ကို ကိုကိုသက်ခေါ် ကိုသက်ညွန့်နှင့် ကိုတင်မောင်ကြည်သည် အလွန်ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒါဆိုလျှင် ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ဘာတွေလုပ်သည်ဆိုသည်ကို နေ့ပွင့်ထံမှ သိနိုင်မည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ဘယ်လိုလူစားဆိုသည်ကိုလည်း နေ့ပွင့်ထံမှ သိနိုင်မည်။

သည်ကောင်မလေးနှင့် မျက်စိမကောင်းသော မိခင်တို့ တွေ့ရပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ကရုဏာစိတ်တွေ များနေသဖြင့် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အကြောင်းတွေ နေ့ပွင့်ကို မမေးမိ။

ယနေ့ လတ်တလော ပူပူနွေးနွေးကြီးတွင် ကောင်မလေး နေ့ပွင့် မျက်ရည်တဝဲဝဲ ပူဆွေးနေသေးသည်မို့ ကိုတင်မောင်ကြည်၏အကြောင်း မေးလည်းမမေးသင့်ပေ။

နက်ဖြန် သန်ဘက်လောက်ဆိုလျှင် နေ့ပွင့်ဆီလည်း သွားရန် စိတ်ကူးထားသဖြင့် နောက်ထပ်တွေ့မှ မေးတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ရပြန်သည်။

ကဲ ... အပိုတွေ တွေးနေ စဉ်းစားနေမယ့်အစား ဆိုယ်ရေးလက်စ ကော်ပီစာမူလေး ရေးဦးမှဟု ရန်မျိုးနောင် ရေးဆက်စာမူဆီသို့ စိတ်လည်သွားပြန်သည်။

စာရေးမည်ဆိုကာမှ အိတ်(စ်)ပို့ဒူးယားကို ညှိသည်။ နှာသည်။ ရှူရှိုက်သည်။

မရေးသေးမီ စီးကရက်ကိုဖွားပြီး ရေးတော့မည့် အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားသည်။

ထိုပြင် ရေးနေလျက်ကပင် ဇာတ်ကွက်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်လမ်းမှာဖြစ်ဖြစ် ထစ်သွားလျှင် စီးကရက်မီးညှိရှုဖွားပြီး ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို စဉ်းစားသည်။ ဒါက အကျင့်ကြီးကို ပါနေသည်။

ယခုလည်း စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ဘူးဝါဝါ မှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မီးညှိရန် မီးခြစ်ရှာသည်။

မတွေ့။

စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရန်မျိုးနောင်သည် အိတ်(စ်) ပို့ ခူးယားစီးကရက်ဘူးနှင့် ဂက်(စ်)မီးခြစ်တစ်ခု အဆင်သင့်အမြဲ ထားလေ့ရှိသည်။ ယခု မီးခြစ်ရှာမတွေ့ပြန်ပေ။

ပေါ်ဦးလက်ချက်ပင် ဖြစ်မည်။

အိမ်တွင် လျှပ်စစ်မီး မှန်မှန်လာနေလျှင် ပေါ်ဦးက လျှပ်စစ်မီးဖိုကို အသုံးပြုပြီး တည်စရာ ချက်စရာများ တည်ချက် သည်။

တည်ချက်ချိန်တွင် လျှပ်စစ်မီး မလာပါက ပေါ်ဦး သည် မီးသွေးမီးဖိုကို မီးမွှေးပြီး တည်ချက်လေ့ရှိသည်။

မီးသွေးမီးဖို မီးမွှေးပြီဆိုလျှင် ပေါ်ဦးသည် အလွယ် တကူ စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကိုယူပြီး အသုံးပြုလေ့ ရှိသည်။

ပြီး ... ဘယ်တော့မှ မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်လာ မထားတတ်။ ယခုလည်း ပေါ်ဦးလက်ချက်ပင် ဖြစ်မည်။

“ပေါ်ဦး ... ဟေ့ ... ပေါ်ဦး”

အသံမကြားရ။ ရန်မျိုးနောင်သည် မီးမပါသော မီးကရက်ခဲရင်း ပေါ်ဦး အိပ်ခန်းသို့ ထလာခဲ့သည်။

ခွေးကောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို ဆွေ့ရသည်။

ကိုယ် စီးကရက်သောက်ရုံလေးနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ပေါ်ဦးအား မနိုးချင်သဖြင့် ထွက်လာကာ မီးဖို သဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကို ရှာသည်။

မတွေ့ပါလေ။

ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲဘေးတွင် ခဏရပ်စဉ်း စားသည်။ လူ့စိတ်ဆိုသည်က ခက်လှသည်။

မီးခြစ်မရှိပါဆိုမှ ဆေးလိပ်က ပိုပြီးသောက်ချင်လာ သည်။ ရန်မျိုးနောင်သည် အိပ်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဤအိမ်တွင် ရန်မျိုးနောင်က ပေါ်ဦးအား စည်းကမ်း တစ်ခု သတ်မှတ်ပေးထားသည်။

ပေါ်ဦးက ရန်မျိုးနောင်၏ အဝတ်များကိုလျှော် သည်။ မီးပူတိုက်သည်။ အစကနဦးက ပေါ်ဦးသည် နံရံချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အဝတ်ရော၊ အဝတ်ညစ်ခြင်းထဲမှ အဝတ်ရော အလုံးယူပြီး လျှော်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... အင်္ကျီချိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဆို မလျှော်နဲ့ဦးကွ၊ ချိတ်ထားတဲ့သဘောက ငါ နောက်တစ် ကြိမ် ပြန်ဝတ်မှာမို့ ချိတ်ထားတာ၊ အဝတ်ခြင်းထဲလည်းတဲ့ အဝတ်ကိုသာလျှော်”

ဟု အမိန့်ထုတ်ထားရသည်။ ရှပ်အင်္ကျီ၊ စွပ်ကျယ်၊ စပိုရှပ် ဆိုသည်မျိုးက တစ်ခါဝတ် တစ်ခါလျှော်သင့်ပါ၏။

ဂျာကင်လို တိုက်ပုံအင်္ကျီလိုမျိုးကျတော့ တစ်ခါ နှစ်ခါဝတ်ရုံနှင့် လျှော်ရသည်မျိုးမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ချိတ်တွင် ဂျာကင်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီချိတ် လျက်သား ရှိနေသည်။

ချိတ်ထားသော ဂျာကင်အိတ်ထဲ မီးခြစ်ရှာသည် မရှိ။ တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်တွင် ထပ်ရှာသည်။

မီးခြစ်တစ်လုံး ထွက်လာသည်။

မီးခြစ်က ဂက်(စ်)မီးခြစ်မဟုတ်။ မြန်မာလုပ်တိုင်း

ရင်းဖြစ် မီးခြစ်အပေါ်စားလေး ဖြစ်ပါ၏။ တရုတ်မှလာသော မီးခြစ်ပုံကို အတုခိုးလုပ်ထားခြင်းပင်။

မီးခြစ်ပေါ်တွင် အနက်ခံပြီး အနီပွင့်လေးများ ခြယ်ထားသည်။ အရှည်အလျားမှာ နှစ်လက်မခွဲလောက် ရှိသည်။ ထိုအမြင့် ဗျတ်မှာ တစ်စင်တီမီတာလောက် ရှိမည်။ အဖုံးမှာ စွပ်လိုက် ပိတ်လိုက် အဖုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ဤမီးခြစ်သည် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို လမ်းမပေါ်တွင် ဓားဒဏ်ရာ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသည်ကို သွားရောက်ပွေ့ယူစဉ် ကိုတင်မောင်ကြည်က သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် လက်လှမ်းမီရာ မိမိဝတ်ထားသည့် အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သော မီးခြစ်မှန်း ရန်မျိုးနောင် သတိရလိုက်သည်။

ဘာမီးခြစ်ပုံဖြစ်ဖြစ် ယခု လတ်တလော ဆေးလိပ်မီးညှိရလျှင် ပြီးရောဟုတွက်ပြီး မီးခြစ်အဖုံးကိုဖြင့်ကာ လက်မဖြင့် မီးခြစ်ဘီးကို ဖိခြစ်လိုက်သည်။

ဘာမီးမှမတောက်ရုံမက လက်မဖြင့် ဘီးကိုလှည့်ခြစ်သည်နှင့် စပရိန်မရှိ၊ ကျောက်မရှိ။ မီးခြစ်ဘီးမှာ ဝှိုးခနဲချာလက် လည်နေတော့သည်။

“ဟာ ... အစုတ်အပဲ့”

ရန်မျိုးနောင် စိတ်တိုစွာဖြင့် မီးခြစ်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

မီးခြစ်လေးမှာ အိပ်ခန်းနံရံကိုထိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။

“ကဲ ... တော်ပြီ၊ အိပ်တာ ကောင်းတယ်”

ရန်မျိုးနောင်သည် နှုတ်ခမ်းတွင် တွဲလွဲချိတ်ထားသည့် စီးကရက်ကိုဖြုတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ဝန်လှံအိပ်ချလိုက်တော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးလာသည်။

လူတချို့တွင် အလိုအလျောက် သိစိတ်တစ်မျိုး ရှိနေတတ်သည်။ ဆန်းလည်းဆန်းကြယ်ပါ၏။

ဥပမာ မိမိအိပ်ပျော်နေစဉ် ဗီရိုပေါ်မှဖြစ်စေ၊ စားပွဲပေါ်မှဖြစ်စေ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိမ့်ကျတော့မည့် အခြေအနေတွင် မိမိက ဘာမသိ ညာမသိ အိပ်ပျော်နေသည့်ကြားကပင် အုန်းပင်တွေအောက်၌ လမ်းလျှောက်နေသည့် အိပ်မက်မျိုး မက်နေသည်။

အပြင်တွင် တကယ်ပင် ပစ္စည်းက လိမ့်ကျပြီး ခုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ မြည်ချိန်တွင် မိမိကလည်း အိပ်မက်ထဲ၌ အမြင့်အုန်းပင်မှ အုန်းသီး ကြွေကျသည်ကိုမက်ကာ ကမန်ကတန်းချောင်တိမ်းရာမှ လန်နိုးလာရသည်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။

(ဤသို့ဖြစ်တတ်သူများအဖို့တော့ ဤဥပမာကို လွယ်လွယ်နှင့် သဘောပေါက်မည် ထင်ပါသည်။)

ရန်မျိုးနောင်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်နေရစဉ် လန့်နိုးလာသည်။

မျက်လုံးကို မှေးဖွင့်ကြည့်သောအခါ တကယ်တမ်း မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ ရန်သူ(၃)ဦး ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်သူ(၃)ဦးစလုံးသည် အကျီအမည်း ဘောင်းဘီအမည်းနှင့် ခေါင်းစွပ်အမည်းကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ခေါင်းစွပ်တွင် မျက်လုံးပေါက် နှစ်ပေါက်သာ ဖောက်ထားသည်။ တစ်ယောက်က အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်နေသော ရန်မျိုးနောင်သားတွင်ရပ်ကာ ဓားမြှောင်အသင့် ကိုင်ထားသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က ရန်မျိုးနောင်၏ဗီရိုကို ဖွင့်သကဲ့သို့ ကာဖွင့်။ စားပွဲအံဆွဲများ ဖွင့်သူကဖွင့်နှင့် တစ်ခုခုကို အသံအရှာနေကြဟန်တူသည်။

ညက ရန်မျိုးနောင်သည် မီးခြစ်မရသည့်အခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အိပ်ရာတွင် လှဲချအိပ်ပျော်သွားသည်မို့ ကြည့်စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်မီးအိမ်မှ မီးခလုတ်ကို မပိတ်မိ။

ထိုစားပွဲတင်မီးအိမ်မှ မီးအလင်းဖြင့် သူတို့(၃)ယောက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရသည်။

ရန်မျိုးနိုင် မျက်လုံးမှေးဖွင့်ကြည့်ချိန်တွင် သူ့အနီးသို့ သူ့ကို တာဝန်ယူထားသည့် ဓားသမားသည် အိပ်မောကျပုံရသည့် ရန်မျိုးနောင်ကို မျက်နှာလှဲထားပြီး သူ့လှည့်နှစ်ယောက် ပုလင်းဖွင့် သည်ဖွင့် ရှာဖွေနေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေခိုက် ဖြစ်ပါ၏။

ဓားသမားက မိမိဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်နှင့် ရန်မျိုးနောင်က နဂိုအတိုင်း မျက်စိမှိတ် အိပ်မောကျ ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

သံညှိအတိုင်း ငြိမ်နေမည်လား။ ထပြီး (၃)ယောက် (၁)ယောက် ယှဉ်ပြိုင်မည်လား။

မိမိ၏ပစ္စတိုသေနတ်မှာ ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်ထဲတွင် ရောက်နေသည်။ မိမိလက်ထဲ သေနတ်ရှိလျှင် ဤ(၃)ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်မလေး။

ယခုမူ အမြင်အားဖြင့် ဓားကိုင်ထားသူမှာ တစ်ယောက်။

ကျန်နှစ်ယောက်တွင် ဘာလက်နက် ပါဦးမည်မသိ။ အနည်းဆုံး ဓားမြှောင်ကိုယ်စီတော့ ပါလိမ့်မည် ထင်သည်။

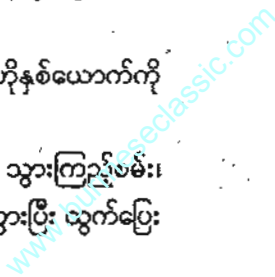
အဝတ်ဗီရိုထဲမှ ပစ္စည်းတွေ၊ စားပွဲအံဆွဲဆီမှ ပစ္စည်းတွေ ကြမ်းပေါ်တွင် ပရပွကျနေသည်။

ရန်မျိုးနောင် မိုက်ရှူးရဲ ထမလုပ်သေးဘဲ မသိမသာ အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်လျက်ကပင် အကွက်ချောင်းနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံ တစ်ခု ထွက်လာသည်။

မိမိအနီးတွင် ဓားကိုင်ထားသူက ဟိုနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်ကျော်၊ အပြင်ဘက် သွားကြည့်ဖမ်း၊ မင်းတို့ ကြီးချည်ထားခဲ့တဲ့ကောင် လွတ်သွားပြီး လွှက်ပြေးတာ ဖြစ်မယ်”

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ပုံပန်းမှာ သူတို့(၃)ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီးနောက် ပေါ်ဦးကို အလျင်ဖမ်းကာ ကြိုးတုပ်ချည်နှောင်ထားရသည်။ ယခု ပေါ်ဦးသည် ကြိုးလွတ်ပြီး ထပြေးသွားသလားမသိ။

ဓားမြှောင်ကိုင်သူ၏ အမိန့်ကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဤအချိန်တွင် (၂)ယောက်နှင့် (၁)ယောက်။

ရန်မျိုးနောင်၏ ဘယ်ခြေသည် မြန်မှမြန်။

အိပ်ရာဘေးတွင် ရပ်နေသော ဓားသမား၏ ဝမ်းဗိုက်ကို မြားစိုက်ဝင်သွားသလား ထင်ရအောင် ခြေဦးဖြင့် တစ်ချိန်ထိ ကန်လိုက်သည်။

ဓားသမားမှာ မြင်းတစ်ကောင် ကန်လိုက်သည်။ ခံရသည့်အလား အွတ်ခနဲ နှုတ်မှအသံထွက်လာရင်း နောက်လေးငါးပေခန့် မတ်တတ်ကြီး လွင့်သွားတော့သည်။

ရန်မျိုးနောင် အိပ်ရာပေါ်မှ ထပြီးလေပြီ။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကျန်လူကလည်း ဓားမြှောင်ဆွဲထုတ်ပေသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ဖျတ်ခနဲ စာကြည့်စားပွဲခရစ်တက်လိုက်သည်။ ဓားနှင့် ထိုးသူသည် အောက်မှနေ၍ စာပေါ် ရောက်နေသူအား ထိုးရန်ခက်ခဲလှမည် ဖြစ်ပါ၏။

ခြေထောက်နှင့်ပေါင်ကို ထိုးလျှင်တော့ ရသည်ကိုစွမရှိ။

ခြေထောက်နှင့်ပေါင်ကို ထိုးမိလည်း သေလော့သောနေရာမဟုတ်။

နောက်တစ်ခု ရန်မျိုးနောင်ဘက်မှ တစ်ပန်းသာသည် ရန်မျိုးနောင်၏ စာကြည့်စားပွဲသည် ရှေးခေတ်စန္ဒရားပုံစံဖြစ်သည်။ အရှည်အမြင့် ရင်စို့လောက်ရှိပြီး နံရံကိုကပ်ထားသည်။

ရန်သူသည် နောက်မှဝင်၍ မရနိုင်ပေ။

အခြေအနေမှာ ရန်မျိုးနောင်ကို ဓားဖြင့်ထိုး၍ မရနိုင်မှန်း လူဆိုးခေါင်းဆောင်က သဘောပေါက်သည်။

ဝိုးခနဲ ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပေါက်သည်။

ဒါမျိုးတော့မရ။

ရန်မျိုးနောင် လွတ်အောင်ပင် ကျင်လည်စွာရှောင်ဆိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် အိပ်ခန်းအုတ်နံရံကိုထိပြီး စန္ဒရားစားပွဲပေါ်သို့ပင် ခေါက်ခနဲ ကျလာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က ဓားကို ကုန်းမကောက်နိုင်သေးပေ။ အပြင်ထွက်သွားသော ဗယ်ကျော်ဆိုသူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

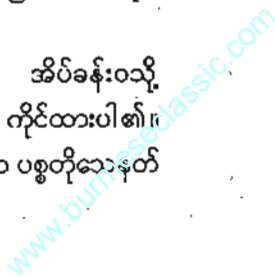
ယင်းတပည့်နှစ်ယောက်သည် ဓားကိုယ်စီကိုင်ပြီး စားပွဲအနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က ခြေလှမ်းမီသော ရန်သူ၏ဦးခေါင်းကို ကန်ပစ်လိုက်သည်။

အကန်ခံရသူ ချာလပတ်လည်သွားပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ပေါ်ဦးသည် အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ် ကိုင်ထားပါ၏။

ကားဒက်(ရှ်)ဘုတ်တွင် ယားရှိသော ပစ္စတိုသေနတ်ဆို သွားယူလာခြင်း ဖြစ်မည်။

ရန်သူ(၃)ဦးအား ချိန်မိချိန်ရာချိန်ပြီး သေနတ်မှ လက်ညှိုးကွင်းခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

ရန်သူ(၃)ဦးမှာ အတိတ်တလန့် အားလျားမှောက် လိုက်ကြသည်။

ပေါ်ဦး အူလေပြီ။ သည်ကောင် ပစ္စတိုသေနတ် မပစ်တတ်ပေ။ ပြောင်းကို ငုံထားသော ဆွဲမောင်းကို ပေါ်ဦးမဆွဲဘဲ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အဘယ်မှာလျှင် ကျည်ဆန်ထွက်ပါမည်နည်း။

ရန်သူ(၃)ယောက်စလုံး ပေါ်ဦးအခြေအနေကို ရိပ် မိသွားသည်။ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြလေပြီ။

“ရော ... ဆရာ”

ဒါကျတော့လည်း ပေါ်ဦးသည် အကင်းပါးပါ၏။ သူပစ်၍မရသော ပစ္စတိုကို ရန်မျိုးနောင်ဆီသို့ လူဆိုးသုံးဦးတို့ ကျော်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင် ဖမ်းယူပြီး ဆွဲမောင်းကို ဆွဲသည်နှင့် လူဆိုးသုံးယောက်သည် ပေါ်ဦးကို တိုးဝှေ့ကာ အဖြင့်သို့ပြေးထွက် ကြသည်။ ပွင့်နေသောတံခါးမှ အတင်းပြေးထွက်သွားကြသည်။

ရန်မျိုးနောင် နောက်မှ လိုက်သေးသည်။

လူဆိုးများသည် ဝင်လာကတည်းက ထွက်ပေါက် ထွက်လမ်းကို အသင့်ပြုလုပ်ထားသည့်သဘောရှိသည်။ ခြံတံခါး ကြီး ပွင့်နေပါ၏။

ရန်မျိုးနောင် အပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက် ခြံဝသို့ ရောက်နေပြီ။

ခြံမီး၊ လမ်းမီးဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

နောက်ဆုံးလူ၏ တင်ပါးအောက်ကို ရန်မျိုးနောင် ထချိန်ပြီး ဒိုင်းခနဲ တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိသွားပါ၏။ နောက်ဆုံးလူ ခွေခနဲ ဒူးညွတ်ကျ သွားသည်။

သို့သော် ရှေ့မှနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် ထိ သွားသူကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲပြီး ခြံစည်းရိုးအကွယ်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင် ဆက်၍လိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင် ခြံတံခါးဝအရောက်တွင် ဆလွန်းကား အစစ်စီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

မည်သည့်ကားအမျိုးအစားမှန်းပင် မသိနိုင်။ လူဆိုး

များသည် လာစဉ်ကတည်းက အပြင်ဘက်တွင် မော်တော်ကား ချပ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်မည်။ မောင်းပြေးသွားတော့လည်း မီးမိတ်ပြီး မောင်းပြေးသည်။

“တစ်ယောက်တော့ ထိသွားပုံပဲ ဆရာ၊ ဆရာက လက် ဖြောင့်သားနဲ့ ဒီကောင်နောက်ကျောက်ကို ပစ်ရောပေါ့၊ အခု ဟော့ ... ထော့နင်း ထော့နင်း ထွက်ပြေးနိုင်တာပေါ့”

ရန်မျိုးနောင်က ပခုံးကိုသာ တွန်ပြုလိုက်သည်။

“ကျောက်ပစ်ရင် သေသွားမှာပေါ့”

ဗဟုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျိတ်ပြော့လိုက်သည်။

“ခြံတံခါးပြန်ပိတ် ပေါ်ဦး”

အိမ်ပေါ်ထပ် ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွင်ထိုင်

အာ ပေါ်ဦး ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။ တစ်ခဏအတွင်း ပေါ်ဦး ပြန်ရောက်လာပါ၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး ပေါ်ဦး၊ ဒီကောင်တွေ အိမ်ထဲကို ဘယ်လို ရောက်လာလဲ၊ မင်းကို ဘာလုပ်သွားသေးလဲ၊ ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ”

“အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းတော့ မသိဘူး ဆရာ၊ အိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခြေနဲ့ကန်နှိုးပြီး ဓားနဲ့တော့ထား တယ်၊ လက်နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားတယ်၊ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ထိုးတယ်၊ ကျွန်တော် ခဏလောက် သတိမေ့သွားတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် သတိပြန်ရတော့ လက်နောက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားတာက တင်ပါးနဲ့ခြေထောက် လက်ခွင်ထဲရောက်အောင် သွင်းယူတော့ ကျွန်တော်က အကောင်သေးသေးလေးပဲရတယ်၊ အဲဒီတော့ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ လက်ရှေ့ကို ရောက်လာတယ်၊ သူတို့သုံးယောက်လုံး ဆရာအခန်းထဲ ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲက သားလှီးစားနဲ့ တုပ်ထားတဲ့ကြိုးကို ကျွန်တော်ဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို စွတ်ပြေးတာပဲ၊ အိမ်ရှေ့ တံခါးက အဆင်သင့် ပွင့်နေတယ်၊ ဆရာကားထဲမှာ သေနတ်ရှိမှန်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဆရာက ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားတာလည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ မှာ အမှတ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကားကိုယ်ထည်ကိုကွယ်ပြီး ကားထဲက သေနတ်ကိုယူဖို့ လုပ်နေတုန်း အထဲက တစ်ယောက်ထွက်လာတယ်၊ ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်လေး ပုန်းနေတယ်၊ ကျွန်တော် ခြံပြင်ဘက် ထွက်ပြေးငြိမ့်လို့ အဲဒီလူ အထဲပြန်ဝင်အသွား ကားထဲက သေနတ်ယူပြီး ဆရာ

ကိုကယ်ဖို့ သူတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တာပဲ ဆရာ၊ သေနတ်က ကျွန်တော် ပစ်လို့မရဘူး”

“မင်း ငါ့တပည့်ဖြစ်ပြီး ညံ့သေးတယ်”

“ဟာ ... ဆရာကမှ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်ပစ်သင်မပေးတာပဲ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ကိုလျှောက်ကြည့်သည်။

ထမင်းစားခန်းမှ မှန်ပြတင်းကို ကော်ကပ်ခွဲ၍ သက်သွင်းကန့်လန့်ဖြုတ်ပြီး လူဆိုးသုံးဦး ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲရောက်ပြီးမှ ပေါ်ဦးကိုကြိုးတုပ်၊ အဝင်တံခါးပေါက်သောတံခါးပျက်ပြီး သော့ခလောက်နှင့် သံတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“မင်း ခြံတံခါးကိုကော သော့ခတ်မထားဘူးလား ပေါ်ဦး”

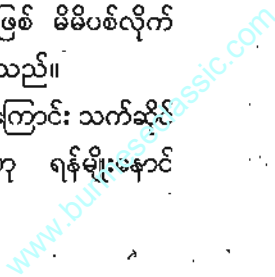
“သော့မခတ်တာ ကြာပြီ ဆရာ”

“အေး ... နောက်ကို အမြဲတမ်း သော့ခတ်”

မှန်ကွဲပြတင်းတံခါးကို ပေါ်ဦးက ယာယီအားဖြင့် သစ်သားချောင်းများကန်၍ သံရိုက်နေစဉ်မှာပင် ရန်မျိုးနောင်သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

လူဆိုးသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်၏ တင်ပါးကို ဖြစ်ဖြစ် တင်ပါးအောက်ပိုင်း ပေါင်တံကိုဖြစ်ဖြစ် မိမိပစ်လိုက် သောကျည်ဆန် ထိမှန်သည်ကတော့ သေချာသည်။

ယခုည လူဆိုးသုံးဦး လာရောက်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားသည်။

အကယ်၍ တိုင်ကြားလျှင် မိမိအနေနှင့် လူဆိုးတွေကို ဂဃနဏ ဘာမျှမပြောနိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မည်းတွေ ဝတ်ထားရုံမက ခေါင်းစွပ်အမည်းကိုပါ စွပ်ထားသဖြင့် ရုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မဖော်ပြနိုင်။

ရန်မျိုးနောင်သည် လူဆိုးခေါင်းဆောင် ပစ်ပေါက်ခဲ့သော ဓားမြှောင်ကို ဓားသွားဘက်မှ ကောက်ကိုင်ပြီး ကြည့်သည်။

ဓားမြှောင်မှာ ရိုးရိုးသာမန် ဓားမြှောင်သာ ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်ရိုး၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်တွင် အောက်ပိုင်း သုံးရစ်ခွေထားပြီး ပါးပျဉ်းက ဦးခေါင်းထောင်နေသော မြွေဟောက်ပုံ ပါရှိပေသည်။

ဓားမြှောင်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ကိုင်ပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ထားလိုက်တော့သည်။

ဤလူဆိုးသုံးဦးသည် ကိုတင်မောင်ကြည်အား သတ်ခဲ့သော လူဆိုးတွေပဲလား။

ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ခြင်းအားဖြင့် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို ဓားဖြင့်ထိုးခဲ့သည့် လူဆိုးတွေပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့သည် ကိုတင်မောင်ကြည်ထံမှ တစ်ခုခု ရယူလိုပြီး မရသဖြင့် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သတ်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း သူတို့သည် မိမိထံမှ တစ်ခုခု ရယူလို၍ လာရောက်ရှာဖွေကြခြင်း ဖြစ်ရမည်။

သူတို့ မိမိထံမှ ဘာများလိုပေသနည်း။

(လေး)

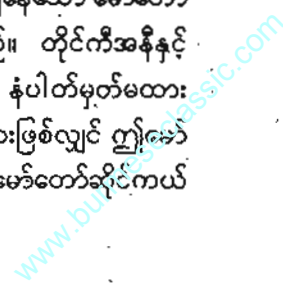
“မင်းဟာက လဲချင်လဲ အပိုင်လဲကွာ ရန်မျိုးနောင်”

“မင်း နာနေပါ့မယ် လှတိုး၊ စဉ်းစားပါဦး”

ရန်မျိုးနောင်က သူ၏အက်(စ်)အီးကားနှင့် မြေနှီကုန်းရှိ သူငယ်ချင်း လှတိုးဆီသို့ သွားသည်။ ခဏခေတ္တ မိမိကားနှင့် လှတိုး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ် လဲစီးရန် ပြောသဖြင့် သူငယ်ချင်းချင်း နောက်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လှတိုး၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ဟွန်ဒါအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ မြွေကန်နိုးတံလည်းပါသည်။ ခလုတ်နှိပ်နိုးစတက်တာလည်း ပါသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သေချာကြည့်ရာ ဟိုနေ့က ကိုတင်မောင်ကြည်စီးပြီး လမ်းဘေးတွင် လဲကျနေသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အမျိုးအစားချင်း တူနေသည်။ တိုင်ကီအန်နှင့် မတ်ကတ်နီကယ်ရောင်ကစ၍ တူနေပါ၏။ နံပါတ်မှတ်မထားသော ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အသိအကျွမ်းများဖြစ်လျှင် ဤမော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟုပင် ထင်ကြပေမည်။

အဓိက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အက်(စ်)အီးကား
ကို ခေတ္တလဲစီးခြင်းမှာ ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်ထံသို့ သွားလို
၍ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ရန်သူသည် မိမိ၏စမ်းချောင်း
မဟာမြိုင်လမ်း အိမ်နှင့် ခြံကိုပင် သိသွားပြီဆိုတော့ မိမိကား
နံပါတ်ကို သိမည်မှာ မုချမလွဲ။

မိမိအိမ်လိပ်စာကို သိသည်ပင်လျှင် ကားနံပါတ်မှ
တစ်ဆင့် စုံစမ်းသိရှိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် အရေးရယ် အကြောင်း
ရယ် အမြန်လိုလျှင် ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံ ရွတ်ခနဲ ကျော်တက်
ကြားဝင်များလုပ်ရန် လွယ်ကူသည်။ ပိုမိုခရီးရောက်သည်။ နှစ်ပေ
ခန့် လမ်းအကျယ်ရှိလျှင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်က သွားလို့ရသည်။

ထို့ပြင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးနေသည့်အခါ ဖိုက်
ဘာဦးထုပ် ဆောင်းထားရသည်။ မျက်နှာလုံသဖြင့် ဘေးမှကြည့်
လျှင် မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိ။

အစတုန်းကတော့ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ကိစ္စသည်
ပြီးလျှင်ပြီးရော သက်ဆိုင်ရာများက ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လိမ့်မည်
ဟု သဘောထားမိသေးသည်။

ယခုမူ ရန်သူက မိမိကို စတင်ပတ်သက်လာပြီမို့
မိမိအနေနှင့် ရန်သူကို ခြေရာကောက်ချင်လာသည်။

ရန်သူ၏ခြေရာနှင့် သဲလွန်စများ မည်မည်ရရ
ကောက်မိရမိပြီဆိုမှ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အမှုကို ကိုင်တွယ်နေ
သော သက်ဆိုင်ရာများထံ တွေ့ဆုံပြီး သတင်းပေးမည်။ ညှိနှိုင်း
မည်။

ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ရမည်ကိုပင် ရန်မျိုးနောင်
စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးပျော်နေမိသည်။

ဝါသနာကိုက အမဲလိုက်ချင်သည်။ စွန့်စားသော
အလုပ်မျိုး လုပ်ချင်သည်။ နေ့ပိုင်းတွင် ခြေအပြိမ်မနေ ဟိုဟို
သည်သည် သွားချင်လာချင်သည်။ အိမ်မှာနေလျှင် စာဖတ်မည်။
စာရေးမည်။

ယင်းဝါသနာကြောင့်ပင် ဝိုင်းနှင့် ခွာပြဲခွဲပြဲ မဟုတ်
ပါလေလား။

ရန်မျိုးနောင်သည် လှတိုးထံမှ ဖိုက်ဘာဦးထုပ်အပို
တစ်လုံးကိုပါယူပြီး နွေပွင့်ထံ လာခဲ့သည်။

လှည်းတန်းလမ်းသွယ် လမ်းကျင်းလေးထဲဝင်ပြီး
နွေပွင့်အိမ်အရှေ့အရောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးဝင်သွားသည်။

“ဟော ... အစ်ကို”

နွေပွင့်သည် ကလေးသဖွယ် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ပေါက်
ပြေးဆင်းလာပြီး မည်ကားမတ္တ ခြံစည်းရိုးသစ်သား တံခါးလေး
ဖွင့်ပေးသည်။

“အတော်ပဲ၊ နွေပွင့်က အစ်ကို့ကို မျှော်နေတာ”

“တို့ကို နွေပွင့်က ဘာလို့မျှော်တာတဲ့လဲ”

“လာ ... အစ်ကို။ အိမ်ပေါ်ကျမှ နွေပွင့် ပြောပြမယ်။
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ခြံဝင်ထဲအထိ သွင်းပါလား အစ်ကို၊
ကိုတင်မောင်ကြည်တုန်းကလည်း ခြံဝင်ထဲ သွင်းတာပဲ”

သူမ၏သစ်သားခြံတံခါးလေးသည် မော်တော်ဆိုင်
ကယ် တွန်းဝင်စီးဝင်ဖို့လောက်တော့ ကျယ်ပါသေး၏။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သွင်းပြီး အိမ်ပေါ်ရှိ ဖျာချော
လေးတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် နွေပွင့်က အတူလာထိုင်ကာ စတင်
ပြောဆိုသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ကတ္တီပါစ အနက်လေးတစ်ခု
လည်း ကိုင်ထားသည်။

“ကဲ ... ပြော၊ တို့ကို နွေပွင့်က ဘာလို့မျှော်နေလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ အစ်ကို”

“ပြော”

“မနေ့ညရစ်နာရီလောက်မှာ ကိုမြတ်သင်းဆိုတဲ့လူ နွေပွင့်
တို့အိမ်ကို လာတယ်အစ်ကို၊ အဖော်တစ်ယောက်လည်း
ပါတယ်”

“နေပါဦး၊ မြတ်သင်းဆိုတာ”

“မြတ်သင်း ဆိုတာက ကိုကိုသက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုသတ်
က ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့လူပဲ အစ်ကို၊ သူ့ကို ကိုတင်မောင်
ကြည့်ပြောလို့ နာမည်သာ နွေပွင့် ကြားဖူးတာ၊ လူကိုယ်
တိုင်တော့ ညက သူ့လာမှ မြင်ဖူးတယ် အစ်ကို”

“ဘာလဲ ... မြတ်သင်းဆိုတဲ့လူက နွေပွင့်ကို အန္တရာယ်
ပေးလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ အန္တရာယ်တော့ မေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်
ထက်စီးနင်း လုပ်သွားတယ် အစ်ကို”

“ဘယ် နိုင်ထက်စီးနင်းလဲ နွေပွင့်”

“အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ နင်တို့တစ်အိမ်လုံး ငါရှာချင်တယ်
တဲ့၊ သူ့မှာပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်ကိုလည်း ကြမ်းပေါ်မှာ
စိုက်ပြထားတယ်၊ ဒါ သက်ညွန့်အိမ် ဖြစ်တယ်တဲ့၊ သင်

ညွန့် ထောင်ကျသွားတော့ တင်မောင်ကြည့်က ဒီအိမ်ကို
အလာများတယ်တဲ့၊ သွေးညီနောင်ဟာ ဒီအိမ်မှာပဲ ရှိရမယ်
တဲ့”

“ဘာရယ် နွေပွင့်၊ သွေးညီနောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အဲဒီလို ပြောတာ ကြားတာပဲ”

“ဘာလဲ သွေးညီနောင်ဆိုတာ”

“နွေပွင့် ဘယ်သိမလဲ အစ်ကို”

“နွေပွင့်က ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ဘာလို့ တံခါးဖွင့်ပေးလဲ”

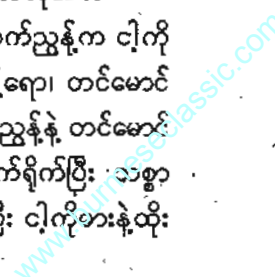
“ဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ပွင့်နေတာကို သူတို့
တန်းဝင်လာတာ၊ နွေပွင့် အပြင်သွားတဲ့အခါမှာသာ မေမေ
က မျက်စိကောင်းလို့ အိမ်တံခါးသော့ပိတ်တာ၊ နွေပွင့်ရှိ

နေရင်တော့ တံခါးဖွင့်ထားတာပဲ၊ နွေပွင့်တို့အရပ်က
ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ပဲ အစ်ကို၊ ဘယ်သူမှ အိမ်တံခါး
ပိတ်ထားလေ့ မရှိဘူး၊ ပိတ်ထားမိရင် ကောင်မတွေက
ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ အိမ်တံခါး ပိတ်ထားရတာလဲ

လို့ အပြောခံရတယ်၊ ရပ်ကွက်သဘောအရ အချိန်မရွေး
သူ့အိမ်ကိုယ်ဝင် ကိုယ့်အိမ်သူဝင် နေကြတာပါ အစ်ကို”

“အဲဒီလူ ကိုမြတ်သင်းမှန်း နွေပွင့် ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူက ငါ မြတ်သင်းတဲ့၊ နင့်အစ်ကို သက်ညွန့်က ငါ့ကို
ဓားနဲ့ထိုးတာတဲ့၊ ဟိုတုန်းက သက်ညွန့်ရော၊ တင်မောင်
ကြည့်ရော ငါတို့နဲ့ အဖွဲ့တူတွေတဲ့၊ သက်ညွန့်နဲ့ တင်မောင်
ကြည့်က ငါတို့ကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်ပြီး သစ္စာ
ဖောက်လို့ သက်ညွန့်နဲ့ ငါ စကားများပြီး ငါ့ကိုဓားနဲ့ထိုး
တာတဲ့”

“မြတ်သင်းနဲ့ အဖော်ပါလာတဲ့လူကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ”
 “အဲဒါတော့ မသိဘူး အစ်ကို”
 “ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး၊ သူတို့နှစ်ယောက် နွေပွင့်အိမ်ထဲ
 ရောက်လားပြီ လုပ်ပုံတွေကို”
 “တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာတာပဲ အစ်ကို၊ အထူးသဖြင့်
 ကိုကိုသက်ရဲ့သေတ္တာကို အသေးစိတ်ရှာတယ်၊ ကိုကိုသက်
 ရဲ့သေတ္တာထဲက ဟောဒီကတ္တီပါအိတ်လေး သူတို့တွေ သွား
 တယ်”

နွေပွင့်က လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကတ္တီပါ
 အိတ်လေးကို ရန်မျိုးနောင်လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင်က ယူကြည့်သည်။

အလွန်အသားကောင်းသော ရှေးကတ္တီပါသားအနု
 ရောင်ကို လက်ဝါးခန့် အိတ်ကလေးချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်
 ထိပ်တွင် ပိုးကြိုးအနီလေးကို ထည့်သွင်းထားသည်။ ပိတ်လိုလျှင်
 ပိုးကြိုးစကို ဟိုဘက်သည်ဘက် ဆွဲလိုက်လျှင် ရှုံ့ဝင်ပြီး ပိတ်သွား
 သည်။ အလွယ်တကူ ခေါ်ရလျှင် ရှုံ့အိတ်ဟု ခေါ်နိုင်ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အိတ်ပုံစံမျိုးကို ပဲခူးမှ ဘိုးဘိုးဘွားအဖွဲ့
 အိမ်တွင် ရန်မျိုးနောင် မကြာခဏ တွေ့ဖူးသည်။

ဘွားဘွားမကွယ်လွန်မီက ပိုက်ဆံထည့်သည်ကို
 ယင်းသို့သော ရှုံ့အိတ်လေးထဲထည့်ပြီး သုံးစွဲတတ်သည်ကို ရန်မျိုး
 နောင် အမှတ်သညာ ထားမိသည်။

ရှေးခေတ်ကို အခြေခံပြသော နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဗုဒ္ဓ
 တွင် စိန်ရှာသူတွေ ရွှေရှာသူတွေသည် ရရှိသော ရွှေတုံးလေးတွေ
 စိန်တုံးလေးတွေကို ဤသို့သော ရှုံ့အိတ်မျိုး လေးမျိုးတွင် ထည့်
 ထားသည်ကိုလည်း ပြတတ်ကြသည်။

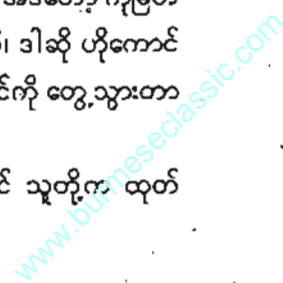
“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီ ကိုမြတ်သင်းဆိုတဲ့လူက အဲဒီကတ္တီပါ အိတ်ကလေး
 ကိုပြပြီး ဒီအထဲကပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲလို့ နွေပွင့်ကို
 မေးတယ်၊ နွေပွင့်က မသိဘူး၊ ဒီကတ္တီပါအိတ်လေးကို
 တောင် အခုမှမြင်ဖူးတာ၊ ကိုကိုသက်ရဲ့သေတ္တာကို နွေပွင့်
 ဘယ်တုန်းကမှ မကိုင်ဘူးလို့ပြောတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့
 နှစ်ယောက် ပြောကြတယ်၊ ဒီကောင်မလေး မသိတာဟုတ်
 မယ်တဲ့၊ အဘွားကြီးကလည်း မျက်စိမှမကောင်းတာတဲ့၊
 သက်ညွန့်က သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စကို သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီမ
 ချာတိတ်ကို ပြောမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ နွေပွင့်တို့ သားအမိကို သံသယဖြစ်
 ပြီး ရိုက်နှက်မသွားတာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကိုမြတ်သင်းနဲ့ ပါလာတဲ့အဖော်က
 ဒါဆိုရင် သွေးညီနောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲတဲ့၊ တင်မောင်
 ကြည်ရဲ့ကိုယ်မှာရော မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာရော ရှာလို့မှ
 မတွေ့တာတဲ့၊ ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းမှာ အပ်ခဲ့တဲ့ တင်မောင်
 ကြည်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ သူတို့ တင်မောင်ကြည်ရဲ့
 အိတ်ထဲရှာပြီး လွှင့်ပစ်တဲ့ပစ္စည်းတွေတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကိုမြတ်
 သင်းဆိုတဲ့လူက ပြန်ပြောတယ် အစ်ကို၊ ဒါဆို ဟိုကောင်
 ရန်မျိုးနောင်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ သွေးညီနောင်ကို တွေ့သွားတာ
 ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့”

“ဪ ... ဪ ... တို့နာမည်တောင် သူတို့က ထုတ်
 ပြောသတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အဲဒီနောက် ရန်မျိုးနောင်နဲ့ ကိုကို သက်ဟာ ထောင့်မကျခင် ကိုကိုသက် ထောင်ကျပြီးမှ တင်မောင်ကြည့်နဲ့ ရန်မျိုးနောင် ဆက်သွယ်ကြတာလားလို့ မေးတယ်”

“နွေပွင့်က ဘာပြန်ဖြေလဲ”

“နွေပွင့်က ရန်မျိုးနောင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ပြန်မေး တယ် အစ်ကို၊ နွေပွင့် တကယ်မသိတာပါနော်၊ အစ်ကိုက နွေပွင့်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ့် အစ်ကိုနာမည် ဘယ် သူဆိုတာရော၊ အစ်ကို ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာရော ပြောသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

ဟုတ်ပါ၊ ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်အား မိမိ၏အိမ် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာကို မပြောခဲ့မိပေ။

“ဒါဆို အခုမှတ်ထား နွေပွင့်၊ တို့နာမည် ရန်မျိုးနောင်တဲ့ စမ်းချောင်း၊ မဟာမြိုင်လမ်း၊ ခြံနံပါတ်(…)မှာ နေတယ် တို့ ဖုန်းနံပါတ်က(……)”

နွေပွင့်က ကမန်းကတန်းထပြီး မှတ်စုစာအုပ်လေး နှင့် ဘော(လ်)ပင်ယူကာ ရန်မျိုးနောင် ပြောသမျှကို လိုက်မှတ် ပေသည်။

“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး၊ မြတ်သင်းတို့က အဲဒီနောက် ဘာပြောသေးလဲ”

“နွေပွင့်က အစ်ကိုကို နဂိုက တကယ်မသိတဲ့အကြောင်း အင်းစိန်ဆေးရုံကအပြန် ကားကြွစီးတဲ့အကြောင်းလောက် ပဲ ပြောပြလိုက်တယ်”

“တို့ အေးသိဒွီလမ်းထဲက ဒေါက်တာရဲမြင့်နဲ့ သွားတွေ့ တာကော နွေပွင့် ထံညှိပြောသေးလား”

“အဲဒါ မပြောမိဘူး အစ်ကို၊ ကိုမြတ်သင်းနဲ့ သူ့အဖော် ဟာ မျက်စိမကောင်းတဲ့ မေမေနဲ့ ဘာမှတကယ်မသိတဲ့ နွေပွင့်အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်ပုံမရဘူး၊ နောက်ဆုံး သူတို့ ပြောတာက ဒါဆို ဒီပစ္စည်းဟာ ရန်မျိုးနောင်ဆိုမှာရှိနေဖို့ များတယ်လို့ ပြောပြီး ကြမ်းပေါ်က ဓားမြှောင် ပြန်နုတ် ယူပြီး ဆင်းသွားကြတာပဲ အစ်ကို ...

ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

နွေပွင့်ထံသို့ သူတို့ညှိပိုင်း လာစုံစမ်းပြီး ညသန်း ကျော် မိမိအိမ်သို့ လာကြခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်နေသည်။

“နွေပွင့်ကို တို့မေးမယ်နော်၊ မှန်မှန်ပြောမလား”

“သိပ်ကို မှန်မှန်ပြောတာပေါ့ အစ်ကို၊ ဘာလို့မှန်းတော့ မသိဘူး၊ နွေပွင့် အစ်ကိုကို ရင်ထဲက ခင်နေတယ်၊ ညက လည်း အစ်ကိုအကြောင်းတွေ နွေပွင့် စဉ်းစားနေတာ၊ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည့် ကွယ်လွန်တာကိုတောင် အခိုက် အတန့် မေ့သွားတယ်”

“အေး ... တို့ မေးချင်တာကလည်း ကိုတင်မောင်ကြည့်ရဲ့ အကြောင်းပဲ၊ နွေပွင့်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည့်ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ အတိုင်းအတာ ဘယ်လောက်ထိရှိလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်”

“အတိုင်းအတာ ဆိုတာ အစ်ကို ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဟင်”

ယခု ခေါင်းကုတ်ရသူမှာ ရန်မျိုးနောင်ပင် ငြစ် သည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်

မိမိသည် နွေပွင့်အား ဤမေးခွန်းမျိုး မေးမိလေသနည်း။ ကို
မောင်ကြည်နှင့် နွေပွင့်တို့ အဘယ်သို့သော အတိုင်းအတာ
ခင်မင်ခဲ့သည်ကို မိမိက ဘာဆိုင်လို့ သိချင်ရသနည်း။

“တို့မေးတာက ဒီလိုပါ။ နွေပွင့်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်
ဟို ... ဟို ... အိုဟာ ချစ်နေကြလား၊ လက်ထပ်
အထိ ချစ်ခဲ့ကြသလားလို့ မေးတာ”

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ မဟုတ်ကဟုတ်က”

“အဲဒီစကားက ဘာစကားလဲ၊ ဘာသာပြန်ပြပါဦး နွေ

“အို ... ဘာဆိုင်လဲ၊ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ
သက်ရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ စကတည်းက အစ်ကိုလိုပဲ ခင်ထ
ကိုကိုသက် ထောင်ကျတာ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်
ထောက်ပံ့နေလို့ ကိုကိုသက်ကိုယ်စား အစ်ကိုတစ်ယောက်
လို အားကိုးတယ် ဒါပဲ၊ ဒီပြင် အစ်ကိုတင်မောင်ကြ
နွေပွင့် ကြားမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုတင်
ကြည်မှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့၊ သူတို့နဲ့ အဆင့်အတန်း
တယ်တဲ့၊ နာမည်က သိင်္ဂီရွှေစင်တဲ့၊ တက္ကသိုလ်မို့
လမ်း၊ ခြံနံပါတ်(.....)မှာ နေတယ်တဲ့”

“အေး ... ဒါဆို ပြီးရော”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဘာကြောင့်မှန်း ကိုယ့်ဟာ
မသိဘဲ ငှူးစနဲ သက်ပြင်းချရင်း အေး ... ဒါဆို ပြီးရောဟု
လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို နောက်ထပ် မေးစရာလေးတွေကို
ဆက်မေးမယ်”

“မေးပါ အစ်ကို”

“ကိုသက်ညွန့် ထောင်မကျခင်က ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့
တွဲခဲ့တယ်နော်”

“သိပ်တွဲတာပေါ့ အစ်ကို”

“ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်ပြီး တွဲတာမျိုး
လား၊ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွဲတာမျိုးလား နွေပွင့်”

“လုပ်ငန်းနဲ့ တွဲတာပဲ ဖြစ်မယ် အစ်ကို၊ ကိုကိုသက်က
ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး၊ ကိုကိုသက် ကျောင်းသား
ဘဝက အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့တွဲတာ နွေပွင့် တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးဘူး”

“ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး တွဲမိကြတာလဲ”

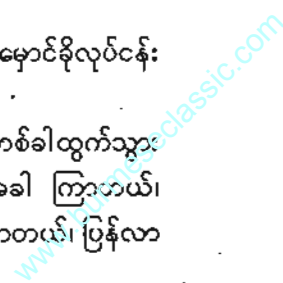
“အဲဒါတော့ သူတို့ ဘာတွေတွဲပြီး လုပ်သလဲဆိုတာ
နွေပွင့် မသိဘူး၊ မေမေ့ကိုဖြစ်ဖြစ် နွေပွင့်ကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုကို
သက်က သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောလေ့မရှိဘူး၊ မေမေ
လက်ထဲသာ အိမ်စရိတ် လုံလောက်အောင်အပ်တာ၊ နွေပွင့်
အတွက် ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီစတွေ၊ ထဘီစတွေ၊ ခေါက်ထီးတွေ၊
စပို့ရှပ်အင်္ကျီတွေ၊ ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီတွေလည်း ခရီးသွား
ပြီး ပြန်လာရင် ပါလာတတ်တယ်”

“နိုင်ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“ဒါဆို နွေပွင့် အစ်ကို ကိုကိုသက်ဟာ မှောင်ခိုလုပ်ငန်း
လုပ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် အစ်ကို၊ ကိုကိုသက် ခရီးတစ်ခါထွက်သွား
ရင် ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက် ကြာတဲ့အခါ ကြာတယ်၊
တစ်ခါတလေ တစ်လလောက်လည်း ကြာတယ်၊ ပြန်လာ

ရင် နွေပွင့်အတွက် အဲဒါမျိုးတွေ ပါလာတတ်တာ တစ်ခါတလေ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စကားပြော အခါ ဒီတစ်ခေါက်မှာ ဘယ်လို၊ နောက်အခေါက်ကျ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာမျိုး ပြောသံကြားတယ်။ တောထဲ ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းမျိုးတွေကိုလည်း ပြောတ တယ်”

ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုလျှင် ထောင်ကျသွားသော ကိုသ ညွန့်သည် ဟိုဘက်နယ်ခြား နယ်စပ်အထိ မှောင်ခိုကုန်ကူးနေ ဖြစ်ရမည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ တွဲပြီလား”

“မတွဲသေးဘူး အစ်ကို၊ တရုတ်တွေ ကုလားတွေနဲ့ အ များတယ်။ နောက် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က စ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ တွဲကြတယ်”

“ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ကိုသက်ညွန့် တွဲတဲ့အချိန်မှာ အ က တရုတ်တွေ ကုလားတွေနဲ့ ဆက်တွဲသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ပဲ တွဲတော့တယ်။ အ က လူတွေနဲ့ မတွဲတော့ဘူး အစ်ကို”

ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဆက်စပ်ကြ သည်။

ရေးတေးတေး ကွင်းဆက်လေးများ တွေးမိသလို ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မြတ်သင်းဆိုသူသည် များ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ညဦးပိုင်းက နွေပွင့်တို့အိမ်သို့ လာသွားသည်။ နောက်ရှာဖွေသွားသည်။

မိမိနှင့် ကိုတင်မောင်ကြည် ယခင်က ဆက်သွယ်မှု ခိုဖိုရို မေးသွားသည်။

သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်းသည် တခြား ဘယ်မှာမှ မတွေ့သည့်အဆုံး မိမိထံတွင်ရှိနိုင်သည်ဟု မြတ်သင်း တွက်ဆ သည်။

ထို့ကြောင့် ညဦးနက်ပိုင်းတွင် မိမိ၏မဟာမြိုင်လမ်း အိမ်ကို ဖောက်တွင်းပြီး သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်း ရှာဖွေခြင်းဖြစ် စည်။

သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်းကို သွေးညီနောင်ဟု အမည် ခေးထားသည်။

“ဘာလဲ ... သွေးညီနောင်ဆိုတာ”

အကယ်၍သာ ညက မိမိအိမ်ကို ဖောက်တွင်းသူ ညဦးယောက်သည် မြတ်သင်းအဖွဲ့သာဆိုပါက ခြေရာကောက်ရန် သဲလွန်စ ရလေပြီ။

မြတ်သင်းဆိုသည် အမည်ရှိသူ။

ညက ပေါင်ကိုသေနတ်ထိမှန်သူ။

ထိုသူ တစ်ဦးဦးကိုတွေ့ရလျှင် ကိုတင်မောင်ကြည် ၏ လူသတ်မှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်စရာလမ်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မြတ်သင်းရဲ့နေရပ်လိပ်စာကို နွေပွင့် သိသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး အစ်ကို”

နွေပွင့် မသိပါဆိုသည်မှာ ယုတ္တိရှိသည်။ မြတ်သင်း တို့ပင် နဂိုက နွေပွင့် မြင်ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်။ ညကမှ သူ့အိမ် သို့ မြတ်သင်းလာသောကြောင့် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်မည်။

“ဒါဆို မြတ်သင်း ပုံပန်းကို ပြောပြစမ်း”

“အရပ်အမောင်းက သူလို ကိုယ်လိုလောက်ပဲ အစ်ကို”

သူလိုကိုယ်လို အရပ်ဆိုသည်မှာ ငါးပေနှင့် လေးငါးခြောက်လက်မ ဖြစ်လောက်သည်။ သာမန်မို့ ထူးခြားမှုမရှိ သိပ်ပုလျှင်လည်းကောင်း၊ သိပ်ရှည်လျှင်လည်းကောင်း ထူးခြားသောသင်္ကေတ ဖြစ်နိုင်သည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နားရွက် စသည်တို့ကို နွေပွင့် ဆက်ပြောသည်။

သာမန်မှလွဲပြီး မထူးခြား။

ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းကုတ်မိသည်။ နွေပွင့် ပြောပြသော မြတ်သင်းလို လူပုံပန်းတွေသည် များစွာရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ဪ ... အစ်ကို”

“ပြော ... နွေပွင့်”

“ကိုမြတ်သင်းနဲ့ အတူပါလာတဲ့ အဖော်ကတော့ ညဦးပိုင်မှာတောင် နေကာမျက်မှန် တပ်ထားတယ် အစ်ကို”

“ဒါလည်း ဘာဆန်းလို့လဲ နွေပွင့်။ ခုခေတ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုတော်တွေတောင် နေကာမျက်မှန်တွေ တပ်နေကြတာပဲဟာ၊ ဒါက ဖက်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အဲဒီ ကိုမြတ်သင်းနဲ့ ပါလာတဲ့အဖော်က နွေပွင့်တို့အိမ်မှာ ပစ္စည်းရှာတော့ နေကာမျက်မှန်ချွတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလူဟာ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ထူးခြားချက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့ပျက်တဲ့မျက်လုံးဟာ ဘယ်ဘက်လား၊ ညာဘက်လား”

နွေပွင့် ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။

ရန်မျိုးနောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်သို့ နွေပွင့် နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို တည့်တည့်ဆိုရင် ဟောဒီမျက်လုံးပဲ အစ်ကို”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏လက်ညှိုးလေးနှင့် ရန်မျိုးနောင်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်ရှိရာဘက် နားထင်ကိုထိအောင်ပင် ထောက်ပြပေသည်။

လက်ဝဲမျက်လုံးဘက် ဖြစ်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့် ပြသပုံလေးကို သဘောကျရာ ရယ်မိသည်။

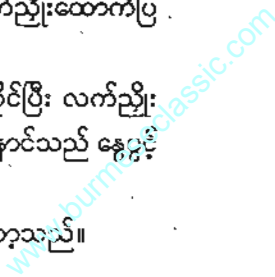
ကောင်မလေး တမင်အပိုလုပ်သည်မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လူ၏ လက်ဝဲဘက် လက်ယာဘက်ကို ဖြုန်းခနဲ အပြောရခက်တတ်သည်။ မိမိ၏ညာဘက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လူ၏ ဘယ်ဘက်ဖြစ်နေပြီး မိမိ၏ဘယ်ဘက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လူ၏ ညာဘက်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

နွေပွင့် သတိထားမိသည်မှာ ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားတွင် ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်မျိုးနောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရွှေထိုင်ပြီးမှ လက်ညှိုးထောက်ပြပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်လာထိုင်ပြီး လက်ညှိုးထောက်ပြသည်ကို ရယ်မောရင်း ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်အနီးကပ် မြင်မိသည်။

မြင်မိတော့လည်း ကြည့်မိလေတော့သည်။

မြင်မိခြင်းနှင့် ကြည့်မိခြင်းမှာ ကွာခြားပါ၏။

မြင်မိခြင်းမှာ အလိုအလျောက် မျက်စိရောက်သွားပြီး မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်မိခြင်းမှာ တမင်တကာကိုပင် မြင်လိုသောဆန္ဒဖြင့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွေပွင့်ကို ရန်မျိုးနောင် တမင်တကာကြည့်၍ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

တမင်အာရုံစိုက်မိသောကြောင့်လား မပြောတတ်။ နွေပွင့်ထံမှ ပျံ့လွင့်လာသော သင်းနေသည့် သနပ်ခါးနဲ့လေး ရှိုက်မိသည်။

ကောင်မလေး၏ဆံပင်မှာမည်းနက်ရုံမက အုံကောင်လှသည်။ ကုပ်ဝဲတော့ မဟုတ်။

ပခုံးဝဲဟု ဆိုရလေမလား။

နက်မှောင်ထူထဲသော ဆံပင်တို့သည် နွေပွင့်၏ပုဆိပ်အောက် ကျောပြင်တွင် ဖွာရာရာလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

ကောင်မလေး၏မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးလေး ကွဲတိကွက်ကျား လိမ်းထားသည်မှအပ အခြားနိုင်ငံခြားဖြစ်သော လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းဖြစ်သော်လည်းကောင်း မိတ်ကပ်ပေါင်းလုံးဝလိမ်းကျံထားခြင်း မရှိပေ။

မျက်ခုံးမှာလည်း ဆံပင်ကောင်းသလို ထူထဲမည်နက်နေပါ၏။ ၎င်းတောင်ပံ ဖြန့်ထားသလို ကွေးယောင်ယောင် မျက်ခုံးမှာ နုတ်ခြင်း ပုံဖော်ခြင်းမပြုဘဲ ပကတိအတိုင်း ကွေးနက်မှောင် ထူထဲနေပေသည်။

မျက်တောင်မှာ ကော့ရွန်းနေသည်။ အကယ်၍သာ အလှပြုပြင် ခြယ်သဖြီးလိမ်းထားသည် ဆိုပါလျှင် သည်ကောင်မလေး မျက်တောင်အတု တပ်ထားသည်ဟု ပြောရမည်။ ယခုမှ ဘာမှမမြင်မသ မဖြီးလိမ်း မပြုပြင်ထားသောကြောင့် ပင်ကိုပကတိ မျက်တောင်နှစ်ဖက် ကော့ရွန်းနေသည်မှန်း သိသာ သည်။

“ဒီကောင်မလေး မျက်တောင်ကော့လိုက်တာ မီးခြစ်ဆန် တင်လို့ရတယ်တဲ့”

ဟု လူကြီးတွေ ပြောသည်မှာ နွေပွင့်၏ မျက်တောင်ကော့မျိုးပင် ဖြစ်ရမည်။

နှာတံကလေးကလည်း အရှေ့တိုင်းသူ၏ နှာတံအလှမျိုး ဖြစ်သည်။ နှာသီးထိပ် ချွန်နေသည်လည်းမဟုတ်။ လုံးနေသည်လည်း မဟုတ်မူဘဲ မချွန်မလုံးလေး တည်ရှိနေသည်။

အသားရောင်ကလည်း ဆံပင်အမည်း၊ မျက်ခုံးမျက်တောင်အမည်းတို့က အောက်ခံထား၍လား မပြောတတ်။ ဝင်းပဖြူမွတ်ခြင်း ပိုမိုပေါ်လွင်နေသည်။

ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရန်မျိုးနောင်ကဲ့သို့ပင် တင်ပျဉ်ခွေဖြင့် ပခုံးကိုင်း ထိုင်ခြင်းမျိုး ထိုင်နေသော်လည်း စို့ပို့သော ရင်ကလေးက မတိမ်းမငိုက် ပကတိ အဝန်းအပိုင်းအတိုင်း ရှိနေသည်။

ခါးကိုင်းမိုက်ကွေး ထိုင်နေသော်လည်း ဝမ်းမိုက်မှာ အထင်ကြောင်းမထင်။

ရှပ်ရှပ်ဟိုက်ဟိုက်လေးပင် ရှိနေသည်။
အို ... ကြည့်လေ မြင်လေ ဖြစ်နေပါ၏။

နေ့ပွင့်သည် လှကိုလှသည်။ ချောကိုချောသည်။ မျက်နှာကွက်ကွက်လေး ချောခြင်းလှခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အချိုးအဆစ် ပြေပြေကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးလှသော အလှမျိုးဖြစ် သည်။

ဟိုစဉ်က တစ်ခါတစ်ရံ ဝိုင်း၏အလှကိုလည်း ရန် မျိုးနောင် ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်မိပါ၏။

ဝိုင်းလည်းလှသည်။ ချောသည်ပင်။

ဝိုင်းလှပုံ ချောပုံက အဖိုးတန်လှပသော ဖန်အိုးထံ တွင် တမင်လှအောင် ပန်းပွင့်လေးများကို လက်နှင့်ကိုင် နေရာချပြီး ဖန်အိုး၏အလှနှင့် ပေါင်းစပ်၍ စားပွဲပေါ် အလှတင်ပန်းလေးလို လှသည်ဟု ဆိုပြားအံ့။

နေ့ပွင့်က အပင်တွင် သူ့ဘာသာ ငုံရာမှပွင့်ပြီး နေ ဒဏ်လေဒဏ်ကြားတွင် သဘာဝအတိုင်း လှနေသော ပန်းပွင့်လေး နှင့်တူသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ရန်မျိုးနောင်က ကြည့်လွန်းတော့ ပထမ နေ့ပွင့် အံ့အားလေးသင့်ပြီး ငေါင်သွားသည်။

ပြီး ... ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ဖျာချောကို လက်သည်း လေးများနှင့် ခြစ်နေပါလေ၏။

ရန်မျိုးနောင် သူ့ဘာသာ သတိကို ပြန်ထိန်းလိုက် နိုင်ပေသည်။ တခြားသို့ မျက်နှာလှဲလိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး နေ့ပွင့်၊ တခြား ဘယ်လိုဝိသေသထူး တာတွေ အဲဒီနှစ်ယောက်မှာ တွေ့သေးလဲလို့”

“ဩ ... ကိုမြတ်သင်းမှာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ နေ့ပွင့်”

“သူက ဓားမြှောင်နဲ့ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်လိုက်တော့ သူ့ ဓားမြှောင်ကိုင်စိုက်တဲ့ ညာလက်မောင်းအောက်က လက်ဖျံ ကို နေ့ပွင့် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူက စပို့ရှပ်လက်တိုဝတ် ထားတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရတယ် အစ်ကို”

“ဘာကို ထင်ထင်ရှားရှား နေ့ပွင့်က မြင်တာလဲ”

“ကိုမြတ်သင်း လက်ဖျံအိုးမှာ မြွေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကျန်တဲ့ကိုယ်အောက်ဝိုင်းမှာ မြွေက ခွေရစ်နေတဲ့ပုံပဲ အစ်ကို၊ တက်တူး(ဆေးမင်ကြောင်)ထိုး ထားတာ”

ညက လူဆိုးခေါင်းဆောင် မိမိကိုပစ်ပေါက်ပြီး ကျန်ခဲ့သော ဓားမြှောင်အရိုးတစ်ဖက်တွင်လည်း ယခု နေ့ပွင့်ပြော ပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်းတူသော မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းပုံ ပါရှိသည်ကို ရန်မျိုးနောင် အမှတ်ထားရှိလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ကိုတင်မောင်ကြည့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့ မေးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ နေ့ပွင့်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ နည်းနည်းထပ် မေးမယ်၊ တို့မေးတာကို နေ့ပွင့်က အလိမ္မာမက်နဲ့ တကယ့်စိတ်ထဲဝမ်းထဲရှိတဲ့အတိုင်း အမှန်ပြောရမယ်နော်”

နေ့ပွင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နေ့ပွင့်တို့မေမေဟာ နေ့ပွင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်နေ မယ်၊ နေ့ပွင့်ပြောတာကို လက်ခံမယ်မဟုတ်လား”

“မေမေက ဒုက္ခိတပဲ အစ်ကို၊ အခုလောလောဆယ် အခြေ အနေမှာ နေ့ပွင့်ကလွဲလို့ အားကိုးမှမရှိတာ။ နေ့ပွင့် စီစဉ် သမျှ မေမေက လိုက်မှာပဲပေါ့”

“တို့အမြင်ပြောမယ်နော်၊ မြတ်သင်းတို့ရဲ့ရန်ဟာ မအေးဘူး၊ ညက သန်းခေါင်ကျော်မှာ တို့အိမ်ကို လူဆိုးသုံးယောက် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ပြီး တို့ပစ္စည်းတွေကို ငွေ့နှောက်သေးတယ်”

ရန်မျိုးနောင် ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အားလုံးပြောပြသည်။ နွေပွင့်သည် မျက်လုံးလေးပြူး ပါးစပ်လေးဟာဖြင့် နားထောင်ပေသည်။

“ဒါဆို ကိုမြတ်သင်းတို့အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့နော် အစ်ကို”
“သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်နေတယ်၊ နွေပွင့်ပြောတဲ့အတိုင်း မြတ်သင်းလက်မှာ မြွေဟောက်ရုပ် ဆေးမင်ထိုးထားတာနဲ့ တို့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ စားမြောင်ရိုးပေါ်မှာ မြွေဟောက်ရုပ် ရှိနေတာ ထပ်တူထပ်မျှ တူနေတယ်”

ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သွေးညီနောင်ဆိုတာ ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုချင်နေတဲ့ သွေးညီနောင်ပစ္စည်းကို နွေပွင့်အိမ်မှာလည်း ရှာမတွေ့၊ တို့အိမ်မှာလည်း ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ တို့ပစ်လိုက်တာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ထိသွားတယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ မကျေနပ်စရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်သွားတာ သေချာတယ် နွေပွင့်”

နွေပွင့်က ပုတ်သင်ညိုမလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

“ဒီတော့ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ နွေပွင့်ဆီကိုလည်း တစ်ကျော့ပြန်မလာဘူး မပြောနိုင်ဘူး၊ ခုတစ်ခါ လာရင်လည်း အကြမ်းဖက်နိုင်စရာရှိတယ်”

“နွေပွင့် ကြောက်တယ် အစ်ကို”

“အေး ... အခြေအနေက ကြောက်စရာ စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေပဲ၊ ဟောဒီအိမ်လေးနဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ နွေပွင့်တို့အတွက် မလုံခြုံတော့ဘူး”

“ဒီအိမ် ဒီနေရာကလွဲပြီး နွေပွင့်တို့မှာ တခြားနေစရာမှ မရှိတာ”

“အဲဒါကို တို့ပြောမလို့၊ တို့ စစ်ချောင်း မဟာမြိုင်လမ်းက အိမ်မှာ တို့နဲ့ တပည့်ပေါ်ဦး နှစ်ယောက်တည်းနေတယ်၊ အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲ၊ အခန်းပိုတွေရှိတယ်၊ ဒီတော့ နွေပွင့်တို့ သားအိမ် တို့အိမ်မှာ ဖုလတ်တလော အခြေအနေမှာ လိုက်နေပါလား၊ အကြောင်းအချက်နှစ်ခု ကောင်းသွားမယ်၊ ပထမအချက်က နွေပွင့်တို့ သားအိမ် မြတ်သင်းရန်က လုံခြုံသွားမယ်၊ ဒုတိယအချက်က နွေပွင့်တို့ စားစရိတ် လုံးဝမကုန်တော့ဘူး၊ အဲဒါ တို့က ရိုးရိုးသားသား စေတနာနဲ့ ကူညီတာ ဆိုတာတော့ နွေပွင့် ရင်ထဲက ခံယူထားမှ နော်”

“အစ်ကို့စေတနာကို နွေပွင့် လေးလေးနက်နက် ခံယူထားပါတယ် အစ်ကို၊ နောက်ပြီး အစ်ကို့ရဲ့သိက္ခာ သမာဓိကိုလည်း နွေပွင့် ယုံကြည်လေးစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... အစ်ကို”

နွေပွင့် ဆက်မပြောဘဲ စကားကို ရပ်ထားသည်။

“ဆက်ပြောလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အစ်ကို့အတွက် ဘာစင်ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ”

“အဆင့်ချင်း သိပ်ကွာတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို့ရဲ့အဆင့် အစ်ကို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းက အစ်ကို့နဲ့ညီမျှတဲ့ အဆင့်ရှိသူတွေ၊ နွေပွင့်တို့ကို ခေါ်ထားတာနဲ့ အစ်ကို့မှာ နာမည်ထိခိုက်မယ်၊ နောက်ပြီး နွေပွင့်အတွက်လည်း နဂိုကမှ လူတွေ အထင်သေးနေတာ”

ဒါတော့ ဟုတ်၏။ ဂျန်မျိုးနောင်၏ ရင်ထဲက ထောက်ခံမိသည်။ မိမိအိမ်သို့ လူပျိုသူငယ်ချင်းတွေ လာတတ်သည်။ အားလုံးလိုလို လောင်ကောင်တွေဖြစ်၏။

နွေပွင့်လေးကလည်း လှသည်၊ ချောသည်။

လောင်ကောင်တွေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်ပြီး ဗရွတ်ရွတ်တတွေ ပြောကြ လုပ်ကြမည် စိုးရသည်။

ပြီး မိမိအိမ်သို့ စာပေအသိုက်အဝန်းမှ အပေါင်အသင်းတွေလည်း လာတတ်သည်။ စာပေဘက်မှ လူတွေသည် အံလွန်စပ်စပ်စုစု နိုင်လှသည်။ စပ်စု၍ ရရှိသမျှကိုလည်း ကလောင်သရမ်းချင်တတ်သည်။

မိမိကိုတော့ တယ်စွဲပါလားဟု ပြောကြမည်။ နွေပွင့်ကိုတော့ အထင်သေးပေလိမ့်မည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ပဲခူးမှာ တို့ဘိုးဘိုးရှိတယ်၊ ကြီးကြီး ဝင်းကြီးနဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးမှ အကြီးကြီး၊ အဲဒါမှာ နွေပွင့်တို့သားအမိ သွားနေ”

“အစ်ကိုကတော့ ရန်ကုန်မှာ နေမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ...၊ တို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ နွေပွင့်၊ အဲဒါကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်သူက တို့ကိုတိုက်ခိုက်နေပြီ၊ ဒီတော့ ရန်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိအောင်

တို့ စုံစမ်းရမယ်၊ အခုဆိုရင် ရန်သူက တို့ကို သိနေတယ်၊ တို့က ရန်သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ မသိရတော့ တစ်ပန်းရုံးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်သူ ဘယ်သူဆိုတာ စုံစမ်းမယ်”

“အစ်ကိုရယ် ... အန္တရာယ် များလိုက်တာ၊ အစ်ကို့ကို နွေပွင့် စိုးရိမ်တယ်”

“တို့ကို နွေပွင့်က စိုးရိမ်တယ် ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးနှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ စိတ်ထဲ ရင်ထဲရှိ သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဂျန်မျိုးနောင်က တို့ကို စိုးရိမ်တယ် ဟုတ်လားဟု ပြန်မေးလေမှ မျက်နှာလေးတွင် သွေးရောင်သမ်းပြီး ခေါင်းလေး ငုံ့သွားပေသည်။

တစ်ဦးအတွက် ကျန်တစ်ဦးက စိုးရိမ်ပါသည်ဆိုခြင်းမှာ ရင်ထဲတွင်ရှိနေသော သံယောဇဉ်ကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလေလား။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အစ်ကို”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်လဲ”

“အန္တရာယ်ကို ရှောင်နေတဲ့ သဘောပေါ့၊ ပဲခူးကို အစ်ကိုပါ လိုက်နေလေ၊ အစ်ကိုပါ လိုက်နေတော့ ပဲခူးက အစ်ကိုဘိုးဘိုးအိမ်မှာ နေပွင့်တို့ အနေမစိမ်းဘူး၊ နို့ဖို့ရင် အစ်ကိုဘိုးဘိုးက နွေပွင့်တို့ သားအမိကို ဘုမသိ ဘမသိနဲ့”

“စိတ်ချ၊ တို့ဘိုးဘိုးက တို့ရဲ့မိတ်ဆွေမို့ လာနေတယ်ဆိုရင် ဂရုတစိုက်ရှိမှာ သေချာတယ်၊ ဘိုးဘိုးက တို့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ နောက်ပြီး တို့ပါ ပဲခူးလိုက်နေရင် သာထူးမလဲ၊

ပတ်ဝန်းကျင်က တို့တို့ရော နွေပွင့်ကိုရော မဟာမြိုင်လမ်းက အိမ်မှာ လိုက်နေသလိုပဲ ထင်ကြမှာ၊ နွေပွင့်အတွက် နစ်နာမယ်၊ နွေပွင့်က အခုမှ တက်သစ်စ မိန်းမပျိုလေး၊ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် နွေပွင့်၊ ရန်သူကို ရှောင်ပြေးတယ်ဆိုတာ သတ္တိမရှိတဲ့ လူပျော့ လူညံ့တွေရဲ့အလုပ်ပါ နွေပွင့်၊ တို့တစ်သက်မှာ သတ္တိမရှိတဲ့ယောက်ျား ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုသဘောပါ အစ်ကို”

“နက်ပြန်မနက်ပိုင်း တို့ ကားနဲ့လာခေါ်မယ်၊ နွေပွင့်အသင့်လုပ်ထား၊ နွေပွင့်မေမေကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပေးလည်အောင် ပြောထား၊ တို့အိမ်လိပ်စာနဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် မှတ်မိတယ်နော်”

နွေပွင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ရန်မျိုးနောင် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှထရင်း နွေပွင့်အား တစ်ခမ်းလှိုက်သည်။

“ဪ... နွေပွင့်ရဲ့ကိုကိုသက် ဘယ်ထောင်မှာလဲ နွေပွင့်”

“အစကတော့ အင်းစိန်ထောင်မှာပဲ အစ်ကို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကိုကိုသက်ကို တောင်ငူထောင်ကို ပြောင်းတယ်လို့ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်က ပြောတယ်၊ နွေပွင့်ကို အင်းစိန်ထောင်မှာကတည်းက ကိုကိုသက်က မလာနဲ့တဲ့ ကိစ္စရှိရင် အစ်ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ တစ်ဆင့် ပြောဆိုလို့ နွေပွင့် ကိုကိုသက်ဆီ မသွားရဘူး အစ်ကို”

“အင်း ... အလှမ်းဝေးပြန်ပြီ” ဟု ရန်မျိုးနောင်၏

ထဲက မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

ယခုကိစ္စများအားလုံး ကိုသက်ညွန့်ကို သွားတွေ့ပြီး အမြန်းလျှင် ရန်သူမြေဟောက်အဖွဲ့သည် မည်သူမည်ဝါတွေဖြစ်သည်၊ သူတို့၏စခန်းလိပ်စာကို သိနိုင်မည်။

ဒါတောင် ကိုသက်ညွန့်ကို သွားတွေ့လျှင် နွေပွင့်ကို ခေါ်သွားရဦးမည်။ မိမိဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားလျှင် အစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် သူစိမ်းသက်သက်မို့ ကိုသက်ညွန့်က အာမျှပြောမည်မဟုတ်။ သူ့ညီမ နွေပွင့်က ရှင်းပြမှ ကိုသက်ညွန့်က မိမိကို ယုံကြည်နိုင်လိမ့်မည်။

ယခုမူ ကိုသက်ညွန့်ကိုတွေ့ရန် တောင်ငူသွားရမည်။ နွေပွင့်ကိုပါ ခေါ်သွားရမည်။ မလွယ်ကြောပါလား။

“ကဲ ... တို့ပြန်မယ် နွေပွင့်”

နွေပွင့်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် တံခါးပေါက်ကျဉ်းလေးက ထုတ်သည်အထိ လိုက်ပို့ပေးရှာသည်။

နွေပွင့်တို့အိမ်မှ ထွက်လာပြီး ကမာရွတ် လှည်းတန်းသမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏အဆက် သီးဂီရွှေစင်သည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ခြံအမှတ်(.....)တွင် နေထိုင်သည်ဟု နွေပွင့်က ပြောသည်။

မီးပျိုင့်မှ တည့်တည့်မောင်းလျှင် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း သွားရာလမ်းမို့ ရန်မျိုးနောင် တည့်တည့်ပင် မောင်းလာခဲ့သည်။

(၄၆)

“ဟေ့ ... ဒီမှာ မောင်တင်မောင်ကြည်”

ခြံတံခါးသည် အသင့်ပွင့်နေပါ၏။

ရန်မျိုးနောင်က ကွေ့ဝင်သည်နှင့် သစ်ပင်ကွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ထွက်လာပြီး လက်တံ ရင်း “ဟေ့ ... ဒီမှာ မောင်တင်မောင်ကြည်” ဟု မတိုးမကျ အသံနှင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ တင်မောင်ကြည် စီးခဲ့သော မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဆင်တူနေသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ဤခြံ ဤအိမ်မှ သွေးစင်ထံ လာနေကျ ဖြစ်ပုံရသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးရှုံးသိဟန်မတူသေး။ သီဂီရွှေစင်တို့အိမ်တွင် နေထိုင်သော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“မင်း ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီး စက်ရပ်လိုက်၊ မောင်မောင်သွားရင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့စက်သံကို ကြားသွားမယ်”

ရန်မျိုးနောင်စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ နားသည်လိုက်သဖြင့် စက်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အပေါ်မှာ သီဂီတို့ သားအဖသုံးယောက်စလုံးကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်နေတယ်၊ ဒေါ်ဖွားသိ မီးဖိုပေါက်က တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းပြေးလာတာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ အခု မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော် ပဲ”

“ဘယ်သူတွေက သီဂီတို့ကို ကြိုးတုပ်ထားတာလဲ”

“လူဆိုးဓားပြတွေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟိုမှာလေ သူတို့စီးလာတဲ့ ကား အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ”

ရန်မျိုးနောင် ချက်ချင်းသဘောပေါက်သည်။

မြေဟောက်အဖွဲ့ပင် ဖြစ်ရမည်။

သီဂီရွှေစင်က တင်မောင်ကြည်၏ချစ်သူမို့ သူတို့ လိုရှိသောပစ္စည်း သွေးညှီနောင်သည် သီဂီရွှေစင်ထံတွင် တင်မောင်ကြည်က ပေးအပ်ထားနိုင်သည်ဟု ထင်ပြီး လာရောက်ရှာ စူးစမ်းခြင်းဖြစ်မည်။

မြေဟောက်အဖွဲ့သည် ကိုတင်မောင်ကြည်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သူမှန်သရွေ့ထံသို့ ယခုလိုပင် လိုက်လံပြီး သွေးညှီနောင်သည် ပစ္စည်းကို ရှာဖွေနေခြင်းပင်။

ရန်မျိုးနောင်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်တာကုပြီး ထားခဲ့သည်။

အိမ်ဆီသို့ သစ်ပင်များ အပုန်းအကွယ်ယူပြီး ချဉ်းပစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်နေစေကာမူ ဝင်၍မဖြစ်။

ဒေါ်ဖွားသီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီး ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့သည်မှာ မီးဖိုတံခါးမှဟု ဆိုသဖြင့် ထိုတံခါး ပွင့်နေရမည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် နောက်ပေးဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။
မှန်ပြတင်းပေါက်များ ဖြတ်ကျော်ရာတွင် လေးဖက်နီးပါးကုန်း
သွားစေကာမူ မှန်ပြတင်းမှ အထဲကိုမြင်ရုံလေး ချောင်းကြည့်သည်။
ဧည့်ခန်းတွင် ကြီးတုပ်ထားသော သုံးယောက်က
လူဆိုးတစ်ယောက်က စောင့်နေသည်။

သေနတ်မကိုင်၊ ဓားမြှောင်ကိုသာ ကိုင်ထားသည့်
ခေါင်းစွပ် စွပ်မထား၊ သားရေဂျာကင် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထား
သည်။

ကျောပေးထားသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ။

ရန်မျိုးနောင် ဆက်၍ရွှေ့လျားသည်။ နောက်အခါ
မှ မှန်ပြတင်းကပင် ချောင်းကြည့်ပြန်သည်။

အိပ်ခန်း ဖြစ်ပါ၏။

အထဲတွင် လူဆိုးတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရပြန်
သည်။ ဒေါ်ဖွားသီ အပြောအရ လူဆိုး(၃)ယောက်ဟု ပြောသည့်
ယခုနှစ်ယောက် တွေ့ရပြီ။

သူတို့လူခွဲပြီး လိုချင်သောပစ္စည်း လိုက်ရှာနေခြင်း
ဖြစ်ပုံရသည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် အမှိုက်ပုံလား ထင်ရသည်။ ခေါင်း
အုံးတွေ ဓားနှင့်ခွဲထား၍ မှိုတွေ၊ ငှက်မွေးတွေ ပြန့်ကျဲနေသည့်
ပီရိုထဲ၊ မှန်တင်ခုံထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန့်ကျဲနေသည့်
ဒါလောက်ဆို အခြေအနေကို ရန်မျိုးနောင် ရိပ်
မိပြီ။

မီးဖိုဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

နောက်ပေးပေါက်တံခါး၊ မစေ့တစေ့ ပိတ်ထားသည်
ကို တွေ့ရသည်။

ရန်မျိုးနောင် နားစွင့်လိုက်သည်။

မီးဖိုထဲမှ အသံဗလံတွေ ကြားရသည်။ လူဆိုးတစ်ဦး

က မီးဖိုထဲ မွှေနှောက်ရှာဖွေနေသည်ပဲ ဖြစ်မည်။

ဒါဆို သုံးယောက်သည် နေရာသုံးနေရာတွင် တကွ
စီရောက်နေသည်။

တံခါး၏မစေ့တစေ့၊ မဟာတဟာလေးမှ ရန်မျိုးနောင်
အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်။

လူဆိုးသည် ကြောင်အိမ်ဖွင့်ပြီး သံဘူး၊ ပလတ်စ
တစ်ဘူးတွေကို ဖွင့်ကြည့်နေသည်။

ဖြုန်းခနဲခင်၊ ဖြုန်းခနဲ တိုက်ကွက်ဆင်ရန် ရန်မျိုး
နောင် တစ်မူဟုတ်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

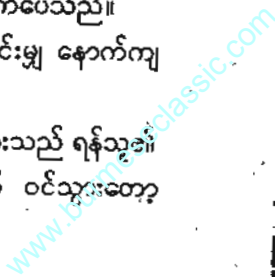
ရိပ်ခနဲ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရန်မျိုးနောင်၏
ညာခြေသည် ဝါးလုံးထိုး ရန်သူ့ဆီသို့ တန်းသွားသည်။

လူဆိုးကလည်း တံခါးချပ် ဖွင့်သွားသဖြင့် ပြင်ပ
အလင်းရောင် ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသည်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ခါးကြား

တွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပေသည်။

သို့သော် လူဆိုးအတွက် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ နောက်ကျ
သွားလေသည်။

ရန်မျိုးနောင်၏ ဝါးလုံးထိုး ခြေဖျားသည် ရန်သူ့ခါး
ရင်ဝကို တည့်တည့်တန်းတန်းကြီး မြှော့ဦးစိုက် ဝင်သွားတော့
သည်။

အရှိန်နှင့် ထိုးဝင်လာသည့်ဒဏ်ကို အဘယ်မှာလျှင်
ကူးချိမ်းခိုင်းမည်နည်း။

လူဆိုး ပက်လက်ကြီးလဲသည်။

မီးဖိုထဲ၌ လူဆိုးလဲပြီရာတွင် တိုက်မိခိုက်မိသော
အိုးခွက်ပန်းကန်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် ရန်မျိုးနောင်သည် လူဆိုးအပေါ်ခွစီး
ကာ မျက်နှာသို့ ဘယ်လက်သီး ညှာလက်သီးနှစ်ချက် ပစ်သွင်း
ကာ လူဆိုးလက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ရယူလိုက်သည်။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမည်။

အထဲမှ သတ်ပုတ်သံတွေ ကြားသည်နှင့် အပြင်
လူဆိုးနှစ်ယောက် ဝင်လာမည်မှာ သေချာသည်။

ဓားမြှောင်ကိုင်ပြီး မီးဖိုမှ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်သည့်
စကြိုလမ်းအတိုင်း ရန်မျိုးနောင် ပြေးထွက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ လူဆိုးနှင့် ထမင်းစားခန်းထိပ်တွင်
ရင်ဆိုင်တွေ့သည်။

သူ့ဓား၊ ကိုယ့်ဓားဖြင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။
တစ်ယောက်ချင်း လက်နက်တူ တိုက်ပွဲမျိုးတွင်

ရန်မျိုးနောင်ကို တော်ရုံလူ တန်ရုံလူသည် အဘယ်မှာပင် ကြ
မြင့်စွာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်အံ့နည်း။

တစ်မိနစ်ပင် မပြည့်လိုက်။

လူဆိုး၏ဓားကိုင်လက်ကို နောက်ပြန်လိမ်ထား
လူဆိုး၏လည်ပင်းကို ကျန်လက်ဖြင့် ဓားမြှောင်ဦးထောက်ထ
နိုင်လေပြီ။

အိပ်ခန်းထဲမှလူဆိုး ထွက်လာသည်။

“ဟာ ... ဒီကောင် ရန်မျိုးနောင်” ဟု ရန်မျိုးနောင်
ဆို သိရှိပြီးအလား နှုတ်မှအသံထွက် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားလက်ထဲကဓားကို အောက်ချလိုက်၊
မချရင် ဒီလူ့လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ထိုးဖောက်လိုက်မယ်”

ရန်မျိုးနောင်က လှမ်းအော်လိုက်သည်နှင့် နောက်
ဆုံးလူဆိုးသည် ကြိုးတုပ်ထားသော သိင်္ဂီရွှေစင်ကို ဆွဲထူကာ

ရင်ဝသို့ သူ့ဓားမြှောင် တော့ထားလိုက်သည်။

“ငါ့လူကို မင်းလွှတ်လိုက် ရန်မျိုးနောင်၊ မလွှတ်ရင် ဒီ
အမျိုးသမီး ရင်ဝထဲကို ဓားထိုးသွင်းလိုက်မယ်၊ မင်း

ငါ့လူနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးကို အသက်ချင်း လဲချင်လဲလေ၊ ငါ
တို့အဖွဲ့ထဲမှာ မင်းလက်ထဲက ကောင်မျိုးတွေ အများကြီး

ရှိတယ်၊ ဒီကောင် သေသွားလည်း ငါတို့က မမူဘူး၊
ဟောဒီအမျိုးသမီး မသေစေချင်ရင် မင်း ငါ့လူကိုလွှတ်

လိုက်”
ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားစရာပင်။

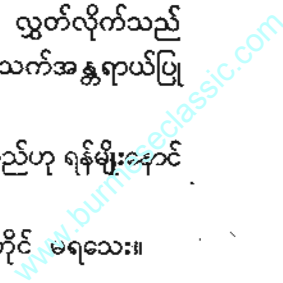
လက်ထဲမှလူဆိုးကို မိမိက ဓားနှင့်ထိုးသည်နှင့်
သိင်္ဂီရွှေစင်ကိုလည်း ဟိုလူဆိုးက တကယ် ဓားနှင့်ထိုးနိုင်သည်။

အသက်ချင်း လဲသင့်သလား။ မလဲသင့်။
ပြီး ... မိမိလက်ထဲမှ လူဆိုးကို လွှတ်လိုက်သည်

နှင့် ယင်းလူဆိုး နှစ်ယောက်သည် မိမိကို အသက်အန္တရာယ်ပြု
သည်လား။

မိမိကို အသေမသတ်ဖို့က များသည်ဟု ရန်မျိုးနောင်
အောက်ရပြန်သည်။

သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်း ယခုတိုင် မရသေး။

သူတို့လိုချင်သောပစ္စည်း မိမိထံတွင် ရှိနိုင်သည်ဟု
လည်း သူတို့ ထည့်တွက်ထားသည်။ မိမိကို အသေသတ်လျက်
သူတို့အလိုရှိသောပစ္စည်း လက်စပျောက်နိုင်သည်။

လူဆိုးက ပွေ့ပိုက်ပြီး ရင်ဝကို ဓားထောက်ခံထား
ရသော သီဂီရွှေစင်သည် မိမိ၏မျက်စိသူငယ်နှင့် သနားစဖွယ်
လှမ်းကြည့်နေသည်။

သီဂီရွှေစင်၏ အဖေနှင့် အမေလည်း မိမိကို သူ
သမီးလူဆိုးလက်မှ လွှတ်ပေးရေးအတွက် တောင်းပန်သောအကြံ
များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သီဂီတို့အားလုံးအား လူဆိုးများက ပါးစပ်တွင်
ပလတ်စတာ ကပ်ထားသဖြင့် အသံမထွက်နိုင်၊ စကားမပြောနိုင်

ရန်မျိုးနောင်သည် သတိကြီးစွာထားပြီး လက်ထဲ
လူဆိုးကို လွှတ်လိုက်သည်။

မိမိလက်မှလွတ်သွားသည့် လူဆိုးသည် အေး
လွှတ်ချထားသော ဓားမြှောင်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကောက်
ကာ ရန်မျိုးနောင်အားထိုးရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်ကျော်၊ မလုပ်နဲ့၊ နောက်ကိစ္စ
ရှိသေးတယ်”

ဘယ်ကျော်ဆိုသည့်လူဆိုး တန်ခနဲ ရပ်သွားသည့်
ထိုလူဆိုးကပင် ဆက်၍အမိန့်ပေးသည်။

“မီးဖိုထဲကကောင်ကို ဘယ်ကျော်သွားထုတ်ခဲ့စမ်း၊ အ
ကို မင်းတို့နှစ်ယောက် လိုက်ခဲ့”

ဘယ်ကျော်သည် မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။
ထိုလူဆိုးသည် သီဂီရွှေစင်ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲရန်

“ဒီမယ် ရန်မျိုးနောင်၊ မင်းကို ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦးဆိုတဲ့အမိန့်
တို့ ရထားလို့ ဘာမှမလုပ်တာ၊ မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား၊
အခု ဒီအမျိုးသမီးကို တို့ ခြံပေါက်ဝအထိ ခေါ်သွားမယ်၊
မင်း ဆက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးရင် ဒီအမျိုးသမီးကို
အသေထိုးသတ်မယ်၊ မင်းအနှောင့်အယှက် မပေးရင် ခြံ
ပေါက်ဝမှာ ဒီအမျိုးသမီးကို ထားခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သီဂီရွှေစင်ကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်
သွားသည်။

ဘယ်ကျော်ဆိုသူက မီးဖိုထဲမှ လူဆိုးကို တွဲခေါ်လာ
သည်။

သူတို့အားလုံး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်
တက်ကြသည်။

သီဂီရွှေစင်ကိုလည်း ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး မောင်းထွက်
သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင် လှမ်းကြည့်ပြီး ကားနံပါတ်နှင့် ကား
အမျိုးအစားကို မှတ်ထားလိုက်သည်။ “ဈ”အက္ခရာဖြင့် ဂဏန်း
လေးလုံးကို အလွတ်ကျက်ထားလိုက်သည်။ ကားမှာ အနီရောင်
ဆီဒင်ဆလွန်းကား ဖြစ်ပါ၏။

လူဆိုးများသည် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ခြံဝရောက်
သည်နှင့် သီဂီရွှေစင်ကို ကားရပ်၍ တွန်းချခဲ့ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး
မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ခြံဝသို့ပြေးသွားပြီး ထိုင်လျက်
သားလေး ကျကျန်ခဲ့သည့် သီဂီရွှေစင်၏လက်ပြန်ယုပ်ကြိုးကို
ဖြေပေးသည်။ ပါးစပ်မှ ပလတ်စတာကို ခွာပေးသည်။

“ဖေဖေ ... မေမေ”

သိင်္ဂီရွှေစင်က သူမ၏ ဖေဖေနှင့် မေမေကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကဲ ... လာ ... လာ”

သိင်္ဂီရွှေစင်ကို တွဲခေါ်ပြီး ရန်မျိုးနောင်သည်အိမ်ထဲသို့ အမြန်ဝင်လာသည်။

အိမ်ထဲတွင် ဘယ်အချိန်က ဘယ်ချောင်ကဝင်ပြန်ရောက်နှင့်နေသည်မသိ။

ဒေါ်ဖွားသီ ရောက်နှင့်နေပြီ။ သိင်္ဂီရွှေစင်၏ဖေနှင့်မေမေကို ကြိုးဖြေပေးနေသည်။ ပါးစပ်ပိတ်ထားသော ပလတ်စရာများ ခွာနေသည်။

သိင်္ဂီရွှေစင်သည် သူမ၏ဖေဖေနှင့် မေမေထံ ပြောသွားပြီး ငိုရှိုက်ရင်း ကူညီ၍ ကြိုးဖြေပေးသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ရန်မျိုးနောင်သည် ဆောင်းလျှပ်တန်းလန်းရှိနေသော ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မောင်တင်မောင်ကြည်လည်း မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ဖွားသီက အံ့ဩစွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင်က ဒေါ်ဖွားသီကိုပြုံးပြီး ပခုံးတွန်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ၊ မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲကွယ်၊ အင်းလေ မောင်ရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးတို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ မောင်ရင်သာ ရောက်မလာရင် ဒီလူဆိုးကောင်တွေ ဦးသားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ကို ဘာဆက်လုပ်ကြမေ မပြောနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်နာမည် ရန်မျိုးနောင်ပါ။ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်မိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့၊ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အကြောင်းကိုတော့ ဦးတို့ ကြားပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ကားပြီးပါပြီကွယ်၊ သမီး ရွှေစင်ဆီကို စိုးစိုးကြည်ကဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်၊ ကဲ ... အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောကြရအောင်၊ ထိုင် ... မောင်ရန်မျိုးနောင်”

အားလုံး ဧည့်ခန်းထဲရှိ ပါလစ်သုတ်ကျွန်းသားနှင့် ဩမ်လိုးဆက်တီကိုယ်စီတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မဖွားသီ အားလုံးအတွက် လိမ္မော်ရည်အေးအေးလေး လုပ်ပေးပါ၊ နှလုံးခုန် ရင်ဘုန်လွန်းလို့”

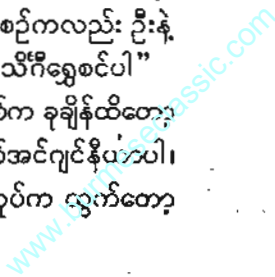
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ဒေါ်ဖွားသီ ရေခဲသေတ္တာရှိရာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ဒေါ်ဖွားသီသည် ဤအိမ်မှ ဟောက်(စ်)ကီပါခေါ် အတ္တားစိုး ခန့်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

“ဦးနာမည်က ဦးမြင့်ထူးတဲ့၊ အငြိမ်းစားပါမောက္ခပါ၊ ဟောဒါက ဦးဇနီး ဒေါ်ကလျာတဲ့၊ တင်မောင်ကြည်ရဲ့မိခင်ကထိကဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ ကလျာက ခင်မင်တယ်၊ ဒေါ်ရင်ကြည်ရဲ့ခင်ပွန်း ဦးဘုန်းဝေ အသက်ရှင်စဉ်ကလည်း ဦးနဲ့ မိတ်ဆွေပဲ၊ ဟောဒါက ဦးတို့ရဲ့သမီး သိင်္ဂီရွှေစင်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ခုချိန်ထိတော့ ဆောက်လုပ်ရေး ရုံးက လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန် တနင်္လာနေ့စပြီး အလုပ်က လွှတ်တော့မှာပါ”

ရန်မျိုးနောင်က သူ၏စမ်းချောင်းနေအိမ် လိပ်စာကို ပါ ပြောပြပေးသည်။

ထို့နောက် တင်မောင်ကြည် အကြောင်းကို ဆက်ပြောသည်။ မိမိ ပဲခူးမှ ပြန်လာစဉ် ထောက်ကြံ့အနီး၌ လူဆိုးသုံးယောက် တင်မောင်ကြည်ကို အနိုင်အထက် လုပ်နေသည်ကိုတွေ့၍ မိမိက ဝင်ရောက်ကူညီပြီး ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းနှင့် အင်းစိန်ဆေးရုံ ရောက်သည်အထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်တို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခုကြားတယ်၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ခြံနံပါတ်(.....)မှာနေတဲ့ သီဂီရွှေစင်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ အခင်အမင်ပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့် မသီဂီရွှေစင်ဆီမှာ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အကြောင်းတွေ မေးချင်လို့ ခြံထဲဝင်အလာမှာ ဒေါ်ဖွားသီက ခြံပေါက်ဝထဲ ဆီးပြီးပြောပြလို့ ကျွန်တော် ဝင်ပြီး လူဆိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တာပါ”

တစ်ဆက်တည်း ညကလည်း မိမိအိမ်သို့ လူဆိုးသုံးယောက် လာခဲ့သေးကြောင်းကိုပါ အတိုချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း ... မောင်ရန်မျိုးနောင် သတင်းကြားတာ မမှားဘူး၊ မောင်တင်မောင်ကြည်ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ဦးတို့မိသားစုတွေက တော်တော်လေး ခင်မင်ကြတယ်၊ ဟောဒီ ဦးနုသမီး သီဂီရွှေစင်နဲ့ မောင်တင်မောင်ကြည်ကလည်း ငယ်ငယ်တည်းက ခင်မင်ကြတယ်ပေါ့ကွယ်၊ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း နောက်တစ်မျိုး ခင်မင်ကြပြန်ရော ဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မောင်တင်မောင်ကြည်က ပညာမ

လိုလိုလားလား မရှိဘူး၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်လောက်က ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ စီးပွားရေးဖြတ်လမ်းတွေ လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုစီးပွားရေးဖြတ်လမ်းလဲ ဦး” /

“ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို မှောင်ခိုပြီး နိုင်ငံခြားခိုးထုတ်ရောင်းဝယ်တဲ့ ဖြတ်လမ်းလေး၊ မောင်တင်မောင်ကြည်ရဲ့ အဖေ ဦးဘုန်းဝေက ကျောက်မျက်ရတနာဘက်မှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဦးဘုန်းဝေဆီက ပညာတွေကို မောင်တင်မောင်ကြည်က ရခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်တင်မောင်ကြည်ဟာ ပြည်တွင်းအနံ့မှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ဈေးချောင်ချောင်နဲ့ လိုက်ဝယ်တယ်၊ နောက်ပြီး နိုင်ငံခြားခိုးထုတ်တယ်”

“အဲဒါကို မသီဂီရွှေစင်က မဟနဲ့တားဘူးလားဗျာ”

ရန်မျိုးနောင်က သီဂီရွှေစင်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးမြန်းဆိုက်သည်။

သီဂီရွှေစင်က ရန်မျိုးနောင်ကိုကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းလေးယမ်းခါပြသည်။

“သီဂီ တားပါတယ်၊ တွားတာမှ အပြင်းအထန် တားမြစ်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြည် အဲလေ ကိုတင်မောင်ကြည်က မလိုက်နာပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ဆင်ခြေက တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်လုပ်လို့ရမှာက အိမ်ထောင်တစ်ခုခုကို ထည်ထည်ဝါဝါ မတည်ဆောက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အခု သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်က သိန်းပေါင်းများစွာ ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ရနိုင်တယ်တဲ့၊ တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပြီး ထည်ထည်ဝါဝါနေနိုင်

ဖို့ သူလုပ်နေတာပါတဲ့၊ ဒီလုပ်ငန်းကို သူ ကျွမ်းကျင်ပြီး သားပါလို့ ဆင်ခြေပေးပြီး လုပ်မြဲလုပ်တာကိုပဲ ကိုရန်မျိုးနောင်”

ဒေါ်ဖွားသိသည် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်များနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

“ကဲ ... မောင်ရန်မျိုးနောင်၊ အမောပြေ သောက်လို့ကံကြစို့”

လိမ္မော်ရည်ချိုချိုအေးအေးကို အားလုံးသောက်ကြသည်။

“ဒါဆိုရင် မြွေဟောက်အဖွဲ့ပဲ ဆိုပါစို့၊ ဒီလူဆိုအဖွဲ့ပဲ ပတ်သက်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ ကိစ္စတစ်ခုခုကို ကိုတင်မောင်ကြည် လုပ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူဆိုအဖွဲ့ဟာ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူမှန်သမျှ ဆီမှာ သွေးညီနောင်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကို လိုက်ရှာနေတယ် အခုလည်း ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ မသိဂီရွှေစင်ဟာ အဆင်မပြေအသွယ်ရှိခဲ့တာကို သူတို့သိမယ်၊ မသိဂီရွှေစင်မှာ ကိုတင်မောင်ကြည်က သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း အပ်ထားမလဲ၊ ပေးထားမလားဆိုပြီး လာရှာတာဖြစ်မယ်”

“သွေးညီနောင် ... ဘာလဲကွယ် သွေးညီနောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ ဦး”

ဒေါ်ကလျာက ဝင်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“နေဦးကွယ် မောင်တင်မောင်ကြည်က ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလုပ်တယ်၊ သွေးဆိုတာ အနီရောင် ဒီတော့ အနီရောင်ရှိတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာထဲမှာ ပတ္တမြား

ဟာ အနီရောင်ပဲ၊ သွေးညီနောင်ဆိုတာ ပတ္တမြားညီနောင်များ ဖြစ်မလား”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဒေါ်ကလျာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဆိုင်းညိတ် ထောက်ခံမိသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါဆို သွေးညီနောင်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ညီအစ်ကိုလို အဓိပ္ပာယ်ယူရင် သွေးညီနောင်ဆိုတာ ပတ္တမြားညီအစ်ကိုလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်ပြန်တယ်၊ ညီအစ်ကို ဆိုတာတော့ ညီရယ် အစ်ကိုရယ် နှစ်ယောက်၊ ပတ္တမြားဟာလည်း နှစ်လုံးများလား ဒေါ်ဒေါ်”

“နှစ်လုံးအနည်းဆုံး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သုံးလုံးလေးလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ညီအစ်ကိုဆိုတာ သုံးလေးယောက်လည်းရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

မှန်ဝေသည်။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ကလျာ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်သာ နှစ်ကန်လျှင် ကိုတင်မောင်ကြည်သည် မြွေဟောက်အဖွဲ့နှင့် မကင်းသော သို့မဟုတ် မြွေဟောက်အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်သော ပတ္တမြားအချို့ကို လက်ဝယ်ရယူထားမည်။ ဒါမှမဟုတ် ပတ္တမြားတချို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး မြွေဟောက်အဖွဲ့အပေါ် ကလိမ်ကျ အရယူထားမည်။

ဒါကို မြွေဟောက်အဖွဲ့က မကျေနပ်၍ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို အဓိဖမ်းကာ ပတ္တမြားတွေ ရှာဖွေမည်။ ကိုတင်မောင်ကြည်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွင်လည်းကောင်း ရှာဖွေ၍ မတွေ့ရှိဘဲ ဖြစ်မည်။

ရှာဖွေစစ်မေးစဉ် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို လက်လွန် ခြားခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှာဖွေတွေ့
သော ပတ္တမြားတွေသည် ကိုတင်မောင်ကြည်နှင့် ပတ်သက်သ
တစ်ဦးဦးထံတွင် အပ်နှံထားသည်ဟု သူတို့ယူဆမည်။

ထို့ကြောင့် နွေပွင့်အိမ်တွင် သူတို့သွားရှာမည်
မတွေ့။ ရှုံအိတ်ဗလာကိုသာ တွေ့သည်။

ပြီး ... နွေပွင့်လိုလို ရိုးရိုးအအ မိန်းကလေးကိုလည်း
ကောင်း၊ နွေပွင့်မိခင် ဒုက္ခိတကိုလည်းကောင်း တင်မောင်ကြည်
ပတ္တမြားတွေ မအပ်တန်ရာဟုလည်း မြေဟောက်အဖွဲ့က ယုံကြည်
ပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် တင်မောင်ကြည်ကို နောက်ဆုံး ပူးပူး
ကပ် နေခဲ့သူ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို ကယ်တင်သူ မိမိရန်မျိုးနောင်
အား ကိုတင်မောင်ကြည်က ပတ္တမြားတွေ အပ်သွားသည်ဟု
ပြီး မိမိအိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်မည်။

ဒါလည်း သူတို့ တွေ့မသွား။

နောက်တစ်ဆင့် ကိုတင်မောင်ကြည်သည် သူ
ချစ်သူ သီဂီရွှေစင်ထံသို့လည်း ပတ္တမြားတွေ အပ်နှံသွားသည်
ထည့်သွင်းယူဆနိုင်ပြန်သည်။

ယင်းကြောင့် ယခု သီဂီရွှေစင်တို့အိမ်သို့ ဝင်စီနီ
ပတ္တမြားတွေ ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်နိုင်ပြန်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင်က ယင်းသို့ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိသည်ဟုလည်း
ဦးမြင့်ထူးကို အကျဉ်းရုံး ပြောပြသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မောင်တင်မောင်ကြည်ရဲ့အမေနဲ့ညီ
ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ စိုးစိုးကြည်အိမ်ကိုလည်း ဒီကောင်
တွေ သွားရွှေမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒီလူတွေ ဒေါ်ရင်ကြည်
အိမ်ကို သွားရဲမယ်’ မထင်ဘူး ဦး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ရက်လည်တဲ့နေ့အထိ ဒေါ်ရင်ကြည်တို့အိမ်မှာ ကူညီသူတွေ၊
သတင်းမေးသူတွေ အများကြီး ရှိနေမှာမို့၊ ကျွန်တော်
တောင် ဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ မစိုးစိုးကြည်ကို သွားတွေ့မလို့၊
ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေချိန်မှာ သွားပြီး
တောင်မေး မြောက်မေး မမေးသင့်ဘူး ထင်တာနဲ့မသွား
သေးတာ”

ဦးမြင့်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြပေသည်။

“ဒါထက် ကျွန်တော် မေးပါရစေ၊ အခု ဒီလူဆိုး သုံး
ယောက် ဒီအိမ်လာသွားတဲ့ကိစ္စ ရဲကို ဦးအနေနဲ့ တိုင်ချက်
ဖွင့်မလားဟင်”

“အဲဒါကို ဦး စဉ်းစားနေတယ်၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့
အာသီသက ဘယ်လိုရှိလို့လဲ”

“ရဲကိုတိုင် အမှုဖွင့်လိုက်ရင် ဒီလူဆိုးတွေ ခြေရာဖျောက်
ပြီး ယာယီအားဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူတို့ရန်က အေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မသီဂီရွှေစင် လက်ထဲမှာ
ပတ္တမြားတွေ ရှိနေတယ် ထင်နေသမျှ ထပ်ပြီး သူတို့
နှောင်ယှက်နေဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ သွေးအေး
သွားရင် ထပ်လာနိုင်တယ် ဦး”

“အင်း ... ဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ”

“နောက်တစ်ခုက ရဲကိုအမှုဖွင့်တာနဲ့ ကျွန်တော်ကလူဆိုး
တွေနဲ့ ပြိုင်သတ်တဲ့လူမို့ ကျွန်တော်နာမည် တိုင်ချက်ထဲ
မှာ ထည့်ပြောရမှာပဲ၊ ဦးအနေနဲ့ ရဲမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်မယ်
ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေ ရဲစခန်းမှာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါ မှန်သားပဲ၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဆန္ဒကို ဆက်ပြောလေ”

“ဒီလိုပါဦး၊ ဒီကိစ္စမှာ ပထမဆုံး ထောက်ကြံ့ရဲစခန်း အမှုဖွင့်ခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက ကိုတင်မောင်ကြည် အသမသေသေးဘူး၊ အင်းစိန်ဆေးရုံရောက်ပြီး ကုသမှုအတွက်မှာ ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားတာ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စအင်းစိန် စီအိုင်ဒီစုံထောက်အဖွဲ့က ဆက်ပြီးအရေးယူပေး တွယ်တယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီစုံထောက်အဖွဲ့နဲ့ သွားပေးမယ်၊ ကျွန်တော် ကြည့်ခွင့်တွေ့ခဲ့သမျှကို ပြောပြမယ်၊ စုံထောက်အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ဒီမြေဟောက်အမှုကို ဖမ်းမိအောင် ဆောင်ရွက်မလားလို့ပါ”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် မောင်ရန်မျိုးနောင်၊ အခုနေ့ အဆိုင့်ရာနယ်မြေရဲစခန်းမှာ ဦး အမှုဖွင့်လည်း လူဆိုးအကြောင်း ဘာမှရေရေရာရာ ဦးပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ဇာတိကပ်ပါတယ်လို့ ဆိုရအောင်လည်း ဦးဆီက ဦးပစ္စည်း ဦးရဲ့ငွေကြေးကို တစ်ခုမှ ယူသွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အမှုဖွင့်ရင်တောင် အူကြောင်ကြောင် အမှုဖြစ်နေမှာ၊ မောင်ရန်မျိုးနောင် ပြောသလို လူဆိုးတွေ ခဏငြိမ်ပြီး ပျောက်ကြမှာ၊ အဲဒီနောက် ဦးတို့ကို ရန်ပြန်လှသေချာတယ်၊ လုပ်ပါ၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဆန္ဒက ကောင်းပါတယ်၊ ဆက်လုပ်ပါ၊ ဦး အမှုဖွင့်ပါဘူး”

“နောက်တစ်ချက်က မသိဂီရွှေစင်ကို ကျွန်တော် တွေ တယ်၊ မေးတော့ မမေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တော့အနေနဲ့ အမှန်ကို သိထားချင်လို့ပါ”

“မေးပါ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ သိဂီ ရွှေစင်တာဆိုရင် အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်”

“အဲ ... ကိုတင်မောင်ကြည်က မသိဂီရွှေစင်ကို ပစ္စည်း တစ်ခုခု ... အင်းလေ ... ဥပမာ အဲဒီလို ပတ္တမြားတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ မသေခင်က ပေးထားတာများ ရှိခဲ့သလားဟင်”
သိဂီရွှေစင်က ချက်ချင်းပင် တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ ခင်းကို သွက်သွက်လေး ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘာဆိုဘာမှ ပေးမထားခဲ့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ပေးလာရင် လည်း သိဂီက လုံးဝလက်ခံမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီအလုပ်ကို သိဂီကိုယ်တိုင်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်တားမြစ်ထား တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ဥပဒေမကင်းတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို သိဂီက ဘယ် မှာလက်ခံပါ့မလဲ”

“ဒါလောက်သိရရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ချေးစူးတင် ပါတယ်ဗျာ”

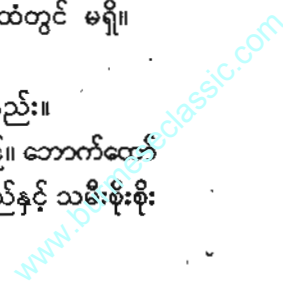
ထို့နောက်တော့ ရန်မျိုးနောင်သည် အားလုံးကို ခပ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစား နေသည်။

သွေးညီနောင်ပစ္စည်းသည် နွေပွင့်ထဲတွင် မရှိ။ မသိဂီရွှေစင်ထဲတွင် မရှိ။

ဒါဆိုလျှင် အဘယ်မှာ ရှိလေသနည်း။ တစ်နေရာတွင်သာ ကျန်တော့သည်။ ဘောက်တော်

သွန်းဂူကျောင်းလမ်းနေ ကထိကဒေါ်ရင်ကြည်နှင့် သမီးဖိုးစိုး တို့ထံတွင် ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရန်မျိုးနောင်သည် ယခု သိ
ရွှေစင်တို့အိမ်တွင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လူဆိုးသုံးဦးကို စဉ်းစားကြည့်
သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လူဆိုးသုံးဦးစလုံး မျက်နှာတွင်
ခေါင်းစွပ် စွပ်မထား။ နဂိုမျက်နှာအတိုင်း တွေ့ရသည်။
သာမန်အဝတ်မျိုး ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သည်မျက်နှာမျိုးတွေကို ရှေးမဆွက ရန်မျိုးနောင်
မမြင်စဖူးခဲ့။ မျက်နှာစိမ်းတွေသာဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လက်ဖျံလက်မောင်းတွေ
မြွေဟောက်ရုပ် ဆေးမင်ထိုးထားသည်ကို မတွေ့။

ဒါဆိုလျှင် သူတို့သုံးဦးထဲတွင် နွေပွင့်အိမ်ကို လ
သည် လက်ဖျံလက်မောင်းတွင် မြွေဟောက်ရုပ် ဆေးမင်ထိုးထား
သော မြတ်သင်း မပါဝင်။

မျက်စိတစ်ဖက်ပျက်နေသူလည်း မပါဝင်။

အဲ ... မိမိအိမ်ကို ခေါင်းစွပ်ဖြင့် လာစဉ်က ဘာ
ကျော်ဆိုသောသူတော့ ပါဝင်နေပေသည်။ သူတို့သုံးဦး၏ ရုပ်
ကို ထပ်မံတွေ့ရှိပါက ရန်မျိုးနောင် မှတ်မိနိုင်လောက်ပါ၏။

တွက်ကြည့်လျှင် မြတ်သင်းနှင့် မျက်စိတစ်ဖက်ပျက်
သူအပြင် ယခု သုံးဦးပါဆိုလျှင် မြွေဟောက်အဖွဲ့ဝင် ငါးဦးရှိနေ
မိမိအိမ်တွင် သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၍ ထိသွားသူ

ပါ ထည့်တွက်လျှင် ခြောက်ဦးရှိလာသည်။

မြတ်သင်းသည် သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပေလား
မျက်လုံးတစ်ဖက်လစ်သည် ခေါင်းဆောင်ပေလား

ဘယ်ကျော်ကတော့ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါတွေ တိုင်း နောက်လို
တပည့်အသွင်သာ ရှိသည်။

ယခု သိဂီရွှေစင်အိမ်သို့ လာရောက်ခဲ့သူများသည်
မြွေဟောက်အဖွဲ့၏ တပည့်လက်သားတွေ ဖြစ်ဖို့များသည်။

မိမိက လူဆိုးတစ်ဦးကို ချုပ်နှောင်ကိုင်တွယ်ထား
ဦး ဓားနှင့်တော့ထားစဉ် သိဂီရွှေစင်ကို ပြန်လည်ချုပ်နှောင်ထား
သည် လူဆိုးက မိမိချုပ်ကိုင်ထားသော လူဆိုးအား ဓားနှင့်ထိုးချင်
ဖို့လိုက်။ သူတို့တွင် ယင်းကဲ့သို့ တပည့်တွေအများကြီး ရှိသည်
ခု ပြောပြသွားသည်။

မြွေဟောက်အဖွဲ့တွင် ကိုင်းဖျားကိုင်းနား တပည့်တွေ
များများရှိနေဟန်တူသည်။

ဒါဆိုလျှင် ပင်စည်ရေသောက်မြစ်သည် မည်သူနည်း။
သွေးညီနောင်ပစ္စည်းသည် မည်မျှလောက် တန်ဖိုး

ဦးမားနေသောကြောင့် သူတို့ သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေကြသနည်း။
တစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။

သူတို့သည် ကိုတင်မောင်ကြည်နှင့် ပတ်သက်နေသူ
များကို အသေသတ်ခွင့် ရစေကာမူ မသတ်ဘဲ ထားခဲ့သည်။

ပတ်သက်သူတွေ သေသွားလျှင် သွေးညီနောင်ပစ္စည်း
အိမ်စပျောက်သွားမည်ကို သူတို့ မလိုလားကြောင်း ထင်ရှားနေ
ပါ၏။

(ခြောက်)

လာပြန်လေပြီ၊ ဒါက တစ်မျိုး။

ရန်မျိုးနောင်သည် သိဂီရွှေစင်ထံမှ ထွက်လာပြီး အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးသို့ မောင်းသွားခဲ့သည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အမှုကို ကိုင်ထားသော သီးသန့်အထူးစုံထောက် ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

“လာဗျာ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ နာဂတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ကိုရန်မျိုးနောင် ချက်ချင်း ရောက်လာတာပါပဲလား။”

“ဗျာ”

ရန်မျိုးနောင် အံ့သြသွားသည်။ ယခုလာခြင်းမှာ ဦးလတ်ဆွေ ဖုန်းဆက်၍ လာခြင်းမဟုတ်။ မိမိဘာသာ တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းအိမ်မှ တန်းလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“စောစောက ကျွန်တော် မဟာမြိုင်လမ်းက ခင်ဗျားအိမ်မှ ဖုန်းဆက်သေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတပည့်က ဆရာလာလို့ ချင်း ပြောပါမယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ခု ခင်ဗျားနာရီဝင် အတွင်း ရောက်လာလို့ ပြောတာ၊ မဟာမြိုင်လမ်းနဲ့ ကူတော်ရုံးက ခရီးအတော်လေး ဝေးတယ် မဟုတ်လား။”

ရန်မျိုးနောင်က ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်ရပေ သည်။ မိမိက တပည့်ပေါ်ဦးနှင့် မတွေ့သေး။ အိမ်မရောက်သေး။ ဦးလတ်ဆွေ ဖုန်းဆက်သည်ကို မသိသေးဘဲလျက် မိမိသဘောဖြင့် လာသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ဦးလတ်ဆွေ သိက္ခာကျမည်စိုးသည်။ ပြီး ထိုအကြောင်း ရှင်းပြနေ၍လည်း ဘာမှအကျိုးမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးလတ်ဆွေခေါ်၍ လာခဲ့သည့် ပုံသဏ္ဍာန်ပင် နေလိုက်သည်။

“ဒီလိုဗျာ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ဓားတန်းလန်းနဲ့ ဆေးရုံရောက် ပြီး ဆုံးသွားတဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ အမှုဟာ လူသတ် မှုတော့ ထင်ရှားနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ထောက်ကြံ့ရဲစခန်းက အတူပေးအပ်တဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အတိုအတွာ ပစ္စည်း တွေမှာရော၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးလုံးမှာရော လူ သတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စမျိုး၊ အထောက်အထား မျိုး ဘာမှမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဓားမြှောင်ရိုးက လက် ဗွေပုံစံယူပြီး သက်ဆိုင်ရာမှာ စစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ ရရှိတဲ့ လက်ဗွေပုံစံဟာ ရာဇဝင်လူဆိုး လက်ဗွေပုံစံတွေနဲ့ တိုက် ကြည့်တာ၊ တစ်ခုမှမထူးဘူး၊ အမှုက လမ်းစပျောက်နေ သလို ဖြစ်နေတယ်”

ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေသည် ရာထူးအရ “ဦး” တပ်ခေါ်ရ သော်လည်း အသက်(၃၀)ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ ရဲယူနီဖောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်၊ ရုပ်၊ အလုံးအထည်၊ ကျစ် လျစ်ကြံ့ခိုင်ပုံရသည်။ လှုပ်ရှားမှု သွက်လက်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ ရှိသည့် လက္ခဏာတွေ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဟိတ်ဟန်မရှိဘဲ စကားပြောလျှင် ပြုံး၍ ရယ်၍ ပြောသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြင်ရုံ စကားပြောရုံမျှနှင့် ဦးလတ်ဆွေသည် လူတည် လူခန့် လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း ထင်ရှားစေပါ၏။

“ကိုရန်မျိုးနောင်ကတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လမ်းကြိုလို့ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို ကားပေါ်တင်လာတယ်။ ဆေးရုံပို့ပေးတယ်။ ဒီအရင်က ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျွန်တော်က သာမန်သက်သေအဖြစ်နောက်မှပဲ စစ်မေးတော့မယ်လို့ ယူဆပြီး မဆက်သွယ်သေးတာ။ အင်း... ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့မိခင် ကထိကဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ ညီမစိုးစိုးကြည်ကိုတော့ အားနာနာနဲ့ပဲ တာဝန်အရသွားပြီး မေးမြန်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရင်ကြည်ရော၊ စိုးစိုးကြည်ရောက ရိုးရိုးသားသားတွေပဲ။ ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ ဥပဒေနဲ့မကင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကလွဲပြီး တခြားထွေထွေထူးထူး ဘာမှမသိရှာကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီက ထူးထူးခြားခြားလေးများ သိရလို့ သိရငြား ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ကြံ့က ရဲကြပ်ကြီးကိုညှိမောင်ကို မေးမြန်းပြီး ဒီအမှုကိုင် စုံထောက်အဖွဲ့နဲ့ လာတွေ့သင့်တယ်လို့ ယူဆပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကိုတင်မောင်ကြည် ဆုံးသွားမှ ကျွန်တော်ပတ်သက်ရတာတွေ တော်တော်များများ ရှိလာခဲ့ပြီ ဦးလတ်ဆွေ”

ရန်မျိုးနောင်က နွေပွင့်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်မှအစ ဒေါက်တာရဲမြင့်နှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ မိမိမဟာမြိုင်လမ်းအိမ်သို့ လူဆိုးသုံးဦး ဝင်ရောက်ပုံ၊ နွေပွင့်တို့အိမ်သို့ မြတ်သင်းနှင့်အဖော် ဝင်ရောက်ရှာဖွေပုံ၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ သီဂီရွှေစင်၏အိမ်သို့ ယနေ့ ယခု မကြာသေးမီကပင် လူဆိုးသုံးဦး ဝင်ခဲ့သဖြင့် မိမိနှင့်တွေ့ဆုံ တိုက်ခိုက်ပုံတွေကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“အား ... ဒါဆို ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီက ကျွန်တော် အများကြီး အဖိုးတန်သတင်းတွေ ရတာပဲ။ ဒါနဲ့တောင် ကိုရန်မျိုးနောင်က ကျွန်တော့်ဆီဖြစ်ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေရဲစခန်းကိုဖြစ်ဖြစ် မတိုင်ကြားဘဲကိုး”

“သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားသတင်းပို့ရမယ်မှန်း၊ ကျွန်တော် သိပါတယ် ဦးလတ်ဆွေ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ဆက်တိုက်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ သိပ်မြန်လည်း မြန်ဆန်လွန်းနေတယ်။ သောကြာနေ့ည မိုးချုပ်မှ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို လမ်းပေါ်မှာတွေ့တယ်။ စနေနေ့မနက် အင်းစိန်ဆေးရုံမှာ နွေပွင့်နဲ့တွေ့တယ်။ စနေနေ့ညမှာ လူဆိုးသုံးယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ဝင်မွှေတယ်။ အခု ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပိုင်းမှာပဲ မသီဂီရွှေစင်အိမ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူဆိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ထပ်တွေ့တယ်။ အခု မသီဂီရွှေစင်အိမ်က ထွက်လာတာနဲ့ ဦးလတ်ဆွေဆီ လာခဲ့တာပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို ကိုရန်မျိုးနောင် မဟာမြိုင်လမ်းကအိမ်ကိုတောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးပေါ့။ တပည့်က ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာကို ပြောမပြရသေးဘူးပေါ့”

ရန်မျိုးနောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ် ဦးလတ်ဆွေ။ အမှန်တော့ မနေ့ညက လူဆိုးသုံးယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဝင်မွှေသွားကတည်းက သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းကို ကျွန်တော်တိုင်ကြားရမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲကြပ်ကြီးကိုညှိမောင်က ကိုတင်မောင်ရဲ့ကျော(စ်)ကို အင်းစိန်အထူးစုံထောက်အဖွဲ့က ကိုင်ထားတယ်လို့ ပြေးလာရော၊ ကျွန်

တော်ကိုယ်တိုင်က ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော့်ကိုပါ ရန်သူက ထိပါးလာပြီမို့ ဆက်စုံစမ်းချင်တာရောကြောင့် အင်းစိန် စုံထောက်အဖွဲ့နဲ့တွေ့ပြီးမှ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်မယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိတယ် ဦးလတ်ဆွေ”

ဦးလတ်ဆွေသည် ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ရုံမက ထိုင်ရာမှထ လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် သေးသည်။

“ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ စိတ်ကူးလည်း အင်မတန်မှန်ပါတယ်။ လူဆိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တာကိုလည်း သိပ်ချီးကျူးပါတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုရန်မျိုးနောင် ဆက်ပြီးသာ ဒီအတိုင်း လုပ်သွားပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ တည်ကြက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က နောက်က ရဲ့ဒိုးလိုက်ပေးထားမယ်။ ကိုရန်မျိုးနောင်က ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတဲ့သဘောပါ”
“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ လေ၊ ကိုတင်မောင်ကြည် အသက်ထွက်လုဆဲဆဲမှာ သုံး ကြိမ်သုံးခါ ပြောသွားတဲ့ ဝူးဝေါင်ဝိန်းဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲ၊ သွေးညီနောင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို သိပ်သိချင်နေ မိတယ်”

သည်နောက်တော့ ဦးလတ်ဆွေနှင့် ရန်မျိုးနောင်တို့ တိုင်ပင်စရာရှိသည်တို့ကို တိုင်ပင်ကြသည်။

မွန်လွဲ(၂)ချက်တီးမှ ရန်မျိုးနောင်သည် မဟာမြိုင် လမ်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် “လာပြန်ပြီ၊ ဒါကတစ်မျိုး” ဟု ရန်မျိုးနောင် ‘ရေရွတ်လိုက်မိတော့သည်။

မဟာမြိုင်လမ်းခြံ၏ တိုက်ရှေ့ဝယ် မိမိ၏အက်(စ်) အီးကားဖြူကြီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မှန်တံခါးတွေ ပိတ်ထားသည်။ အရောင်မှိုင်း ကပ်ထားသော မှန်တံခါးတွေမို့ အထဲကို မမြင်ရပေ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကားဖြူနောက်တွင်ရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ရန်မျိုးနောင် ဝင်ခဲ့သည်။

လား ... လား။

သူငယ်ချင်းလှတိုးသည် ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် မျောက်တိုင်ထိုင်ပြီး လင်းတမိုင် မှိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပေါ်ဦးက လှတိုးဘေးတွင်ရပ်ပြီး ဆရာရန်မျိုးနောင် ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်စေကာမူ ပေါ်ဦးလည်း မျက်နှာမကောင်း။

“ဟေ့ကောင် လှတိုး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကားကြီးစီးရတာ ငြိမ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟေ ... အေး၊ ငြိမ်ပါ၊ ငြိမ်ပါ ရန်မျိုးအောင်၊ ဘယ် လောက်ငြိမ်သလဲဆိုရင် တစ်ခါတည်း ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်အောင် ငြိမ်မသွားတာပဲ ကံကောင်းလို့ဟေ့”

“ဟ ... မင်းဟာကဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောပုံကြီးက အောက်ကလီအာသံကြီးနဲ့”

“ဒီမှာကြည့် ရန်မျိုးနောင်”

လှတိုးက သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်ပြီး ပြသည်။ လက်မောင်းတွင် ဆေးပြာတွေ လိမ်းထားသော နေရာသုံးနေရာကို တွေ့ရသည်။

“ငါ့ကို စီးကရက်မီးနဲ့ ထိုးတာလေ”

“ဟ”

“မဟနဲ့ဦး ရန်မျိုးနောင်၊ ငါ့ခေါင်းကို ဒီမယ်ဖမ်းကြည့်စမ်း”

ရန်မျိုးနောင်က လှတိုး လက်နှင့်ထောက်ပြသော နေရာကို ဆံပင်ဖြိုကြည့်သည်။ လက်နှင့် စမ်းကြည့်သည်။

ဆီးဖြူသီးခန့် ဘုလုံးတက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
“ငြိမ့်တာတွေလေကွာ၊ မင်းကားကြီး ငါစီးပြီး ငြိမ့်သွားတာလေ”

ရန်မျိုးနောင်က ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းဟာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့ ဒဏ်ရာတွေပြနေတာ ငါ ဘာမှနားမလည်ပါလား လှတိုး”

“အေး ... ပြောမယ်။ ငါ မင်းကားကို ကန်တော်ကြီး တစ်ပတ် ဖိမိခံမောင်းမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတယ်။ ငါကဖိမိနဲ့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာတာ နတ်မောက်လမ်းဘက် လူရှင်းတဲ့နေရာရောက်တော့ နောက်က ပါပလစ်ကာကားတစ်စီး ကျော်တက်ပြီး ရှေ့ကပိတ်ရပ်တယ်။ ငါက ကားရပ်လိုက်ရတာပေါ့။ ဟိုကားပေါ်က အကောင်သုံးကောင် ဆင်းလာတယ်။ ဘာမပြော ညာမပြော ငါ့ခေါင်းကို ဓားမြှောင်ရိုးနဲ့ ခေါက်တယ်။ ငါက မူးခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ငါ့ကို အလယ်မှာထားပြီး တစ်ယောက်ကမောင်းတယ်။ ဒီပြင်တစ်ယောက်က ငါ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး နံကြားသို့ ဓားမြှောင်ထောက်ထားတယ်။ ငါ့မျက်လုံးတွေကိုလည်း အဝတ်စည်းပြီး ပိတ်ထားတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့က ကားကိုမောင်းတယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မောင်းပြီး ခြံဝင်းတစ်ခုထဲက နှစ်ထပ်တိုက်တစ်ခုထဲရောက်မှ ငါ့မျက်နှာစည်းထားတဲ့ အဝတ်ကို ဖြေပေးတယ်”

“တိုက်ထဲခေါ်ပြီး ငါ့ကို ထမင်းစားကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ကြိုးတုပ်တယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့ကို စစ်လားမေးလားတွေ လုပ်တာပဲကွ”

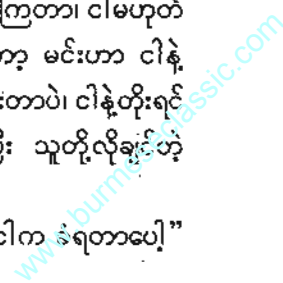
“ဘာတွေစစ်၊ ဘာတွေမေးတာလဲ”

“ရန်မျိုးနောင်ဟာ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲတဲ့၊ ရန်မျိုးနောင်က မင်းကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား စတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ ရန်မျိုးနောင်၊ ငါက မင်းနဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ ပြောပြတယ်။ မော်တော်ကားကြီးကို ခဏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လဲစီးကြတာလို့ ပြောတယ်။ အဲ ... မင်းက ငါ့ကို ဘာပစ္စည်းမှ မပေးပါဘူး ဆိုတာကို မယုံဘဲ စီးကရက်စီးနဲ့ထိုးလိုက် ထပ်မေးလိုက်နဲ့ ငါခံရတာပဲ ရန်မျိုးနောင်ရေ။”

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က မင်းအက်(စ်)အီးကားကြီးကို မွှေနှောက်ရှာကြတယ်။ မင်းကားကူရှင်တွေကို ဓားဖြင့် ငါနဲ့ ခွဲပြီး အထဲမှာ ရှာကြတယ်။ ကားတစ်စီးလုံး သူတို့မွှေထားတာ မွှေနေတာပဲ သူငယ်ချင်း”

“အမှန်တော့ မင်းကို လုပ်ချင်လို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လှတိုး၊ ငါ့ကို ဒီကောင်တွေ ချောင်းနေတာ၊ ငါ့ကားနောက်ကို ငါမောင်းလာတာထင်ပြီး လိုက်လာကြတာ၊ ငါမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကားကို မင်းမောင်းတာတွေတော့ မင်းဟာ ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူပဲဆိုပြီး ဖမ်းခေါ်စစ်ဆေးတာပဲ၊ ငါနဲ့တိုးရင်လည်း မင်းကိုလုပ်သလို ငါ့ကိုလုပ်ပြီး သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို မေးမှာပဲ လှတိုး”

“မင်းကွာ မရှင်း မရှင်းနဲ့ ကြားထဲက ငါက ခံရတာပေါ့”

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဒါထက် မင်းနဲ့ ဒီကောင်တွေ ဘယ်အချိန်လောက်က တွေ့ကြတာလဲ”

“မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်ကလေကွာ၊ ငါ ထမင်းစားသောက်ပြီး ကန်တော်ကြီးဘက် ထွက်တာ”

မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက်တွင် ရန်မျိုးနောင်သည် အင်းစိန်တွင် ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင် သီဂီရွှေစင်အိမ်မှ သူတို့ထွက်သွားပြီးမှ ဖြစ်ပါ၏။

သီဂီရွှေစင်အိမ်တွင် မိမိမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လာသည်ကို သူတို့မသိပေ။ ခြံဝတွင် ဒေါ်ဖွားသီနှင့်တွေ့ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ခြံဝသစ်ပင်အောက်တွင် ထားခဲ့သဖြင့် သူတို့ မမြင်ကြခြင်း ဖြစ်မည်။

သီဂီရွှေစင်အိမ်သို့ သူတို့လာစဉ်က “ဈ” အက္ခရာဖြင့် ဆီဒင်ဆလွန်းကားအနီ ဖြစ်သည်။ ကားနံပါတ်ကိုပင် ရန်မျိုးနောင် မှတ်သားထားသည်။

ယခု လူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သူများမှာ ပါပလစ်ကားကားနှင့်ဟု ဆိုသည်။

ထောက်ကြံ့အနီး ကိုတင်မောင်ကြည်နှင့် ဆုံစဉ်က သူတို့သည် လင့်ရီဗာကားကို အသုံးပြုသည်။

ထောက်ကြံ့ ရဲကြပ်ကြီးကဲ့ညိုမောင်က သူတို့စီးသွားသော လင့်ရီဗာမှာ ခိုးလာသောကား ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ယခု ဆီဒင်ဆလွန်းကားအနီနှင့် ပါပလစ်ကားကားမှာလည်း သူတို့ ခေတ္တခဏ အလစ်သုတ်လာသော ကားများဖြစ်နိုင်ပါ၏။

လူတိုးအား သူတို့စီးလာသာ ပါပလစ်ကား ကားအရောင်၊ နံပါတ် စသည်တို့ကို မေးလည်း အကြောင်းထူးမည် ထင်ပေ။

“ဒီမယ် လူတိုး၊ မင်းကို ခေါ်သွားတဲ့ကောင် သုံးကောင်ကို မင်း မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်”

“သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းဆီမှာ ထူးခြားချက် တစ်ခုခုကို ကော မင်း တွေ့လား”

“တွေ့တယ်၊ ငါ့ကို စီးကရက်မီးနဲ့ထိုးပြီး စစ်မေးတဲ့ကောင် ရဲ့ လက်မောင်းလက်ဖျံ တစ်ဖက်မှာ မြွေဟောက်ပါးပျဉ်း ထောင်နေတဲ့ တက်တူးထိုးထားတာ တွေ့တယ်”

သည်ကောင် မြတ်သင်းပဲဟု ရန်မျိုးနောင် သိလိုက်

သည်။

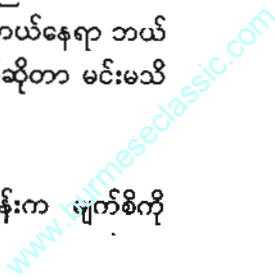
“နောက်တစ်ယောက်က နေကာမျက်မှန် တပ်ထားတယ်၊ မင်းကားမှာ ပစ္စည်းရှာမယ်ဆိုပြီး နေကာမျက်မှန်ချွတ်လိုက်တော့ အဲဒီလူဟာ မျက်တစ်ဖက်လပ်နေတယ်၊ တစ်ဖက်ကန်း ဆိုပါတော့ကွာ။

ဒါဆိုလျှင် နွေပွင့် အိမ်သို့ လာသွားသော မြတ်သင်း သူ့အဖော် ငရမန်ကန်းပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဒီမယ် လူတိုး၊ ဒီကောင်တွေ မင်းကို ဘယ်နေရာ ဘယ်လမ်း ဘယ်တိုက်အိမ်ကို ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား သူငယ်ချင်း”

“သိသားပဲ”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ မင်းကို ခေါ်သွားတုန်းက မျက်စိကို အဝတ်စည်းပြီး ခေါ်သွားတာဆို”

“အေး ... ခေါ်သွားတုန်းကတော့ သူတို့စည်းထားတာ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ အပြန်ကျတော့ စည်းတဲ့အဝတ် သူတို့ဟာ သူတို့ ဘယ်မှာထားမိမှန်း ရှာမတွေ့ဘူး၊ အလွတ်တကျ လက်ကိုင်ပဝါခေါက်ပြီး ငါ့မျက်နှာကို စည်းတာ မမိတမိနဲ့ ငါ မြင်ရတယ်”

“ဒါဆို သူတို့က မင်းကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ လှတိုး”

“ဘောက်ထော်က ပြည်တော်အေးလမ်းထဲ ခေါ်သွားတာပဲ”

“အဲဒီအိမ်နဲ့ ခြံကော မင်း မှတ်မိလား”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့”

“ဒါဆို ဟုတ်ပြီ”

ရန်မျိုးနောင်သည် တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး စုံထောက်အရာရှိ ဦးလတ်ဆွေအား အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဦးလတ်ဆွေက ချက်ချင်း သူ့လူတွေနှင့် လာခဲ့မည်ဟု အကြောင်းပြန်သည်။

မိနစ်(၃၀)မှာပင် ဦးလတ်ဆွေနှင့် ငယ်သားလေးယောက် ရဲဂျစ်ကားအပြာနှင့် ရောက်လာသည်။

ဘောက်ထောက် ပြည်တော်အေးလမ်းရှိအိမ်သို့ ရန်မျိုးနောင်၊ လှတိုးတို့နှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ သွားရန် အက်(စ်)အီးကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရော့ နောက်ကူရှင်တွေ ကျောမှီတွေအားလုံး ဖွာဆန်ကြံအေးပေးနှင့်ခွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်မျိုးနောင်က သူ့ကားကူရှင်တွေကိုကြည့်ပြီး ပတ်တန်းမိသည်။

ဦးလတ်ဆွေကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်နှမြောကြည့်ပေသည်။

“ကဲ ... ပေါ့ဦးရေ၊ လတ်တလော စီးလို့ဖြစ်အောင်လုပ်ကွ”

ပေါ့ဦးက တစ်ယောက်အိပ် အိပ်ရာခင်းတွေယူလာ စုတ်ပြီနေသော ကူရှင်များအပေါ် အုပ်ခင်းလိုက်သည်။

လှတိုးနှင့် ရန်မျိုးနောင်က ရှေ့မှမောင်းပြီး ဦးလတ်ဆွေ၏ရဲကားပြာက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ဘောက်ထော် ပြည်တော်အေးလမ်း၊ ခြံအမှတ်(...) ရောက်လာကြသည်။

“ဒီခြံပဲ ရန်မျိုးနောင်”

ရန်မျိုးနောင်က လှတိုး လက်ညှိုးထိုးပြသော ခြံထဲ ကွေ့မဝင်သေးဘဲ ကားရပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးမောင်သိန်း”

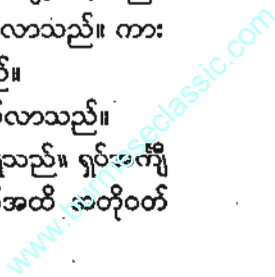
ခြံတံခါးမှာ ပွင့်လျက်သားရှိသည်။

ခြံတံခါးအုတ်တိုင်တစ်ဖက်တွင် ဦးမောင်သိန်းဟု သတ်စတစ်အနီခဲတွင် အဖြူစာလုံးကပ်ဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်မျိုးနောင်က ခြံထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်ခဲ့သည်။ နောက်မှ ဦးလတ်ဆွေ၏ရဲကားလည်း ဝင်လိုက်လာသည်။ ကားစီးစလုံး ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိသည်။ ရှပ်အင်္ကျီ

ဆွဲပြီး ဝတ်ထားပြီး ထဘီကို ဒူးဆစ်လောက်အထိ ဆတ်တိုဝတ်ထားသည်။

“ပါပါရေ ... ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ”

ကောင်မလေးက အထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။
လှတိုးက ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကောင်မလေး အော်လိုက်သည်နှင့် အထဲမှ အမျိုး
သားကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

အသက်(၅၀)ခန့် ရှိအံ့သည်။ အသားဖြူသည်။
ခန္ဓာကိုယ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ရှိသည်။ သန့်ပြန်သော ဥပမိရုပ်ရှိသည်။
အကောင်းစား စွပ်ကျယ်လက်စက ဝတ်ထားပြီး ချည်ချောပလေ
ကပ်အပြာနှင့် အဖြူကွက်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ မြင်ရုံနှင့်မြန်မာ
စစ်စစ် မဟုတ်မှန်း သိသာသည်။

“ဪ ... ဧည့်သည်တွေပါလား၊ ရဲကားလည်း ပါလာ
တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသားကြီးက သံတံခါးဆွဲဖွင့်
သည်။

ရဲအရာရှိဦးလတ်ဆွေကပင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြု
ပါ၏။

“အထဲကို ကြွကြပါ”

အမျိုးသားကြီး ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဦးလတ်ဆွေက
ရှေ့မှဝင်ပြီး ရန်မျိုးနောင်နှင့် လှတိုးက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မွေးပွကော်စောကြီးတွေ ခင်းထား
သည်။ အိမ်စက်နေသော ဆိုဖာတွေရှိသည်။ ရှိုးကော့(စ်)ထဲတွင်
အဖိုးတန်လှပသော ပစ္စည်းတွေရှိသည်။ (၂၈)လက်မအရွယ် ရုပ်
မြင်သံကြားစက်နှင့် အောက်စက်ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် ရန်မျိုးနောင်”

“ဘာလဲ လှတိုး”

“ငါ့ကို ခေါ်လာတုန်းက ဒီဧည့်ခန်းမှာ ဘာမှမရှိဘူးကွ၊
ဟော(လ်)ကြီး သက်သက်ပဲ၊ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ငုတ်တုတ်
ကုလားထိုင် သုံးလေးလုံးပဲရှိတယ်”

“ဟေ”

“နောက်ပြီး ခုနကောင်မလေးရော၊ ဒီအဘိုးကြီးကော ငါ
မတွေ့မိဘူး”

လှတိုးက ရန်မျိုးနောင်အား တိုးတိုးပြောသော်လည်း
အားပါးသော ဦးလတ်ဆွေက ကြားပေသည်။

ဆိုဖာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကြသည်။

“ဦးလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ဦးမောင်သိန်းပါ”

“ဇနီးကကော”

“ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ပါ၊ ဟောဒါက သမီးအငယ်ဆုံး ရှိစီသိန်း
ပါ”

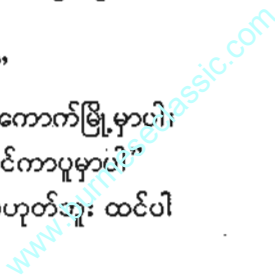
“ဒီပြင်ကော သားသမီး ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ရှိစီတက် အကြီးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အတူနေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ကွဲတွေပါ၊ အဲ
မြန်မာပြည်မှာလည်း မရှိကြပါဘူး”

“ဘယ်တိုင်းပြည်တွေ ရောက်နေလို့လဲ”

“သားအကြီး ပီတာက ထိုင်းနိုင်ငံ ဗန်ကောက်မြို့မှာပါ၊
သားအလတ် သောမတ်(စ်)ကတော့ စင်ကာပူမှာပါ”

“ဦးမောင်သိန်းက မြန်မာလူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါ
တယ်”

“အင်ဂလို အင်ဒီယန်းကပြားပါ။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မွှေး
မြန်မာပြည်ကြီးတာပါ။ အက်(ဖ်)အာ(ရ်)စီ မဟုတ်ပါဘူး
နိုင်ငံသား မှတ်ပုံတင်ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ထ
မြန်မာအစစ်ပါ”

“ဦးမောင်သိန်းရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကကော”

“သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှာ ဒန်အိုးစက် ရှိပါတယ်၊ တောင်
ဥက္ကလာမှာ ပလတ်စတစ်စက်ရုံ ရှိပါတယ်”

“တခြားလုပ်ငန်း ရှိသေးလား”

“အဲ ... အဲ ... ရှိပါတယ်၊ ရွှေဘုံသာလမ်းထဲမှာ ရွှေဆိုင်
ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒါကလည်း သမီးငယ်ရိုစီအတွက် ဖွင့်
ပေးထားတာပါ။ ရိုစီက ငယ်သေးတော့ လုပ်ငန်းအကြီး
ကြီး မလုပ်သေးပါဘူး”

ဦးလတ်ဆွေက သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်
သည်။

ညနေ(၄)နာရီခွဲ ရှိပြီဖြစ်ပါ၏။

“ဦးမောင်သိန်းတို့ ဒီနေ့ မွန်းတည့်ပိုင်းလောက်က အပြင်
ဘက်တွေ ဘာတွေ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီးများ သွားကြသေး
လား”

“ဟင့်အင်း ... ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့လေ၊ အလုပ်ပိတ်တယ်
ဒန်အိုးစက်ရုံရော၊ ပလတ်စတစ်စက်ရုံရော ပိတ်တယ်
ကျွန်တော်တို့ မိုးလင်းကတည်းက ခုချိန်ထိ ဘယ်ဆိုတယ်
ကိုမှ မသွားကြသေးဘူး”

“ရွှေဘုံသာလမ်းက ရွှေဆိုင်ကော ပိတ်တာပဲလား”

ဦးမောင်သိန်းက ရယ်လိုက်ပေသည်။

“ရွှေဘုံသာလမ်း ရွှေဆိုင်ကတော့ ရိုစီက ပိတ်ချင်တဲ့နေ့
ပိတ်ပြီး ဖွင့်ချင်တဲ့နေ့ ဖွင့်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ဆိုင်ဖွင့်
ထားရာက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြီး လျှောက်
လည်ကြစို့ဆိုရင် ချက်ချင်းဆိုင်ပိတ်ပြီး လိုက်ချင်လိုက်သွား
တာ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ရိုစီက ပိတ်ပြီပေါ့၊ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ထွက်လည်နေကျပဲ”

ဦးလတ်ဆွေနှင့် ရန်မျိုးနောင်သည် လှတိုးကို ပြိုင်
တူကြည့်မိကြသည်။

လှတိုးမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရှာသည်။

ဤမြဲ ဤအိမ်သို့ သူ့အား လူဆိုးသုံးဦးက ခေါ်
လာသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ယခု ဤအိမ် ဤမြဲတွင်နေသော ဦးမောင်သိန်း
မိသားစုက ယနေ့ မိုးလင်းကတည်းက ယခုအချိန်ထိ အိမ်မှာပင်
နို့နေကြသည်ဟု ပြောသည်။

လှတိုး ရောက်ခဲ့စဉ်က အိမ်မှာ ဘာအိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂပစ္စည်းမှ မရှိဘဲ ဟောလ်ကြီးဖြစ်သည်။

ယခု ကြေးရတတ် ခမ်းနားထည်ဝါသော ပရိဘောဂ
အစုံ ဧည့်ခန်းဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ဦးမောင်သိန်းရော၊ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ရော ကျွန်တော်
တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခုလို လာမေးတာ
မြန်းတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်၊ ရဲအရာရှိတစ်ဦးအနေနဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ
အခုလို လာရောက်မေးမြန်းခြင်း မပြုဘူးဆိုတာ ကျုပ်နား
လည်ပါတယ်၊ အဲ ... ကျုပ်အံ့ကြတာက ကျုပ်အိမ်ကို

တန်းတန်းမတ်မတ်လာပြီး အခုလို မေးတာမြန်းတာဘာ အကြောင်းကြောင့်ပါလဲ ဆိုတာကိုပဲ အံ့ဩနေတာပါ”

ဦးလတ်ဆွေက ပန်းတွန့်ပြလိုက်သည်။

“မှားယွင်းမှုတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ဦးသိန်းမောင်က ... ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

အားလုံး ထ၍ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကားများရပ်ထားရာသို့ အရောက်တွင် အသင့်စောင့်နေသော ရဲကြပ်ကြီးက သူ့ဆရာ ဦးလတ်ဆွေအနီးသို့ ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောသည်။ ပြီး ... လက်ထဲမှ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ဦးလတ်ဆွေအား ပေးသည်။

ရဲကြပ်ကြီးပေးသော ပစ္စည်းကို ဦးလတ်ဆွေက လက်ဝါးတွင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ဘာပစ္စည်းမှန်း ဘယ်သူမှ မမြင်ရပေ။

ဦးမောင်သိန်းနှင့် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က အောက်အထိ လိုက်လာပြီး ဦးလတ်ဆွေကို နှုတ်ဆက်သည်။

ဦးလတ်ဆွေကပင် ရှေ့မှ မောင်းထွက်လာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က နောက်မှမောင်းလိုက်ရင်း သူငယ်ချင်းလှတိုးအား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောနေသည်။

“မင်းကွာ မသေချာဘဲနဲ့များ ဟုတ်တိပတ်တိ ခေါ်လာသေးတယ်၊ ဦးလတ်ဆွေကိုလည်း အားနာစရာ၊ အိမ်ရှင်ဦးမောင် သိန်းတို့ကိုလည်း မျက်နှာပူစရာ၊ တကယ် သောက်သုံးမကျ တဲ့ကောင်”

“ဟ ... ငါ သေချာမှတ်မိတယ် ရန်မျိုးနောင်၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံမှာ ငါ့ကိုခေါ်လာတာ”

“တော်စမ်းပါ၊ မျက်စိပိတ်ထားတာ မမြင်မကန်းနဲ့ မင်းစိတ်ထဲ ထင်တာတွေ လျှောက်ပြော လျှောက်ပြနေတာ”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါမမှားဘူးကွ”

“ဟေ ... ငါမမှားဘူးဆိုတာ လာသေးတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေစဉ်မှာပင် ခြံပြင်ရောက်ပြီးနောက် ဦးလတ်ဆွေက ကားရပ်လိုက်သဖြင့် ရန်မျိုးနောင်က နောက်မှ ရပ်လိုက်သည်။

ဦးလတ်ဆွေ ဆင်းလာသည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် အင်းစိန်ပြန်တော့မယ်၊ ဒီကပဲ လမ်းခွဲကြစို့၊ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တပူးတွဲတွဲနေလို့ မကောင်းဘူး”

“အေးဗျာ ... ဟောဒီကောင် လှတိုး မသေမချာ မရေမရာနဲ့ လုပ်တာ၊ ဦးလတ်ဆွေကို ကျွန်တော်အရမ်းအားနာတယ်ဗျာ”

ဦးလတ်ဆွေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုလှတိုး မမှားပါဘူး ကိုရန်မျိုးနောင်၊ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်လှည့်ပြခံလိုက်ရတာပါ”

“ဗျာ ... ဦးလတ်ဆွေ ကိုယ်တိုင်း ဦးမောင်သိန်းကို မှားယွင်းမှုတစ်ခုလို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

“အင်း ... အဲဒီအချိန် အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် အပြောသင့်ဆုံး စကားဟာ မှားယွင်းသွားတာပါလို့ပဲ၊ ပြောသင့်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ ဒီမှာကြည့် ကိုရန်မျိုးနောင်”

ဦးလတ်ဆွေက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ခြံဝင်းထဲ နှိန်းက ထည့်လိုက်သော ပစ္စည်းလေးကို ထုတ်ပြသည်။

“ရဲကြပ်ကြီးရှာတွေ့တာလေ၊ ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ လက်တော်ကားက ကူရှင်အစဦးလေးပဲ၊ ဦးမောင်သိန်းရဲ့တိုက်

ဆင်ဝင်ထောင့်မှာ ပန်းအိုးနဲ့ ကွယ်နေတဲ့ ဒီအစကို ရဲကြပ်ကြီးကတွေ့တာ။ ဒါကိုကြည့်ရင် ဒီအိမ်ထဲက ဆင်ဝင်အောက်မှာပဲ ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ကားကူရှင်တွေကို ဓားနဲ့ခွဲခဲ့တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်။ လွင့်ကျတဲ့ ကူရှင်အစပိုင်းတွေကိုသိမ်းပြီး ပျောက်ဖျက်ပေမယ့် ဒီအစလေးက ပန်းအိုးကွယ်နေလို့ သူတို့မြင်ပုံမရတာ”

ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဦးလတ်ဆွေသည် ကားပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ဦးခေါင်းသွင်းပြီး ရန်မျိုးနောင်အား တိုးတိုးလေး နားကပ်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

“ဒီမယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ဦးမောင်သိန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခင်ဗျား အာမထိ လျှာမထိ ရွတ်ကြည့်စမ်း၊ “ဝူးဝေါင်းဝိန်း” လို့ အသံထွက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ရန်မျိုးနောင် မျက်လုံးပြူး အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် ဦးလတ်ဆွေက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ကျွန်တော်ဆီ ခင်ဗျားမလာနဲ့၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် လိုအပ်ရင် လာခဲ့မယ်။ သတင်းတစ်ခုခုရရင် ဖုန်းဆက်ပါ။ ကဲ ... ခင်ဗျားကားမောင်းရင်း အာမထိ လျှာမထိ ရွတ်ကြည့်ပေတော့”

ဦးလတ်ဆွေ သူ့ကားနှင့် ထွက်သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ကားကို ဆက်မောင်းရင်း အာမထိ လျှာမထိ အခါခါ ရွတ်ကြည့်ပါ၏။

“ဦးမောင်သိန်း ... ဝူးဝေါင်းဝိန်း”

(ခုနစ်)

“ပေါ်ဦးရေ”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“ဟောဒီကားကူရှင်တွေကို ကနေ့ညတွင်းချင်း အပြီးချုပ်ချင်တယ်၊ ရနိုင်မလား”

“ရတာတော့ ရတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပြောရမှာက နှစ်ခုတောင် ဆရာ”

“ပြော ... ပထမတစ်ခုက ဘာလဲ”

“နဂိုအတိုင်း ပုံစံတော့ ချက်ချင်းမရနိုင်ဘူး ဆရာ၊ ရိုးရိုး သားရေမြောင်း ချုပ်ရိုးဖော်ကူရှင် ဆိုရင်တော့ ညတွင်းချင်းရအောင် ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်ချုပ်ခိုင်းမယ်”

“အေး ... ရတယ်၊ အကောင်းဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးရအောင် သာချုပ်”

“အော်ရီဂျင်နယ်ပုံစံကို အချိန်ရလို့ ပြန်ချုပ်တဲ့အခါ အခုချုပ်ထားတာ ကုန်ကျမှာကို နှမြောစရာကြီး နှာရာ၊ နောက်ပိုင်း ညတွင်းချင်း အပြီးဆိုရင် ချုပ်အနေနဲ့ အမြန်ကြေးဝိယုလိမ့်မယ်”

“ရတယ်၊ ငါ အခုလောလောဆယ်မှာ အချိန်လည်းမရဘူး အခုချုပ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုပဲ ဆက်သုံးနေမယ်၊ နောက်သုံးလေးလကြာမှ ပြန်လဲချင်လဲမယ်၊ ချုပ်ခဲ အမြန်ကြေးလည်းပေးမယ်၊ ကဲ ... နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“မြေနီကုန်း လေဟာပြင်ဈေးရှေ့က ယာကွတ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် သွားချုပ်မယ်၊ မပြီးမချင်း ထိုင်စောင့်မယ် ဆိုင်တွေက ကာယကံရှင် ထိုင်စောင့်နေမှ ချုပ်တာ၊ အဲဒါတော့ သန်းခေါင်ကျော်ရင် ကျော်သွားမယ်၊ ဆရာမှာ အဖော်မရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ်၊ မနေ့ညကကောင်တွေ ထပ်လာချင်လာမှာ ဆရာကို ကျွန်တော် စိတ်မချလို့”

“အံ့မယ်ကွာ၊ ငါ့အတွက် စိတ်ချစမ်းပါ၊ ငါ့ညီနောင်က ကျည်ဆန်တွေ ထပ်ဖြည့်ထားရုံ မကဘူး၊ အပိုမဂ္ဂဇင်းနှစ်ကပ်ထဲမှာလည်း ကျည်ဆန်အပြည့် ဖြည့်ထားတယ်၊ မင်း ငါ့လက်ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျည်တစ်တောင့်ဆို တစ်ယောက်မလွဲဘူး၊ အဆင်သင့်ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး သားနှစ်ဆယ့်တစ်တောင့်ရှိတယ်၊ လူဆိုးနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်တောင် ငါ့ဆီမလာနိုင်ပါဘူး ပေါ့ဦး”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် သွားမယ်လေ”
“ငွေ ဘယ်လောက်ယူသွားမလဲ”
“ခန့်မှန်းခြေ သုံးထောင်ပေးလိုက် ဆရာ”
“အေး ... ယူသွား”

ငွေသုံးထောင်ယူပြီး ကားကို ပေါ့ဦး မောင်းထွက်

သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါ၏။

စာမူကော်ပီလက်စတွေ ရှိနေသော စာရေးစားပွဲကို သွမ်းကြည့်မိသည်။

သို့သော် ယခုလောလောဆယ်တွင် စားရေးချင်စိတ် မရှိ။

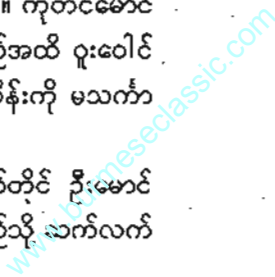
ဒရင်းဘက်(ဒ်) ခေါက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လဲတစ်ကပ် ထောင်တစ်ဝက်ထိုင်ရင်း ရန်မျိုးနောင်သည် လောလောဆယ်အတွက် ကြိုနေရသည်များကို စဉ်းစားသည်။

ရဲအရာရှိဦးလတ်ဆွေက ဘောက်ထော် ပြည်တော် အားလမ်းမှ ဦးမောင်သိန်းသည် မိမိတို့အား မျက်လှည့်ပြလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။ လှတိုး မမှားပါဟုလည်း ပြောသည်။ အိမ်မှာ လူဆိုးသုံးဦးသည် လှတိုးအား အမှန်ပင် ဦးမောင်သိန်း ခြံနှင့်တိုက်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းပစ္စည်းတွေ ရွှေပြောင်ပြီး ဟောလ်အသွင် လှတိုးကို မြင်စေသည်။ လှတိုးကို ခြံနံလွှတ်သည်နှင့် ဦးမောင်သိန်းက အိမ်ဧည့်ခန်းကို ပုံမှန်အတိုင်း ဧည့်ခန်းအဆင်အပြင် ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထားသည်။ ဒါကို မျက်လှည့်သည်ဟု ဦးလတ်ဆွေ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်မည်။

ပြီး ဦးလတ်ဆွေက ဦးမောင်သိန်း နာမည်ကို အာမိတ် လျှာမထိ ခေါ်ကြည့်ပါ။

ဝူးဝေါင်ဝိန်းဟု ထွက်လာနိုင်သည်။ ကိုတင်မောင် ခြည်သည် မသေမီ ဒေါက်တာရဲမြင့် ကြားသည်အထိ ဝူးဝေါင်ဝိန်းဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ပြောခဲ့သည်။ ဦးမောင်သိန်းကို မသင်္ကာဘဲ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ရဲအုပ်စုံထောက် ဦးလတ်ဆွေကိုယ်တိုင် ဦးမောင်သိန်းကို မသင်္ကာပုံ ရသွားသည်။ ဦးလတ်ဆွေ မည်သို့ သက်လက်

ဆောင်ရွက်လေမည်နည်း။ ထူးခြားလာလျှင် ဦးလတ်ဆွေက မိမိထံ ဖုန်းဆက်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

နွေပွင့်။

နွေပွင့်တို့သားအမိကို နက်ဖြန် ပဲခူးမှ ဘိုးဘိုးထံ ပို့ပေးရဦးမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ညတွင်းချင်း ကားကူရှင်များထံ ချုပ်ခိုင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက နွေပွင့်လေးခမျာ ကူရှင်တွင် အထိုက်ရ ကသိကအောက် ဖြစ်ရှာမည်။

နွေပွင့် အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ရန်မျိုးနောင် ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုတစ်မျိုး ခံစားရသည်။ သိမ့်သိမ့်လေး ခံစားရသည်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ရှိန်းမြဲမြဲခံစားရမှု မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်နူးသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ပြီးကောင်မလေးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ပြီး ကရုဏာ အကြင်နားတွေ ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွား ဖြစ်ရသည်။

တစ်မျိုးပဲ။ ရှေးမဆွေက အမျိုးသမီး တစ်ဦးဦးနှုတ်သက်ပြီး ယခုလို ခံစားမှုပေါင်းစုံလေးတွေ တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့မိ။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။ ရန်မျိုးနောင်သည် ပျင်းရိပျင်းရဲတွဲထကာ ဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ၊ ကျွန်တော် ရန်မျိုးနောင်ပါ”

“ဪ ... မောင်ရန်မျိုးနောင် အိမ်မှာပဲ ရှိနေသကဲ့သို့ အန်ကယ်က မောင်ရန်မျိုးနောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်နေတာ၊ ပေါ်ဦးနဲ့တွေ့ရင် မောင်ရန်မျိုးနောင် ဖုန်းပြန်ဆက်

ပါလို့ ပြောမလို့၊ အခုတော့ အတော်ပဲ၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပြောရတာ၊ အေး ... သမီးဝိုင်းက မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဆန္ဒ အန်ကယ်ကို ပြောပြပါတယ်၊ နက်ဖြန်ဆို တနင်္လာ ရုံးဖွင့်ပြီလေ”

ဝင်ဒါမိယာမှ ဝိုင်းဖခင် ဦးဘဝိုင်း ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်နေပါ၏။

“အဲဒါ မောင်ရန်မျိုးနောင် ရုံးတက်မလားလို့ အန်ကယ် မေးချင်လို့ပါ”

ရန်မျိုးနောင် မသိမသာလေး သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကျွန်တော် ရုံးမတက်တော့ဘူး၊ အန်ကယ်”

“ဒါဆို နုတ်ထွက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

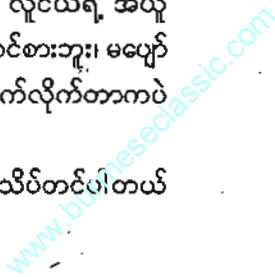
“ကျွန်တော် ရုံးလုပ်ငန်းမှာ စိတ်မဝင်စားလို့ပါ အန်ကယ်၊ ဆက်လုပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ အန်ကယ်မှာ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေမှာမို့ပါ”

“မောင်ရန်မျိုးနောင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ထပ်ပြီး စဉ်းစားဦးမလား”

“ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မစဉ်းစားတော့ပါဘူး အန်ကယ်၊ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုပါတော့”

“အေးလေ ... ဒါကတော့ လူငယ်စိတ်နဲ့ လူငယ်ရဲ့ အယူအဆတွေပေါ့လေ၊ ဒီအလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မပျော်ပိုက်ဘူးဆိုလည်း မလုပ်တော့ဘဲ ထွက်လိုက်တာကပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အန်ကယ် ဒီလိုခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ဒါပေမဲ့ အန်ကယ် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားတယ်”

“ဘာများပါလိမ့် အန်ကယ်”

“ဪ ... မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘတွေမရှိတဲ့နောက် မောင်ရန်မျိုးနောင်ကို ကြည့်ရှုဖို့ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်မှာ ဂျပန်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဟောင်ကောင်မှာဖြစ်ဖြစ် အမေရိကားမှာဖြစ်ဖြစ် အဆက်အသွယ်တွေရှိတယ်။ အဲဒါမှာ ရှိုးကျော့(စ်)တစ်ခုခု မောင်ရန်မျိုးနောင် သွားလုပ်မလာမီ ကိုယ်က ဘီအီးအောင်လို့ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားတော့ မခဲယဉ်းလှဘူးလေ”

“ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်နိုင်ငံထဲ လွှဲပြီး တခြားနိုင်ငံမှာ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်းမတူ၊ ဓလေ့စရိုက်ချင်းလည်းမတူ၊ ပေါင်းသင်ဆက်ဆံရေးလည်း မတူတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်၊ နောက်တစ်ချက်ပဲ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်တွေပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့ပြီလည်း ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဆိုလည်းကွာ သင်္ဘောလိုက်ပါလား၊ သင်္ဘောမှာ အင်ဂျင်နီယာ အဆင့်တစ်ခုနစ်၊ သုံးထဲက တစ်ဆင့်ဆင့်ရအောင် အန်ကယ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါဆို မောင်ရန်မျိုးနောင် ဒေသန္တရဗဟုသုတလိုချင်တာရယ်၊ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ချင်တဲ့ ဝါသနာရယ် ကိုယ်ညီသားပဲ”

“ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရှာချင်တာက ကိုယ့်ပြည်တွင်းက ပြည်နယ်တွေ၊ တိုင်းတွေ၊ အစွန်အဖျား ဒေသတွေပါ အန်ကယ်၊ စာရေးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ပြည်တွင်းအကြောင်းပဲ ရေးရတာ၊ ပြည်ပအကြောင်း လျှောက်ရေးလို့ ရနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလည်း ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး အန်ကယ်၊ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးချင်တဲ့ အန်ကယ် ရဲ့စေတနာကိုတော့ လေးစားပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ အန်ကယ်ဦးဘဝိုင်း သက်ပြင်းချသံကို သိသိသာသာကြိုးပင် ရန်မျိုးနောင် ကြားရတော့သည်။

“အေးကွယ် ... ဟောဒီမှာ မင်းအန်တီက မင်းနဲ့ပြောချင်လို့တဲ့”

တစ်ဖက်မှ အန်တီဒေါ်တင်ဝိုင်းလက်သို့ တယ်လီဖုန်းဆေးအပ်လိုက်ပေသည်။

“အဲ ... မောင်ရန်မျိုးနောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါကယ်”

“မင်းအန်ကယ် ပြောတာတွေ မင်း တစ်ခုမှ လက်မခံပါလား မောင်ရန်မျိုးနောင်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်က ဝါသနာမပါတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်လို့ပါ၊ အထူးသဖြင့် လခစားအလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ပါဘူး အန်တီ”

“မင်းဖေဖေနဲ့ မေမေသာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့က မင်းကို ရာထူးရာခံ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်စေချင်မှာပဲနော်”

“အဲဒါ အန်တီမှာနေပြီ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကပဲ ငါ့သား တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရဖို့ အထိတော့ မင်းသင်ပါ။ ဘွဲ့ရပြီးရင် ငါ့သားနှစ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် အန်တီ”

“တယ်ခက်ပါလား မောင်ရန်မျိုးနောင်၊ မင်း စာရေးဆရာ အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ် မလုပ်တတ်တော့ဘူးလား ကွယ်”

“မလုပ်ချင်တာပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် စာရေးဆရာအလုပ်ကိုပဲ ဝါသနာပါပြီး မြတ်နိုးလို့ပါ”

“ဒါဆို ဝိုင်းနဲ့မင်းကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လက်ထပ်ကြိုက်ကိစ္စလေ”

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပါပဲ အန်တီ။ အန်တီတို့ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ စီစဉ်ပါ”

“ခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အန်တီတို့ ကြိုက်တဲ့အချိန်ဆိုတာ ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူး မောင်ရန်မျိုးနောင်”

“ဗျာ ... ဘာလို့ပါလိမ့်”

“မောင်ရန်မျိုးနောင် ခုန အန်ကယ်ပြောခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို မလုပ်ဘဲ စာရေးဆရာ လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အန်တီတို့ သဘောမတူနိုင်လို့ပဲ ကွယ်၊ သမီးဝိုင်းရဲ့ဆန္ဒကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲကွယ်၊ အခု မင်းအန်ကယ်ကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့သဘောထားကို ခေတာဟာ နောက်ဆုံးပဲ မောင်ရန်မျိုးနောင်”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာယစ်လိုက်မိသည်။

ဝိုင်းတို့မိသားစုသည် လစာငွေဖြင့် သတ်မှတ်သော ဆုထူးကိုမှ အထင်ကြီးပြီး နိုင်ငံခြားမှာလုပ်သော အလုပ်ကိုပင် ဆန်ဖိုးထားကာ နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီးလှသော မိသားစုပါ ဆကား။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဝိုင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို အန်တီတို့ ဘက်ကပဲ ဖျက်တယ်ဆိုလည်း ပြီးရော့ပါစင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ကို ဦးလေးလို အဒေါ်လိုနဲ့ ဝိုင်းကို မောင်နှမလို ဆက်ပြီး ...”

တစ်ဖက်မှ ဂလောက်ခနဲ တယ်လီဖုန်းချသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရန်မျိုးနောင်ခမျာ စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပေ။

ရန်မျိုးနောင်က ပြုံးပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းညှင်းဖြည်းညှင်းဖြင့် ဖြုတ်ချထားလိုက်တော့သည်။

လွတ်လပ်ပြီ ... လွတ်လပ်ပြီ ... တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ပြီ ... အောင်သပြေကို ဆွတ်ခါတည် ... ငါတို့ ကိုင်ဆောင်မည်။

ဟူသောသီချင်းလေးကို ရန်မျိုးနောင်က လေချွန်ပြီး သူ၏လဲလျောင်းရာ ဒရင်းဘက်(ဒ်)ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကာ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းလိုက်ပေတော့သည်။

ဝိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရှိသွားအခြင်း၊ ပေါ်ဦးအပြန်ကို စောင့်ရခြင်းတို့ကြောင့် အသင့်တွေ့သော ဗီဒီယိုခွေကို စက်သွင်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ပေါ်ဦးသည် သူ့ဆရာသမားအတွက် ဗီဒီယိုတစ်ခွေ အမြဲငှားထားပေးလေ့ရှိသည်။

အခွေငှားဆိုင်ကို ပေါ်ဦး အဘယ်မျှ မီးသေသည် မသိ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်မျိုးနောင်က မကြည့်ဖြစ်ဘဲ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာစေကာမူ ပြန်မအပ်ဘဲ သည်အတိုင်း ထားသည်။

ရန်မျိုးနောင် ကြည့်ပြီးသွား၍ ပြန်အပ်လျှင် နိုင်ငံခြားအခွေ(၂၄)မှာရီ ငှားနှုန်း ၁၀/-ပင် ပေးရသည်။

ပေါ်ဦးသည် မိမိအပေါ် အလွန်ကျိုးနွံပြီ အလိုက် အလွန်သိသည်။ မိမိကို အစ်ကိုရင်းလိုလည်း ခင်တွယ်သည်။

ပေါ်ဦးတွင် ဖခင်ရင်းမရှိရှာ။ မိခင်ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသဖြင့် ပထွေးနှင့် နေရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် (၂)နှစ်ခန့်က လမ်းပေါ်တွင် ပထွေးက ပေါ်ဦးကို မတ်တတ်တံမြက်စည်းရိုးဖြင့် မတရားရိုက်နှက်နေသည်ကို ရန်မျိုးနောင် ကားနှင့်ဖြတ်သွားရင်း ကြိုရသည်။

ပထွေးက သူ့လမ်း သူ့ရပ်ကွက်တွင် လူမိုက်တစ်ဦး ဟု ဆိုသည်။

အရက်မူးနေသော လမ်းလူမိုက်ပထွေးက မယားပဲသားအား ရိုက်နှက်နေသည်ကို ရပ်ကွက်မှ လူတွေပင် မဖျန်ရဲ

ရန်မျိုးနောင်က မျက်စိအောက်တွင် မတရားကြီး မြင်ရသည်မို့ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်၍ဖျန်ဖြေသည်။

ပထွေးအရက်သမား လူမိုက်က ရန်မျိုးနောင်ထံ ဖျန်ရကောင်းလားဆိုပြီး သူ့လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းရိုးဖြင့် ရိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။

သည်လောက်ဖြစ်လာမှတော့ ရန်မျိုးနောင်က တံမြက်ချက်ကောင်း နှစ်ချက်ကောင်းပင် ပထွေးလူမိုက်ကို လက်သီးနှုတ်လက်ဝါးစောင်း ပေးလိုက်သည်။

ပထွေးလူမိုက် ငုတ်တုတ် ပက်လက် ဖြစ်သွားရာ သည်။

လူမိုက်တို့၏ဝသီအတိုင်း ကြောက်သူကို ဖြေခြောက်ပြီး သူ့ကို တကယ်တီးသူကျတော့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရှိခိုးဖို့ ဝန်မလေး။

ပေါ်ဦးက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဆက်ပြီးမနေရဲ ဆာ့ပါဟု ဆိုသဖြင့် ရန်မျိုးနောင်က ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဝင် မိမိ၏လိပ်စာကို အတိအကျပေးပြီး ပေါ်ဦးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုသည်မှစ၍ ပေါ်ဦးသည် ရန်မျိုးနောင်၏ အာနေဝါသိက တပည့်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပေါ်ဦးသည် ရှစ်တန်း(၂)နှစ်ကျ ကျောင်းထွက်ထားသူဖြစ်သည်။

ရန်မျိုးနောင်က ကျောင်းနေချင်လျှင် ဆက်ပြီး ညကျောင်းတက်ဖို့ ပြောသော်လည်း ပေါ်ဦးက ကျောင်းပျင်းသူ ကျောင်းမနေချင်သူ ဖြစ်သည်။

စာမသင်ချင်သော်လည်း မိခင်နှင့် ပထွေးနှင့် နေခဲ့ရသူမို့ အိမ်လုပ်ငန်း၊ ထမင်းဟင်းချက်လုပ်ငန်း ပေါ်ဦး ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်သည်။

သို့ဖြစ်ပင် ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံထိုးတို့ အံကိုက်သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင်ကလည်း ထမင်းစားချိန်ကျလျှင် ဆိုင်ထွက်စားရသူဖြစ်သည်။ သူ၏အဝတ်ပှောင်းများကို ပင်ခင်းပေးသည်။

ပေါ်ဦးရောက်လာမှ အိမ်ထမင်းဟင်းကောင်း စားရသည်။ အဝတ်ဟောင်း မရှိတော့။ မီးပူဆိုလည်း ပေါ်ဦးက ကော့နေအောင် တိုက်တတ်သည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ဆိုလည်း ပေါ်ဦးက ပင့်ကူတစ်မျှင် ဖုန်တစ်မှုန့်မရှိအောင် သန့်ရှင်းပေးသည်။

ကြာတော့လည်း ဆရာတပည့် ဆိုစေကာမူ သံယောဇဉ် အပြန်အလှန် ထားမိတော့သည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် အခွေကိုထိုးပြီး ပထမတော့အချိန်ဖြုန်း အပျင်းပြေဟု ကြည့်ရာမှ အခွေ၏ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အမေရိကန်ဇာတ်လမ်းအခွေ ဖြစ်ပါ၏။

ဇာတ်လမ်းလေးမှာ ...

(၁၈)နှစ်ရွယ် ကောင်မလေးသည် မိဘမဲ့ခိုကိုးရာ မရှိသဖြင့် မယ်သီလရှင်ကျောင်းတွင် ခိုကပ်နေရသည်။

သည်ကောင်မလေးကို သီလရှင်ကျောင်းသို့ အလှူဒါနလာပြုသော အသက်(၃၅)နှစ်ရွယ် လူပျိုကြီးတစ်ဦးက တွေ့မြင်သွားသည်။ လူပျိုကြီးက သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်သည်။

(၁၉)နှစ်ရွယ် ကောင်မလေးက ရုပ်ချောသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၏ အပြုအမူ လှုပ်ရှားပုံလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ဇာတ်လမ်းထဲမှ သရုပ်ဆောင်ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း နွေပွင့်ကို မျက်စိထဲ အလိုလို ဖြေယောင်လာမိသည်။

ရုပ်ချော ရုပ်လှပုံရော၊ ဆယ်ကျော်သက် အပြုအမူအလှုပ်အရှားလေးတွေရော၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံရော နွေပွင့်နှင့် ဇာတ်လမ်းထဲမှ ကောင်မလေး တော်တော်တူသည်။

သည်နောက်တော့ သန်းကြွယ်သူဌေး လူပျိုကြီးက သီလရှင်အကြီးအကဲထံတွင် သည်ကောင်မလေးအား အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးရန်တောင်းခံသည်။ သီလရှင်ကြီးက သဘောတူသည်။

ကောင်မလေးသည် သူဌေးလူပျိုကြီး မွေးစားသည် ခုစပြီး သူဌေးသမီး ဖြစ်လာသည်။

သူဌေးအသိုက်အဝန်းတွင် ကျင်လည်ရတော့သည်။ ခိုက ရုပ်ချောပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေးမှာ အဝတ်အစား အဆောင်အယောင် သူဌေးလူပျိုကြီး၏ အရိုက်အဝါတို့ဖြင့် သူချမ်းသာလောကတွင် ထင်ရှားလှသည်။ ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်ဆော့သည်။

သူမလေးအား လူချမ်းသာမိဘ၏သားတွေ အမျိုးမျိုး ချဉ်းကပ်ကြသည်။

သည်နေရာတွင် သူဌေးလူပျိုကြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှသည်။ ကောင်မလေးကို သူ ချစ်သည်။

သို့သော် သမီးအဖြစ် မွေးထားသဖြင့် သူ၏သိက္ခာတို့ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရသည်မှာ ကြည့်ရသူ စိတ်မောဖွယ်ရာ သရုပ်ဆောင်နိုင်သည်။

ကောင်မလေးကလည်း မွေးစားဖခင် သူဌေးလူပျိုကြီး၏ မိမိအား အလိုလိုက်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ ချစ်ခင်မှုတွေကြောင့် ခင်ထဲမှာကျိတ်ပြီး လူပျိုကြီးကို ချစ်နေသည်။

လူပျိုကြီးက သိက္ခာစောင့်ထိန်းပြီး သူမအပေါ်တွင် ချစ်ရေးမဆိုသည်ကို ကောင်မလေး ရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက တမင်ရွံ့ပြီး ရွယ်တူတန်းတူ
ကောင်လေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ခင်သယောင် တွဲပြသည်။

လူပျိုကြီး ကျိတ်ရွံ့ ခံစားရပါ၏။

နောက်ဆုံး နှစ်ဦးနှစ်ယောက်စလုံး ကြိတ်မှိတ်ခံစား
နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ပေါက်ကွဲကာ ချစ်ကြိုက်သွားကြသည့်
ဇာတ်သိမ်းဖြစ်ပါ၏။

ဇာတ်လမ်းပြီးသွားသောအခါ ရန်မျိုးနောင် သက်
ပြင်းအကြီးကြီး ချမိသည်။

နွေပွင့်ကိုပဲ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိသဖြင့် အိပ်
မဝက်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေစဉ်မှာပင် ပေါ်ဦး ပြန်ရောက်လာသည်။
ကူရှင်တွေ ချုပ်ပြီးခဲ့သည်။

ငွေတစ်ထောင် ပြန်အပ်သည်။ ကူရှင်ချုပ်သည်မှာ
နှစ်ထောင်သာ ကုန်ကျသည်။

ရန်မျိုးနောင် အိပ်ရာဝင်တော့သည်။

အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ရေပြင်ကျယ်ကြီးတွင် နွေပွင့်
နှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း လှေလေးတစ်စင်းဖြင့် အဆုံးအစမရှိ
လှော်ခတ်သွားလာကြရသည်ဟု အိပ်မက်လေးမက်သည်။

လှေလေးပေါ်တွင် နွေပွင့်နှင့် မိမိတို့ ချစ်ကြသည်။

အိပ်မက်သည် ချိုမြိန်လှပါတော့၏။

(၇၈)

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ထိုင်
နေကြသည်။ သူမတို့၏ဘေးတွင် လက်ဆွဲအိတ်နှစ်လုံး၊ ပလတ်
စတစ်ခြင်းတစ်ခု ချထားသည်။

“အစ်ကို”

ရန်မျိုးနောင်က နံနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် ရောက်
သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင်ကို တွေ့သည်နှင့် နွေပွင့်သည် အပြေး
ကလေး ထလာကာ “အစ်ကို”ဟု ခေါ်သည်။ ရန်မျိုးနောင်၏
လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူမ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်
ပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက် ငိုသလို ငိုချလိုက်သည်။

မိခင်ပျောက်နေသော သားငယ်သည် ဖြုန်းခနဲ
မိခင်ကို ပြန်တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုချလိုက်သည့်
ပုံစံပင်။

“ဟ ... ဘာလို့ငိုတာလဲ နွေပွင့်၊ တကတဲ ကလေးကျနေ
တာပဲ”

“ညက နွေပွင့်တို့အိမ်ကို သူ့ခိုးဖောက်လယ် အစ်ကို”

“ဟင် ...”

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား အစ်ကို”

ဘေးဘက်ရှိ သစ်သားပြတင်းပေါက်ကို လေးလက်မခန့် စတုဂံ ဖောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သဏ္ဍာန်မှာ လက်ထိုးဝင်သာလျှင် လက်ခွင်းပြီး ပြတင်းပေါက် မင်းတုပ်တွေကို ဖြုတ်မည်။ ပြတင်းပေါက်မှကျော်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်မည် ဖြစ်ပုံရသည်။ အိမ်လေးက တစ်ထပ်အိမ်နိမ့်လေးမို့ ယင်းပြတင်းပေါက်ကို အပြင်မှ မတ်တတ်ရပ်၍ ဖောက်နိုင်သည်။

“ရပ်ကွက်က မီးကင်းသမား ဦးသာလှိုင်ကြီးက တွေ့တာ အစ်ကို၊ အိမ်ဖောက်နေတာ နှစ်ယောက်တဲ့၊ ဦးသာလှိုင်ကြီးက တွေ့တာနဲ့ သူခိုး သူခိုး အော်တော့ အရပ်ထဲက လူတွေ ထွက်လာလို့ သူခိုးနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြတယ်”
“မမိလိုက်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ဦးသာလှိုင်ကြီး အော်တာနဲ့ သူခိုးနှစ်ယောက်က လမ်းထိပ်ကို ထွက်ပြေးပြီး လမ်းထိပ်မှာ အသင့်ရပ်ထားတဲ့ မှန်ကားအနီလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ပြေးကြတယ်တဲ့”

“တစ်ယောက်လောက် မိလိုက်ရင် အကောင်းသား နွေပွင့်”

“ဘယ်မိနိုင်မလဲ အစ်ကို၊ လူတွေက ဦးသာလှိုင်ကြီးအော်မှ အိပ်ရာက နိုးကြတယ်၊ အိမ်တံခါးတွေ ဖွင့်ရတယ်ဆိုတော့ သူခိုးတွေ ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်ရတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ကားက အသင့်စက်နှိုးထားတာတဲ့”

“မှန်ကားအနီ ဟုတ်လား”

“မြင်လိုက်တဲ့လူတွေက အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ အစ်ကို”

“ကားနံပါတ်ကော မှတ်မထားလိုက်ကြဘူးလား”

“မီးပိတ်မောင်းသွားတာမို့ ကားနံပါတ်ကို ဘယ်သူမှသေသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြဘူးတဲ့”

ရန်မျိုးနောင် ဆက်စပ်တွေးကြည့်သည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း သီဂီရွှေစင်တို့အိမ်သို့ လာသော လူဆိုးသုံးယောက်သည် မာဒေါဆီဒင် ဆလွန်းကားအနီဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ ထိုကားနံပါတ်ကို ရန်မျိုးနောင် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

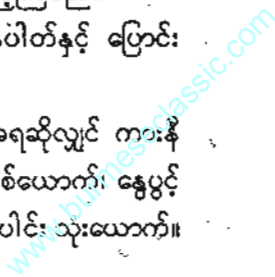
နွေပွင့်တို့ရပ်ကွက်နေ သာမန်လူတွေသည် ဆလွန်းကားဆိုလျှင် အလွယ်တကူ မှန်ကားဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။

အကယ်၍ ညက သူခိုးကားသည် သီဂီရွှေစင်တို့၏ အိမ်သို့ လာသွားသောကားသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုကားအနီသည် လင့်ရီဗာကားတုန်းကကဲ့သို့ အလစ်သုတ်လာသောကား မဖြစ်နိုင်။

အလစ်သုတ်ကားဆိုလျှင် ဤမျှအချိန်ကြာအောင် လူဆိုးများ ယူထားရဲမည်မဟုတ် အခိုးခံရသော ပိုင်ရှင်က ရဲအဖွဲ့သို့တိုင်သည်နှင့် နေရာအသီးသီးမှ လမ်းပေါ်တာဝန်ကျရဲများသည် ထိုကားကို ဂရုတစိုက် သတိထားကြည့်ကြမည်။

အဲ ... နံပါတ်ပြားကို အခြားနံပါတ်နှင့် ပြောင်းထားလျှင်မူ သံသရာရှည်ပေမည်။

သို့သော် ယခု နွေပွင့် ပြောပုံအရဆိုလျှင် ကားနံပါတ်ပေါ်တွင် စက်နှိုးပြီး အသင့်စောင့်နေသူက တစ်ယောက်၊ နွေပွင့်တို့အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသူက နှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း သုံးယောက်။

မြွေဟောက်အဖွဲ့သည် အစဉ်တစိုက် အလုပ်တစ်ခုကို သုံးယောက်ချည်း လုပ်ခဲ့သည်ကို တွက်ကြည့်လျှင် ညက သူခိုးအဖွဲ့သည် မြွေဟောက်အဖွဲ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထောင်ကျ ကိုသက်ညွန့်၏အိမ်။ ကိုတင်မောင်ကြည် အများဆုံး ဝင်ထွက်ခဲ့ သည့်အိမ်မို့ ယခုတစ်ခါထပ်ပြီး မကျေမနပ် သူတို့လိုချင်သော သွေးညီနောင်ပစ္စည်းကို ရှာဖွေကြိုးစားခြင်းဖြစ်မည်။

အိမ်ထဲဝင်မိလျှင် ဤသားအမိလောက်တော့ အေးအေးလေး အနကြမ်းစီးထားနိုင်သည်။ နေ့ပိုင်းဆိုလျှင် အိမ်ချင်း ကပ်နေသော ရပ်ကွက်မို့ သူတို့ထင်သလို ကြမ်းရဲမည်မဟုတ် သဖြင့် ညဘက်လှည့်ဝင်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မျက်စိကောင်းကောင်း မမြင်ရှာသော နွေပွင့်၏မိခင် သည် ရှိုက်ခြင်း၊ အသံထွက်ခြင်းမရှိဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျနေရှာ သည်ကို ရန်မျိုးနောင်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ခံစားရပါ၏။

“ကဲ ... လာ သွားကြစို့ နွေပွင့်”

နွေပွင့်၏မိခင်အား ရန်မျိုးနောင်ကပင် တယုတယ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ထုမလိုက်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် စိတ်အေးအေးသာနေ၊ ဘာဆိုဘာမှ မပူနဲ့”

“သမီး ... နွေပွင့်”

“မေမေ”

“အိမ်ကိုသော့ခတ်ပြီး ကိုသာလှိုင်လက်ထဲပဲ အပ်ထားခဲ့ နော်၊ ကိုသာလှိုင်က စောင့်ရှောက်ပေးထားမယ်လို့ မေမေ ကို ပြောထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“ဪ ... ဘုရားစင်ပေါ်က မေမေရဲ့ဘုရားကိုယ်တော် ကော သမီး ပင့်ခဲ့ရဲ့လားဟင်”

“ပင့်ခဲ့မယ် မေမေ၊ ဆွဲအိတ်နဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ ထည့်ပြီးပင့်ရင် မသင့်တော်လို့ နွေပွင့် ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ပင့် မလို့ မေမေ”

“အေး ... သာဓုကွယ် ... သာဓု ... သာဓု”

ရန်မျိုးနောင်ကပင် ဆွဲအိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲလိုက်သည်။

“အယ် ... အစ်ကို မဆွဲနဲ့လေ၊ နွေပွင့် ငရဲကြီးတော့မယ်”

“နွေပွင့်ကို ငရဲက ဘာလို့ ကြီးမှာလဲ”

“ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ထဘီတွေပါလို့ပါ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ပါတော့ကော၊ ထဘီဆိုတာ အမျိုးသမီးက ဝတ်ရင် ထဘီပေါ့၊ အဲဒီအစကိုပဲ အခန်းဆီးလုပ်ရင် နန်း ဆီးပေါ့၊ ယောက်ျားတွေ ခေါင်းပေါင်းရင် ခေါင်းပေါင်း တောင် ဖြစ်သေးတယ်၊ ဒါတွေ အလကား၊ တို့ အယူမ သည်းဘူး”

“အစ်ကိုကတော့ တကယ့်ဇွတ်ပဲနော်”

“ကဲ ... နွေပွင့် ပင့်စရာ ဘုရားကိုပင့်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရင်ခွင်ထဲ ဘုရားကိုထည့်၊ နွေပွင့်က ပလတ်စတစ်ခြင်းဆွဲပြီး ဒေါ်ဒေါ် ကိုတွဲခဲ့၊ သွားကြစို့”

နွေပွင့် ဘုရားစင်မှ ပလွင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်နေ သီတင်းသုံးနေသော ရုပ်ပွားတော် ရုပ်တုကို ရိုရိုသေသေ လက် အုပ်ချီ ရိုရိုပြီးမှ ပင့်ဆောင်သည်။ မိခင်၏လက်သို့ ဘုရားရုပ်တု ထို လေးအပ်သည်။

မိခင်ကို တွဲခေါ်ပြီး အပေါက်ဝတွင် ဆေးပေါ့လိမ်ဖို့ ဖွာရင်း ထိုင်စောင့်နေသော ဦးသာလှိုင်ကြီးလက်သို့ သော့အပ် လိုက်သည်။

“ဦးသာလှိုင်ကြီး စိတ်ချသွားမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ နင့်အိမ်မှာ ခိုးစရာပစ္စည်း ဘာအဖိုးတန်မှမရှိဘူး ညက သူခိုးဟာ အိမ်နံပါတ်မှားပြီး နင့်အိမ်ကိုခိုးဖို့ ကြံ တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ပြောရင်း ဦးသာလှိုင်ကြီးက ရယ်သေးသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ဆိုတော့ စိတ်ချအောင် မှာရသေးတာပေါ့ ဦးသာလှိုင်ကြီးရဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ စိတ်ချပါ၊ နင့်တို့သားအမိသာ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေလို့ ငါက ဆုတောင်းပေးမှာပါ”

ရန်မျိုးနောင်ကိုကြည့်ပြီး ဦးသာလှိုင်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဦးသာလှိုင်၏ စကားမှာ အနောင့်အသွား မလွတ်သောစကားပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဒါလည်း ဦးသာလှိုင်ကို အဆိုးမဆိုသင့်ပေ။

ခေတ်အဆက်ဆက်ဝယ် ငွေရှင်ကြေးရှင်တချို့သည် နွေပွင့်တို့လို ရုပ်ချော ရုပ်လှ နွမ်းပါးသော မိန်းမပျိုလေးတွေအား ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်းကာ ခြေတော်တင်မိခဲ့သည်များက ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ရန်မျိုးနောင်သည် ထိုင်နေသော ဦးသာလှိုင်ကြီး ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆွဲအိတ်နှစ်ခု တစ်ဖက်စီဆွဲရင်း မားမားကြီး ရုပ်လိုက်သည်။

“နွေပွင့်ခေါ်သလိုပဲ ကျုပ် ခေါ်လိုက်မယ်”

“ဒီမယ် ဦးသာလှိုင်ကြီး”

“ဝေး”

ဦးသာလှိုင်ကြီးသည် ရန်မျိုးနောင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ရန်မျိုးနောင်က ဦးသာလှိုင်ကြီးဟု ခေါ်လိုက်သည်ကိုယောင်တောင်ပေါင်တောင် သံယောင်လိုက်ပြီး “ဝေး”ဟုပင် ပြန်ထူးမိသည်။

“မြန်မာစကားပုံတွေ ရှိတယ်ဗျ၊ မြွေမှန်ရင် တွင်းဝင်မြောင့် ရမယ်တဲ့၊ လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့မယ်တဲ့၊ ရွှေအကြောင်း ဖယောင်းမှသိ၊ လူအကြောင်း ပေါင်းမှသိတဲ့၊ လူချင်းတူ ပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွာသတဲ့၊ အဲဒီစကားပုံတွေ ဦးသာလှိုင်ကြီး ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကြားဖူးတာပေါ့ကွာ”

“ဒီမယ် စိတ်ချ၊ နွေပွင့်ကို ကျုပ် မတရားသဖြင့် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ စေတနာမေတ္တာနဲ့ ကူညီတာသက်သက် သိလား”

“သိဘူးလေကွာ၊ နွေပွင့်တို့သားအမိ ဒီမှာနေရင်းက ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ မောင်ရင်ခေါ်ရာ လိုက်သွားတော့...”

“အို ... နွေပွင့်တို့က အကြောင်းမရှိဘဲ အစ်ကိုခေါ်ရာလိုက်မတဲ့လား၊ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ဦးသာလှိုင်ကြီးရဲ့”

နွေပွင့်ကပါ ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“စောင့်ကြည့်လေဗျာ၊ ခုန ကျွန်တော် ရွတ်ပြတဲ့ စကားပုံတွေလိုပဲ နောက်ဆုံးကျရင် အဖြေပေါ်လိမ့်မယ်”

“သာဓုပါ မောင်ရာ သာဓုလို့ နှစ်ခွန်း ခေါ်ထားလိုက်ပါ
မယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းကတော့ ခေါ်ချိန်တန်တဲ့အခါမှာ
ထပ်ခေါ်တော့မယ်လေကွာ”

ရန်မျိုးနောင် ပြုံးလိုက်သည်။
တော်တော်လာတဲ့ ဦးသာလှိုင်ကြီး။
သားအမိတွေခေါ်ရင်း ရင်ခွင်တွင် ဘုရားပင့်လာခြင်း

ဖြင့် ကားဆီသို့ ရောက်လာသည်။
သားအမိနှစ်ယောက်ကို နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်
ထိုင်စေပြီး ရန်မျိုးနောင် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
ရန်မျိုးနောင် ကားစထွက်လာကတည်းက ချီတုံချီတုံ
စဉ်းစားရင်း ကမာရွတ်မီးပွိုင့် ရောက်လာသည်။ မီးနီနေသည်ကို
လှမ်းတွေ့ရသည်။

လက်ဝဲဘက် ချိုးကွေ့သော် ပဲခူးသို့ သွားရာလမ်း
လက်ယာဘက် ချိုးကွေ့သော် မိမိအိမ်ရာရှိရာ
စမ်းချောင်း မဟာမြိုင်လမ်း။

တစ်မဟုတ်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရန်မျိုးနောင်
သည် လက်ယာလမ်းကို ယူလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင် အိမ်ဘက်သို့မောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မှန်ကား သို့မဟုတ် ဆီဒင်ဆလွန်းကားနီ ကိစ္စ
ဖုန်းဆက်ပြီး ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေထံ ချက်ချင်းပြောချင်သေး
ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“လာ ... နွေပွင့်ရော ဒေါ်ဒေါ်ရော အောက်ခဏဆင်းညို
ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းပြောစရာ
လို့”

“မဆင်းတော့ဘူး အစ်ကို၊ ကားထဲကပဲ စောင့်မယ်နော်၊
မေမေ့ကို တွဲချတဲ့ခေါ်နဲ့ မေမေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

“ဒါဆို ကားထဲမှာစောင့်၊ ခဏလေးနော်”
ရန်မျိုးနောင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားပေသည်။

နွေပွင့်သည် မြို့ကျယ်ကြီး ပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်
ပြည့်သည်။ ဂိုဒေါင်တန်းလျားမှာ အောက်တွင် ကားနှစ်စီးထား
နိုင်အောင် ရှည်လျားသည်။ ယင်းအရှည်အလျားအတိုင်း အပေါ်
ထပ် တင်ထားသည်။ ဘေးလှေကားနှင့် ဝရန်တာနှင့် သပ်သပ်
စင်စင် ဖြစ်သည်။ ကားများထားရာ အောက်ခန်းမှာ အုတ်မြစ်ပြီး
ပေါ်တန်းလျားမှာ သစ်သားနှင့် သွပ်မိုးဖြစ်ပါ၏။

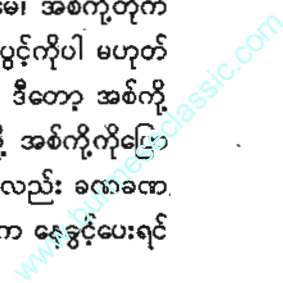
“မေမေ”
“ဘာလဲ သမီး”

“ဟိုက အစ်ကိုဝင်သွားတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကို တွေ့လား”
“မူနီဝါးဝါး တွေ့တယ် နွေပွင့်”

“ဟို ... မြဲဘေးကပ်လျက်က ကားဂိုဒေါင်ကိုကော ကြည့်
စမ်း မေမေ”

“အင်း ... ဒါလည်း မူနီဝါးဝါးပဲ၊ ဘာလို့ အဲဒါတွေ
မေမေ့ကို ကြည့်ခိုင်းတာလဲ သမီး”

“နွေပွင့် ပဲခူးမှာ သွားမနေချင်ဘူး မေမေ၊ အစ်ကိုတိုက်
ပေါ်မှာ နေရင်လည်း အစ်ကိုကိုရော နွေပွင့်ကိုပါ မဟုတ်
ကဟုတ်က အမနာပတွေ ပြောကြမယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကို
ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ နေပါရစေလို့ အစ်ကိုကိုပြော
မယ်၊ ဒါဆို လှည်းတန်းက အိမ်လေးကိုလည်း ခဏခဏ
သွားကြည့်နိုင်မယ်၊ တကယ်လို့ အစ်ကိုက နေခွင့်ပေးရင်

မေမေ နေနိုင်မလားဟင်၊ ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်လေး
နေပွင့်တို့ အိမ်ထက်တောင် အများကြီး ပိုပြီးသားနား
တယ်”

“နေပါတယ် သမီးရယ်၊ မေမေအဖို့ သမီးနဲ့အတူတူနေ
ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နေလို့ရပါတယ်”

“ဪ... သူများဂိုဒေါင်တန်းလျားမှာ နေရလို့ အေး
ကျတယ်ထင်ပြီး မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဘဝဆိုတာ နိမ့်တုံမြင့်တုံ
ဒီမှာက မေမေတို့အိမ်ထက်တော့ သာတာပဲဟာ၊ အ
အာဝါသနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း မေမေ တရားမှတ်
တောင် ပိုကောင်းသေး”

ရန်မျိုးနောင် ပြန်ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်ပြန်တက် စက်နှိုးရန် ပြင်စဉ်မှာပင် နွေ

က ရှေ့ကူရှင်ပေါ် မေးတင်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို စက်မနှိုးပါနဲ့ဦး၊ နွေပွင့် ပြောစရာရှိလို့”

“ပြော ... နွေပွင့် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟို ... ဟိုမှလေး၊ ဂိုဒေါင်တန်းလျား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ နွေပွင့်”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူနေလဲဟင်”

“ဘယ်သူမှ မနေဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိတုန်းက ဒီ
ဘာလင်မယား နေကြတယ်၊ အခု တို့က ဒရိုင်ဘာမထ
ဘူး၊ ဘယ်သူမှ နေမယ့်သူ မရှိဘူး၊ ပေါ်ဦးကိုလည်း
နဲ့အတူ တိုက်ထဲမှာပဲ အိပ်ခန်းပေးနေစေတယ်၊ နေပါ
နေပွင့်က အဲဒါတွေ ဘာလို့ မေးနေတာလဲ”

“နွေပွင့်တို့ သားအမိ အဲဒီတန်းလျားမှာ နေမယ် အစ်ကို၊
ပဲခူးမသွားချင်ဘူး”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

“နွေပွင့် တကယ်ပြောနေတာပါ အစ်ကို၊ ဒီမှာဆိုတော့
အစ်ကိုနဲ့ နီးနီးနားနား နေရတော့ နွေပွင့် အားရှိတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း တိုက်ပေါ်မှာပဲနေပေါ့ နွေပွင့်ရယ်၊ သားအမိ
နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းတစ်ခု အတူနေရင်လည်း ရတာပဲ၊
အိပ်ခန်းတွေက အကျယ်ကြီးတွေပါ၊ တစ်ယောက်အိပ်
ခုတင်နှစ်လုံး ချပေးမယ်လေ၊ တို့အနေနဲ့ နွေပွင့်တို့သား
အမိကို ဂိုဒေါင်တန်းလျားမှာ မထားရက်ဘူး”

“တိုက်ထဲမှာ အတူမနေသင့်လို့ပါ အစ်ကို၊ အမိုးတစ်ဆက်
တည်းအောက်မှာ ညအိပ်ညနေ အတူနေတယ်ဆိုတော့
အစ်ကိုဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာ နွေပွင့် စိုးလို့ အပြင်ဂိုဒေါင်
တန်းလျားမှာ နွေပွင့်တို့ သားအမိ နေတယ်ဆိုတော့
အထိုက်အလျှောက် အကဲ့ရဲ့ လွတ်ပါတယ် အစ်ကို”

ရန်မျိုးနောင် တစ်ခဏ စဉ်းစားသည်။

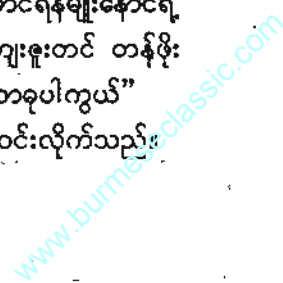
“အင်းလေ ... တို့က နွေပွင့်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဂုဏ်ငယ်မှာ
စိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ် မောင်ရန်မျိုးနောင်ရယ်၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့
စေတနာ မေတ္တာကို ဒေါ်ဒေါ် သိပ်ကျေးဇူးတင် တန်ဖိုး
ထားပါတယ်၊ သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါကွယ်”

ရန်မျိုးနောင် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ပေါ်ဦးရေ၊ ပေး ... ပေါ်ဦး”

“လာပြီ ဆရာ”

ပေါ်ဦး အပြေးလေး ထွက်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကားယူသွား၊ မြေနီကုန်းဈေးဘက် အလုပ်သမား သုံးယောက် ခေါ်လာခဲ့၊ နောက်ပြီး မင်းကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး ဂိုဒေါင်တန်းလျား အပေါ်ထပ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ထို စတိုခန်းထဲမှာ ခုတင်အပိုတွေ မွေ့ရာအပိုတွေရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် ဆရာ”

“ခုတင်မွေ့ရာနဲ့ မှန်တင်ခုံကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ ဂိုဒေါင် တန်းလျားပေါ်ရွှေ့၊ စာကြည့်စားပွဲနဲ့ အိမ်မှာပိုတဲ့ ပရိဘောဂ တွေရွှေ့ပြီး ကြည့်ကောင်းအောင်လုပ်ကွာ၊ ဟောဒီ ဒေါ်ခေ နှင့် နွေပွင့်ကို အဲဒီမှာ ငါ ထားမလို့”

“ရတယ် ဆရာ၊ အားလုံး နှစ်နာရီတွင်း ပြီးအောင်လုပ် မယ်”

ပေါ်ဦးအား ကားပေးလိုက်ရမည်မို့ ...

“လာ ... နွေပွင့်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရော တို့တိုက်ထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူပြီးစောင့်၊ ပေါ်ဦး အားလုံးလုပ်သွား လိမ့်မယ်၊ ပေါ်ဦးရေ ကားနောက်အိမ်ထဲက ဆွဲအိတ်တွေ နဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်း ချကွာ”

“ဟာ ... အစ်ကို နွေပွင့်ချပါမယ်”

“လာစမ်းပါ ... ဒေါ်ဒေါ်ကိုတွဲခဲ့”

နွေပွင့်မိခင်က ဘုရားရုပ်တုကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး နွေပွင့်တွဲခေါ်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။

“နွေပွင့်တို့ ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“စောစောကြီးထပြီး ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြော် စားခဲ့တယ် အစ်ကို”

“တစ်ခုခု ထပ်စားပါလား၊ မီးဖိုထဲမှာ အစုံရှိမယ် ထင် တယ်၊ ပေါ်ဦးက ဘာမဆို ဝတ်ထားတတ်တယ်၊ ဒီအချိန် ဆို ဒီကောင် ထမင်းတွေ ဘာတွေတောင် ချက်ပြီးရော မယ်၊ လာ... နွေပွင့်၊ ဒီအိမ်အကြောင်းသိအောင် တို့လိုက် ပြမယ်၊ နောက်ဆို နွေပွင့်နဲ့ ပေါ်ဦးပဲ ချက်ပြုတ်ရမှာ၊ နေ့ပိုင်း နွေပွင့်ရော ဒေါ်ဒေါ်ရော ဒီမှာပဲ လာနေ၊ ညကျမှ ပြန်အိပ်၊ နေ့ပိုင်းဆို တို့က အပြင်အထွက်များတယ်။ လာ ... လာ၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်းတွေ အားလုံး လိုက်ပြမယ်”

“မေမေ ခဏထိုင်ဦးနော်”

နွေပွင့်ကို ရန်ချိုးနောင်က ထမင်းစားခန်း အရင် ခေါ်သွားသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ အပိုင်းဖြစ်ပြီး ဗဟိုတွင် ဆုံလည် နှင့် ဖြစ်သည်။ စိမ်းနုနု ဖော်မီဂါ ကပ်ထားသည်။

ထမင်းစား ကုလားထိုင်လေးလုံး ဝိုင်းထားသည်။ စိမ်းနုရောင် ကျောမီနှင့် ဆိုဖာထပ် နီကယ်ကိုင်ဖြင့် ကုလား ဝိုင်းများ ဖြစ်သည်။

“ဟောဒီမှာ နွေပွင့် ကြိုက်တာယူစား၊ ကြိုက်တာယူ သောက်နော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း နေ့ခင်းနေ့လယ် ဖျော်ရည် ဖျော်တိုက်ချင်တိုက်၊ ဘိလပ်ရည်ပုလင်း ဖောက်ချင်ဖောက် တိုက်နော်”

ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ပြပြီး အထဲတွင်ရှိသော ထောပတ်၊ ယိုမှအစ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းများ၊ ဂျူးစ်ပုလင်းများကို ပြသပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“လာ ... မီးဖိုချောင်ထဲ သွားကြည့်ရအောင်”

မီးဖိုမှာ လျှပ်စစ်မီးဖိုနှစ်လုံးတွဲ၊ ခါးအထိမြင့်သည့် မီးဖိုဆိုစေကာမူ အထဲတွင် အိပ်နိုင်လောက်အောင် သန့်ရှင်းဖြူစင်ပါ၏။ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပြသည်။

အထဲတွင် နို့ဆီဘူးသစ်များ၊ ကော်ဖီမုန့်၊ မိုင်လိုဟောလစ် အစုံရှိသည်။

ကြောင်အိမ်အပေါ်တွင် ဓာတ်ဘူးများ တင်ထားသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကို အားရှိအောင် ဟောလစ်တို့ မိုင်လိုတို့ နွေပွင့်ကပဲ ဖျော်တိုက်နော်”

နွေပွင့်သည် မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြင့် ရန်မျိုးနောင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

မိမိတို့သားအမိအပေါ်တွင် အစ်ကို ထားရှိသော စေတနာသည် နွေပွင့် ရင်ထဲ၌ သိမ့်သိမ့်လေး ခါစေတော့သည်။ ပေါ်ဦး မော်တော်ကားနှင့် ပြန်လာသံ ကြားရသည်။

“ဟော ... ကားသံကြားတယ် အစ်ကို၊ ကိုပေါ်ဦး ပြန်လာပြီ၊ နွေပွင့်တို့နေရမယ့် အခန်းကို နွေပွင့် သွားမကုန်မကောင်းဘူး အစ်ကို”

ပြောပြောဆိုဆို နွေပွင့်သည် ပျာယီးပျာယာလေး လှည့်ပြီး အသွားတွင် ကြမ်းပေါ်ရှိ ပေါ်ဦး ချက်ပြုတ်ရန် ချထားသော ဒန်အိုးတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိတော့သည်။

“အို ... အမေ”

နွေပွင့် လဲပြိုမလို ယိမ်းယိုင်သွားသည်နှင့် ရန်မျိုးနောင်သည် နောက်မှနေပြီး နွေပွင့် ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူထိန်းညှိလိုက်သည်။

နွေပွင့်တစ်ကိုယ်လုံး ရန်မျိုးနောင်၏ ရင်ခွင်ထဲ ချက်သွားသည်။

အထိအတွေ့သည် နှစ်ဦးစလုံးအား ရင်ခုန်သွားစေသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းလေးများ ထောင်ထလာအောင် ခံစားမှုတစ်ရပ်ကို နှစ်ဦးစလုံး ခံစားကြရသည်။

တဒဂံအတွင်း နှစ်ဦးသား ဖက်တွယ်ထားမှုသည် မုမေ့လျော့လျော့လေးပင် ဖြစ်နေသည်။

သည်နောက်တော့ ...

“အို ... အစ်ကို”

ဟု မောဟိုက်သံလေးနှင့် နွေပွင့်ကပင် ရန်မျိုးနောင် ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။

ရန်မျိုးနောင်ကလည်း နွေပွင့် ရုန်းထွက်လေမှ မေ့မုလျော့လျော့မှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“တို့ နွေပွင့် လဲကျသွားမှာစိုးလို့ လှမ်းဆွဲတာပါ နွေပွင့်၊ တကယ် ဘုရားစူးပါ၊ တို့ကို တလွဲမထင်နဲ့နော်”

“အိုး ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အစ်ကိုကို နွေပွင့် ဘာပြောတာမှတ်လို့”

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်မလေးသည် ကမူးရှူးထိုးပိုင်ပင် အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့အဖို့ပေါ်ဦး ခေါင်းဆောင်၍ပင် နွေပွင့်နှင့် သူမမိခင်တို့အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာအခင်းအကျင်းများ ပေးနိုင်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင်ကမူ သူတို့ သန့်ရှင်း လုပ်ကိုင်နေကြ စဉ် တန်းလျားသို့ မသွားဖြစ်ပေ။

စိတ်က သိပ်ကိုသွားချင်ပါ၏။

သို့သော် ... ရန်မျိုးနောင် ရင်ခုန်မပျောက်သေးမီ ဖိုထဲတွင် ကောင်မလေး နွေပွင့်အား မတော်တဆ

ပွေ့မိ ပိုက်မိစဉ်ကလည်း ရန်မျိုးနောင် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်သည်။

သည့်နောက် ထိုအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်လည်း ရန်မျိုးနောင် ရင်ခုန်သည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ရန်မျိုးနောင် မိန်းကလေးများနှင့် သိပ်စိမ်းသူလည်း မဟုတ်။

ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝယ် ခြောက်နှစ်ခွဲကျော် နှစ်ခုနှစ်နီးပါး နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရန်မျိုးနောင်၏ ရုပ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုက အမျိုးသမီးတွေ သဘောကျ နှစ်သက်ကြသည် မိဘကလည်း အထိုက်အလျောက် ချမ်းသာသည်။

တက္ကသိုလ်များ၏ အားကစားနှင့် ကာယပညာများ တွင်လည်း ရန်မျိုးနောင် ထင်ပေါ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း တကယ့် ချောပေ့ လှပေ့ ဆိုသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူများနှင့် တွဲခဲ့သည်မှာ အများကြီး ကိုယ့်ကျောင်းသားအချင်းချင်း မနာလိုအောင် တွဲခဲ့သည်။

ထိုတွဲခဲ့သည်များထဲမှ စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ချစ်ခွင့်ဆိုမည်၊ လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်ကရော၊ သူမ၏ မိဘများကရော ချက်ချင်းလိုက်လျောမည်လည်း ဖြစ်သည်။

ခက်သည်က ဘယ်အမျိုးသမီးလေးနှင့်တွဲတွဲ ရန်မျိုးနောင် ရင်မခုန်ခဲ့။

ပြီး ... တစ်နေ့ တစ်ချိန်ကျလျှင် ဝိုင်းနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဆိုသည် အရိပ်မည်းကြီးကလည်း ရန်မျိုးနောင်ကို လွမ်းမိုးထားခဲ့သည်။

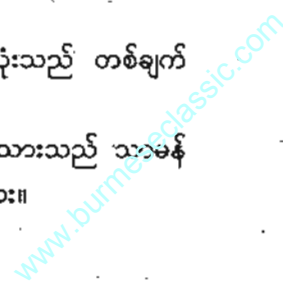
ရန်မျိုးနောင်သည် မည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမှ တွဲသည်ကလွဲပြီး နှုတ်၏ကျူးလွန်ခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျူးလွန်ခြင်းမျိုး မရှိစဖူးခဲ့။

ဝိုင်းနှင့်လည်း မှောင်ထဲတွင် ရုပ်ရှင်အတူကြည့် တွဲထိုင်ခဲ့သည်မျိုးမှအစ ဟိုဟိုသည်သည် အတူသွား အတူလာများလည်း ရှိခဲ့သည်။

သူမ၏ အိမ်မှာဖြစ်စေ၊ မိမိ၏အိမ်မှာဖြစ်စေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း ကြုံဆုံသည်များလည်း ရှိသည်။ အတူသွား အတူလာတွေများတော့ ဝိုင်းနှင့်မတော်ကဆ အသားချင်း ထိမိသည်။ လက်ချင်းတွဲမိသည်မျိုးတွေလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ရန်မျိုးနောင်၏ နှလုံးသည် တစ်ချက်လေးတောင် မခုန်ပေ။

ရင်ခုန်ခြင်း ဆိုသည်မှာ နှလုံးသားသည် သာမန်စက်ပိုပြီး လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ နွေပွင့်။

သည်ကောင်မလေးနှင့်ကျတော့ ရန်မျိုးနောင် ရင်
ခုန်သည်။

ရန်မျိုးနောင်၏နှလုံးသားသည် နွေပွင့်နှင့်ကျတော့
သာမန်ထက်ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းသည်
အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ကဲ ... ဒါဆို နွေပွင့်ကို မိမိ ချစ်မိပြီလား။

ဒါကျတော့လည်း ပြောရခက်ပါသေး၏။

နွေပွင့်နှင့် တွေ့ဆုံသည်မှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့်
ယနေ့ တနင်္လာ သုံးရက်ပင် တင်းတင်းမပြည့်တတ်သေး။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ဤမျှတိုတောင်းသော ကာလ
အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသလား။

ဒါဆိုလျှင် အချစ်ဆိုသည်မှာ မည်မျှ မည်မျှ ကြာ
ညောင်းသော ရက်တွေ၊ လတွေကျမှ ဖြစ်ပေါ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်
ရက်ကော ရှိလို့လား။

ကြားဖူးနားဝရှိသလောက် ဆိုပါမူ ရက်တိုတို အချိန်
တိုတိုအတွင်း မချစ်ရဘူး၊ ရက်ရှည်ရှည် အချိန်ကြာမြင့်မှ ချစ်ရ
မည်ဟု သတ်မှတ်ချက် မရှိခဲ့။

တချို့များ မီးရထားပေါ်တွင် ခရီးအတူသွားရင်း
ချစ်သွားကြသည်။ သင်္ဘောစီးရင်း ချစ်သွားကြသည်။

ရန်မျိုးနောင်မှာ အချစ်သဘောတရားကို အလေး
အနက် ဆန်းစစ်နေမိသည်။

“ဆရာ”

“ဟိတ်”

ပေါ်ဦး မိမိအနားသို့ ရောက်လာသည်ကိုပင် မသိ
လိုက်ဘဲ အတွေးနက်နေစဉ် ပေါ်ဦးက ဆရာဟု ခေါ်လိုက်သံကို
ဖြန်းခနဲ လန့်သွားပြီး “ဟေ”ဟု ထူးရမည့်အစား “ဟိတ်”ဟု
အသံထွက်သွားသည်။

“ဘာလဲကွ ... ပေါ်ဦး”

“တန်းလျားလေး သန့်ရှင်းပြီး ပစ္စည်းတွေ နေသားတကျ
ထားတာ အဆင့်မြင့် တည်းခိုခန်းက ကော်ဒါဆောင်လား
အောက်မေ့ရတယ် ဆရာ”

“မင်းက အဆင့်မြင့် တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုဖူးလို့လား
ပေါ်ဦး”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတည်း
ခိုဖူးပေမယ့် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးပါတယ်”

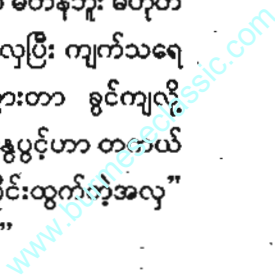
ရန်မျိုးနောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်ပါ ဆရာ ... ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊
မနွေပွင့် တကယ်တော်တယ်”

“ဘာတော်တာလဲ”

“အိမ်ထောင်အထားအသို နေရာချတာတွေပေါ့ ဆရာ၊
အိမ်ထောင်ပစ္စည်းဆိုတာ အဖိုးတန်တယ် မတန်ဘူး မဟုတ်
ဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ထားတတ်ရင် အိမ်လှပြီး ကျက်သရေ
ရှိတာပဲ၊ မနွေပွင့်က အားလုံးစီစဉ်သွားတာ ခွင့်ကျလို့
တော်တယ် ပြောတာပါ၊ နောက်ပြီး မနွေပွင့်ဟာ တကယ်
လှတယ် ဆရာ၊ လှတာမှ နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တဲ့အလှ”

“ဟကောင် ပေါ်ဦး၊ မွမ်းလှချည်လား”

ရန်မျိုးနောင်က ကျေနပ်ပြုံးကြီးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ လူ၏သဘာဝမှာ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသူအား တစ်ပါးသူက ချီးမွမ်းလျှင် ပီတိဖြစ်သည်။ ကျေနပ်သည်။

ဥပမာ ကိုယ့်သားသမီးကို လိမ္မာကြောင်း၊ ရုပ်လှကြောင်း၊ ပညာတော်ကြောင်း ချီးမွမ်းလျှင် မိခင်ဖခင်တို့ ကြည်နူးပီတိဖြစ်သည်နည်း။

အဲ ... နောက်တစ်ခု ပြောရလျှင် ကိုယ့်ချစ်သူအား လှကြောင်း၊ တော်ကြောင်း စသည့် အကောင်းတွေ ချီးမွမ်းလျှင်လည်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်သည်ပင်။

ယခု ပေါ်ဦးက နွေပွင့်ကို ချီးမွမ်းနေသည်ကို ရန်မျိုးနောင် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကိုယ့်ညီမလေးလို ချစ်ခင်နေသောကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ချစ်သူလို ချစ်ခင်နေသောကြောင့်လား မဝေခွဲတတ်ပါ။

“တန်းလျားခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တော့ အားလုံးဆေးချတယ်”

“နေပါဦး ... တန်းလျား ရေချိုးခန်းထဲက ဘုံဘိုင်ခေါင်တွေကော ရေလိုက်ရဲ့လား၊ မသုံးတာကြာလို့ ပိုက်တွေများ ချေးဆို့နေသလားလို့”

“အဲဒါပေါ့ ဆရာ၊ မနေပွင့်က ဘုံဘိုင်ကိုဖွင့်ပြီး ရေပန်းရေခဲတယ်၊ ပထမတော့ ဘုံဘိုင်က ဗလွတ် ဗလွတ်နဲ့ လေတွေလိုက်ပြီးမှ ဂျူးခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရေတွေပန်းထွက်တာလေတွေလိုက်လို့ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကိုကပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ မနေပွင့် မျက်နှာရော၊ တစ်ကိုယ်လုံးရော ရေခဲသွားတာပဲဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နွေပွင့် အရမ်းလှတယ် ဆရာ”

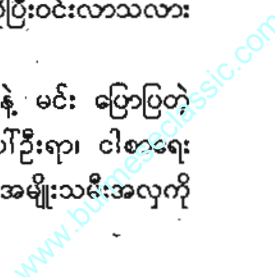
“ဟ ... မင်းဟာက ဘာအဆက်အစပ်ရှိလို့လဲ၊ ရေခဲသွားတာနဲ့ အရမ်းလှတာနဲ့”

“သိပ်ဆက်စပ်တာပေါ့ ဆရာ၊ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကို ရေစိုရင် ရေစိုဝတ်က အသားကိုကပ်တယ်၊ အသားကပ်တော့ မိန်းမတို့ရဲ့ပင်ကိုအရှိ ပင်ကိုကိုယ်လုံးအလှ ပေါ်လွင်လာတယ်၊ မနေပွင့် တကယ်လှတယ် ဆရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ယွန်းထည်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေရဲ့ မှန်ဖိရိထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ လက်ရာမြောက် နတ်မိမယ် ပန်းပုရုပ်လို အချိုးအဆစ်အတိုင်းပဲ”

“ပေါ်ဦးရယ် ... မင်းမျက်စိတွေ တယ်စူးရှပါလား”

“ပင်ကိုသဘာဝကို ပြောတာပါ၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ဆိုတာက ပင်ပန်းတယ်၊ ချွေးထွက်တယ်၊ လူတွေမှာပင်ပန်းပြီး ချွေးထွက်တဲ့အခါရယ်၊ အသားကို ရေစိုတဲ့အခါရယ်၊ မျက်နှာမှာ အသားရောင်ဟာ စိုပြီးဝင်းလက်တဲ့သဘောရှိတယ် ဆရာ၊ မနေပွင့်ရဲ့နဖူးပြင်မှာရော၊ နှာသီးထိပ်မှာရော၊ ပါးပြင်မှာရော၊ မေးစေ့နဲ့ လည်တိုင်မှာရော ချွေးသီးချွေးဥလေးတွေထွက်ပြီး အသားရောင်ဟာ စိုပြီးဝင်းနေတယ်၊ ဆံပင်အုံ့ရော၊ မျက်ခုံးရော၊ မျက်တောင်ရောကလည်း ထူပြီးမည်းနေတော့ အသားရောင်က ပိုပြီးဝင်းလာသလား မသိဘူး ဆရာ”

“မသိဘူး ဆရာ ... မသိဘူး ဆရာနဲ့ မင်း ပြောပြတဲ့ အလှဘွဲ့တွေက ကုန်ပါရောလား ပေါ်ဦးရော၊ ငါစာရေးဆရာတောင် မင်း အခုဖွဲ့သလောက် အမျိုးသမီးအလှကို မဖွဲ့နိုင်ဘူး”

“တကယ်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ကင်မရာသား အသင့်ရှိရင် မနေ့ပွင့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေပုံတွေထဲ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားပြီး ခေါင်းစီးလှလှ နာမည်လေးနဲ့ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲဝင်ရင် ပထမဆု ပြေးမလွှတ်ဘူး ဆရာ”
 “မင်းက ဘယ်လိုခေါင်းစီးစာတန်းလှလှ နာမည်တတ်မှာလဲ ခေါ်ပြီး”

“ပင်ကိုအလှ ဣလိုမလိုလေ”

“အာယိုယို ... အံမာလေး ပေါ်ဦးရယ်”

“ပြောလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မနေ့ပွင့်ဟာ နာမည်နဲ့လူနဲ့ တကယ်လိုက်ဖက်တယ်”

“ဆိုပါဦး၊ ဘယ်လိုများ လိုက်ဖက်ပြန်တာလဲ”

“တပေါင်းလမှာ ပွင့်တဲ့ပန်းဟာ ဆောင်းမှာပွင့်တဲ့ ဝါဆိုတို့ မိုးမှာပွင့်တဲ့ ပန်းတို့ထက် ပိုပြီး အလှပေါ်လွင်တာပဲ ဆရာ”

“ညွှန်းစမ်းပါဦး ပေါ်ဦး”

“ဆောင်းနဲ့မိုးမှာ ရာသီဥတုက နှင်းကျ မိုးကျနဲ့ မိုင်းထန်ဆရာ၊ တပေါင်းလမှာကျတော့ မိုးသားတိမ်လိပ် ကင်းပြီး နေခြည်ဟာဖြာတယ်၊ ကောင်းကင်က ပြာနေတာပန်းပွင့်ရဲ့အလှဟာ နေခြည်အောက်မှာ ပိုလှတယ်၊ အရောင်အရောင် ပိုပြီးတောက်ပတယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပ”

“တပေါင်းဆိုတာ နွေပဲ ဆရာ၊ နွေမှာပွင့်တဲ့ ပန်းသိပ်လှသလို မနေ့ပွင့်ကလည်း သိပ်လှလို့ နာမည်နဲ့နဲ့ လိုက်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အင်း ... ပေါ်ဦး ... ပေါ်ဦး”

ပေါ်ဦး၏ စကားတို့သည် ရန်မျိုးနောင်အား မီးလောင်ရာလေပင့် ဖြစ်စေသည်။

မစွမ်းရင်းရှိနေသူကို ကန်စွန်းခင်း ငြိပါစေ၏။

ရန်မျိုးနောင်၏ နှလုံးသားထဲသို့ နွေပွင့်သည် တိုးဝင်သည်ထက် တိုးဝင်နေပြီကော။

(ကိုး)

ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှသည်။
 ထိုးမည့်ဆင်မို့ နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်ခြင်းပေလား။
 မုန်တိုင်းကျခါနီး လေငြိမ်နေခြင်းပေလား။
 တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှု
 သည် လုံးလုံးလျားလျား ငြိမ်သက်နေသည်။
 ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှု ငြိမ်သက်နေသည်က ထားပါ
 တော့။

ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေထံမှလည်း လူမလာ သတင်းမ
 ကြား ဖြစ်နေသည်။

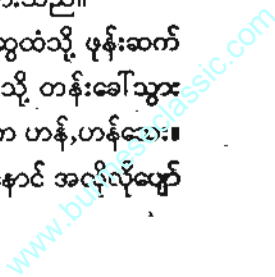
တနင်္လာနေ့က ဦးလတ်ဆွေထံသို့ နွေပွင့်တို့အိမ်
 သူခိုးဖောက်သည့်ကိစ္စရော၊ လူဆိုးသုံးဦး မှန်ကားအနီဖြင့်လာ
 ခြင်းဖြစ်သည်ရော၊ သီရိရွှေစင်တို့အိမ်သို့ လူဆိုးများဝင်စဉ်က
 မာဒေါဆီဒင်ဆလွန်းကားအနီနှင့် တိုက်ဆိုင်သည်ရော ၎င်းကားနီ
 ၏နံပါတ်ကိုရော တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ ဦးလတ်ဆွေထံမှ ဘာမျှ
 အကြောင်းမပြန်ပေ။

တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိသည်။
 ဘောက်ထော် ရွှေပြည်အေးလမ်းမှ ဦးမောင်သိန်း
 အိမ်သို့ သွားခဲ့ရာတွင် ရဲအုပ် ဦးလတ်ဆွေသည် ဦးမောင်သိန်း
 အပေါ်တွင် မသင်္ကာမှုတွေ ရှိခဲ့သည်။
 ဆက်လက်ပြီး ဦးမောင်သိန်း၏ လှုပ်ရှားမှုကိုစောင့်
 ကြည့် အရေးယူနေသည်မို့ ဦးမောင်သိန်းတို့ ငြိမ်နေကြခြင်းလား။
 ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေက ချောင်းမြောင်းနေမှန်းသိ၍
 ဦးမောင်သိန်းတို့ ငြိမ်နေသည် ဆိုပါက ကိုတင်မောင်ကြည်နှင့်
 ဆက်သက်နေသော မြေဟောက်အဖွဲ့သည် ဦးမောင်သိန်း၏ အဖွဲ့
 ကို စွပ်စွဲနိုင်ပြီလား။

ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမလာနဲ့၊
 ဝိစူအကြောင်းထူးရှိလျှင် သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ပြောပါ။ သူကလည်း
 အကြောင်းထူးလျှင် မိမိထံ ဖုန်းဆက်မည်ဟု ပြောထားသဖြင့်
 မိမိအနေနှင့် ရဲအုပ် ဦးလတ်ဆွေကို သွားရောက်မတွေ့သာ။
 တနင်္လာနေ့က နွေပွင့်တို့ကို ပဲခူးသို့ တန်းမပို့ဖြစ်
 အဲ မဟာမြိုင်အိမ် ပြန်လာပြီး ဦးလတ်ဆွေထံ ဖုန်းဆက်ခဲ့သော်
 ထည်း ယနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ ဦးလတ်ဆွေက မိမိအား မည်သို့
 ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိ။

အဲ ... တစ်ခုတော့ ကောင်းသွားသည်။
 တနင်္လာနေ့က ရဲအုပ်ဦးလတ်ဆွေထံသို့ ဖုန်းဆက်
 ရာအကြောင်း မပေါ်လာလျှင် နွေပွင့်ကို ပဲခူးသို့ တန်းခေါ်သွား
 နေမည် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဖုန်းဆက်မိသည်က ဟန်၊ ဟန်သေး။
 နွေပွင့် ရောက်လာပြီးမှ ရန်မျိုးနောင် အလိုလိုပျော်
 သည်။

ထမင်းဟင်း စားသောက်ရသည်မှာလည်း ယခင် ပေါ်ဦးလက်ရာနှင့်မတူ။

နေ့ပွင့်သည် ရန်မျိုးနောင် အိပ်ရာမှ မထမိကတည်းက တိုက်အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။

ကော်ဖီ ဖျော်သည်၊ ကြက်ဥ မကျက်တကျက်ကြော်သည်။ ဝက်အူချောင်းကို ဆီထည့် ကြော်သည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ အိုကင်းပူတိုက်လေး ဖြစ်စေသည်။ ပေါင်မုန့်ကို အနီးရောင်သမ်းပြီး မီးကျွမ်းသည် မဟုတ်မူဘဲ ကြွပ်ကြွပ်ရွရွလေး ဖြစ်စေသည်။ မီးကင်ပေါင်မုန့် ပူနွေးနေစဉ် ထောပတ်ကို အချိန်မီ သုတ်သဖြင့် ထောပတ်သည် ပေါင်မုန့်မီးကင် အပူရှိန်လေးဖြင့် အသားထဲစိန်ဝင်သွားသည်။

သို့သော် ရန်မျိုးနောင် အိပ်ရာထ ကော်ဖီသောက်ချိန်တွင် နေ့ပွင့်သည် တန်းလျားသို့ ပြန်သွားပေပြီ။

နေ့ပွင့်၏မိခင်ကတော့ အိပ်ရာစောစောထပြီး တန်းလျားခန်း၏ ဘုရားစင်မှာပင် သောက်တော်ရေလဲ၊ မီးပူစောအမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး အာရုံပြု တရားမှတ် တရားထိုင်တော့သည်။

ရန်မျိုးနောင် စိတ်ထဲတွင် အားလပ်သောတစ်နေ့ မျက်စိအထူးကုသမားတော်နှင့် ဆွေးနွေးပြသပြီး နေ့ပွင့်၏မိခင်က ကုသပေးရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

ပေါ်ဦး ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာလျှင် နေ့ပွင့် တိုက်အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ပေါ်ဦးနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်သည်။

ချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် နောက်ဖေးပေါက်မှပင် ဆင်ကာ နေ့ပွင့် တန်းလျားသို့ ပြန်လစ်သွားသည်။

သည်။

ထမင်းစားလျှင်လည်း ပေါ်ဦးက ရန်မျိုးနောင်မေး

“ပေါ်ဦး ... နေ့ပွင့်တို့ သားအမိကော”

“ဆရာစားပြီးမှ သူတို့စားမယ်တဲ့ ဆရာ”

နေ့ပွင့်သည် မိမိကို ခပ်ရှောင်ရှောင်လေး နေသည်

ရန်မျိုးနောင် ရိပ်မိသည်။

တနင်္လာနေ့က မီးဖိုထဲတွင် ခလုတ်တိုက်ရာမှ မိမိ

နှင့်ပွေ့ဟယ် ပိုက်ဟယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို နေ့ပွင့် ရှက်သွားပြီး မိမိ

နှင့် မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်ရန် ဝန်လေးနေပုံရသည်။

နေ့ပွင့် မပြောနှင့်။

ယောက်ျားသား မိမိကိုယ်တိုင် နေ့ပွင့်ကို မျက်နှာ

င်း ပြန်ဆိုင်ရန် မျက်နှာပူနေသည်။ အမ်းနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က ခပ်ရှောင်ရှောင်

သား နေပေးလိုက်မိသည်။ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး မိမိက မြို့

ထွက်သေးသည်။

သည်လိုနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အထိ ရောက်လာသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ထမင်းစားပွဲတွင် ကော်ဖီသောက်၊

ခေါင်မုန့်စားရင်း ပထမတော့ ရန်သူများ ငြိမ်နေခြင်း၊ ဦးလတ်ဆွေ

အမှု မည်သို့မျှ အဆက်အသွယ်မပြုခြင်းတို့ကို စဉ်းစားသည်။

သည်နောက် နေ့ပွင့်အကြောင်း ဆက်စဉ်းစားမိပြန်

သည်။

ယခုရက်အတွင်း နေ့ပွင့်နှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးနေ့ရ

သ ရင်ထဲတွင် မချိမဆုံ ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရလေ ဖြစ်လာ

သည်။

အနာဝမပေါ်ဘဲ အတွင်းကျိတ် သွေးစုပြည်တည်
သော အနာကဲ့သို့ နာနာကျင်ကျင်လေး ခံစားနေရသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဈေးသွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ဆရာ
ဘာစားမလဲ၊ မနေ့ပွင့်ကတော့ ဝက်သားသုံးထပ်သားဝယ်
ခဲ့တဲ့၊ ပုန်းရည်ကြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့၊ ရှောက်သီးဝယ်ခဲ့တဲ့၊ ဝယ်
သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီးချက်မယ်၊ ရှောက်သီးသုပ်မယ်၊ ဘူးသီး
ဟင်းခါး ဟင်းချိုချက်မယ်၊ ငါးခုငါးပိကောင်နဲ့ ငရုတ်သီး
ကြော်မယ်၊ ပဲတီချဉ်တို့စရာ ထည့်ပေးမယ်တဲ့၊ အစ်ကို
ကြည့်ရတာ ငူငူငေါင်ငေါင် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး ဖြစ်
နေလို့ ပွင့်သွားအောင် အဲဒီလိုတွေ ချက်ကျွေးချင်တယ်
တဲ့”

“ဘာကွ၊ နွေပွင့်က ငါ့ကို ငူငူငေါင်ငေါင် ထိုင်းမှိုင်း
တယ်လို့ ပြောလား။”

“အခုမနက် ကော်ဖီကိစ္စ လာလုပ်ပေးရင်း ပြောသွားတာ
ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ရှောက်သီးသုပ်၊ ငရုတ်သီးကြော်
ငရုတ်ကောင်း ဟင်းခါးဆိုတာမျိုးက လူကိုပွင့်သွားစေတဲ့
အာဟာရတွေပဲ ဆရာ၊ ချဉ်ငန်စပ် တစ်မျိုးပေါ့”

“အေး ... နွေပွင့် ပြောတဲ့အတိုင်း ဝယ်ခဲ့ကွာ၊ နွေပွင့် စိတ်
တိုင်းကျ ချက်ပဲစေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားမယ် ဆရာ”

“နေဦးကွ”

“ပြောပါ ဆရာ၊ ဘာမှာချင်သေးလဲ”

“မှာစရာ မရှိပါဘူး၊ မေးစရာရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ ဆရာ”

“အဲ ... မနေ့ပွင့်နဲ့ မင်းနဲ့ကတော့ အိမ်ကိစ္စတွေလုပ်ရင်း
တွဲမိနေတယ်၊ ဟို ... ဟို ... အဲ ... နွေပွင့်က ငါ့အကြောင်း
တွေ ဘာပြောလဲ ပေါ့ဦး”

ဟီးခနဲ ပေါဦးက ရယ်ချလိုက်သည်။ ပေါဦး ရယ်
လိုက်ကြည့်ပြီး နဂိုကတည်းက အိုးမလုံအုံပွင့် ဖြစ်နေသော ရန်
မျိုးနောင်သည် မိမိကို ပေါဦး သရော်လေသလားဟု နားရင်းထ
ချပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာမိသည်။

“မင်းက ဘာလို့ ဟီးခနဲ ရယ်ချတာလဲ ပေါ့ဦး”

“ဪ ... မနေ့ပွင့်နဲ့ ဆရာမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေက ထပ်
တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကို တွေးမိပြီး ရယ်လိုက်
တာပါ ဆရာ”

“ဘယ်လိုတိုက်ဆိုင်ပြီး ဘယ်လို ထပ်တူထပ်မျှလဲ”

“မနေ့ပွင့်က မီးဖိုထဲရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တာ
နဲ့ အစ်ကိုက နွေပွင့် အကြောင်း ဘာပြောလဲဟင်လို့မေး
တာ၊ လူချင်းတွေ့တာနဲ့ ဂွတ်မောနင်းလို့ နှုတ်ဆက်တဲ့
အတိုင်း နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်ဘဲ ဆရာ”

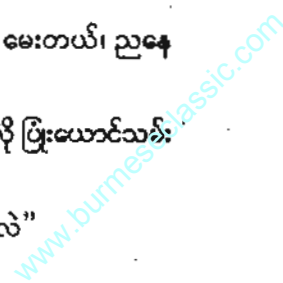
“ဪ ... ဪ ... နွေပွင့်က သူ့အကြောင်း ငါ ဘာ
ပြောလဲ နေ့တိုင်း မေးသတဲ့လား”

“မေးတယ် ဆရာ၊ မနက်လာရင်လည်း မေးတယ်၊ ညနေ
လာရင်လည်း မေးတယ်”

ရန်မျိုးနောင် မျက်နှာသည် အလိုလို ပြုံးယောင်သစ်

သွားပါ၏။

“သူကမေးတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဆရာက တနင်္လာနေ့က မနေ့ပွင့်တို့ တန်းလျား သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတွေကို မေးတယ်၊ ပြောတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ မနေ့ပွင့်အကြောင်း ဘာမှမပြောတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့ နေ့ပွင့်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတယ် ဆရာ၊ နောက်ပြီး လက်အုပ်လေးချီပြီး ဘဝဆက်တိုင်းမှာ မိန်းမ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ မဆင်းရဲပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို မနေ့ပွင့်က ပြောတယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ ... မိန်းမဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာ နေတဲ့ အမှန်ကို ဖွင့်မထုတ်ရဲတဲ့ ဘဝတဲ့၊ နောက်ပြီး လောကကြီးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ငွေကြေး ဆင်းရဲတဲ့သူဟာ အရာရာမှာ သိမ်ငယ်လွန်းတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် နောင်ဘဝတွေမှာ မိန်းမ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဆင်းရဲသူ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတာတဲ့”

ရန်မျိုးနောင် ငိုငိုကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် သွားရတော့မလား ဆရာ”

“နေဦး ... မင်းရပ်နေတာ ညောင်းရင် ကုလားထိုင်မယ် ထိုင်စမ်း ပေါ်ဦး”

ပေါ်ဦး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။

“ငါ မင်းကို မေးချင်လို့၊ မင်းက ငါ့ထက် အသက်ငယ်မယ် ဘဝအတွေ့အကြုံနဲ့ ပြင်ပဆက်ဆံရေးတွေ ငါ့ထက် ပိုများမှာ သေချာတယ်၊ ပထမဆုံး မင်းကို ငါမေးမယ်”

မင်းမှာ ချစ်သူရှိလား ပေါ်ဦး၊ ငါပြောတဲ့ ချစ်သူဆိုတာ အပျော်သာယာမှုအတွက် ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲနှလုံးထဲက လှိမ့်မိထွက်လာတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်တဲ့ ချစ်သူကိုပြောတာနော်”

“အင်း ... ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ဆရာ”

“ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ဆိုတာဟာ အခုမရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား ပေါ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခု မရှိတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲကွာ၊ ကောင်မလေးက မင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်သွားလို့လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အဆက်ဖြတ်တာပါ”

“ဟေ”

“မနေ့ပွင့် ညည်းသလိုပေါ့ ဆရာ၊ လောကကြီးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ငွေကြေး ဆင်းရဲတဲ့သူဟာ အရာရာမှာ သိမ်ငယ်လွန်းတယ်တဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က အိမ်မှာပထွေးနဲ့နေချပြီး အိမ်အလုပ် မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်နေရတဲ့ဘဝ၊ စမ်းစမ်းက ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာကိုကျက်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့မိဘက အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တောင် စားနိုင် သောက်နိုင်တဲ့ကဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကွာဟချက်တွေ ရှိနေတယ် ဆရာ၊ နောက်ဆုံး သူက ဆယ်တန်း ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ရှစ်တန်းနှစ်ခါကျ ကျောင်းထွက်ပြီး အိမ်က မီးဖိုထဲကို ပထွေးက သွင်းလိုက်တယ်”

“ဒါတော့ မင်းကိုက စာမေးပွဲကျတာကိုးကွ”

“စာမေးပွဲ ကျတယ်ဆိုတာနဲ့ ဖြေတဲ့သူ ညံ့တာလို့ ဖြေကြစမြဲပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့ တစ်စုံပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲကွာ”

“ကျောင်းက ပြန်လာတာနဲ့ ထမင်းချက်ရတယ်၊ အမေအုန်းနှိုခေါက်ဆွဲနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် လမ်းထိပ်မှာ ဖွင့်ထားတယ်၊ ညခုနစ်နာရီလောက် ဆိုင်သိမ်းတယ်၊ နောက်တစ်နေ့ ဆိုင်ရောင်းပို့၊ မုန့်ဟင်းခါးဟင်း ခေါက်ဆွဲဟင်းတွေချက်တာ၊ နေ့တိုင်း သန်းခေါင်ကျော်မှ ကျွန်တော်မှာ ရတယ်၊ မနက်ငါးနာရီ ထရတယ်၊ အမေဆိုင်ထွက်၊ လမ်းထိပ်ကို ပစ္စည်းတွေထမ်းပို့၊ ဆိုင်ခုံခင်းပေးထားတယ်၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ မနက်စာ ထမင်းတယ်ရတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ချိန်တောင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လုံလောက်အောင် မဲရသူ၊ ဆရာ၊ ဒီတော့လည်း ဒီစာမေးပွဲဘယ်အောင်တော့မလဲ”

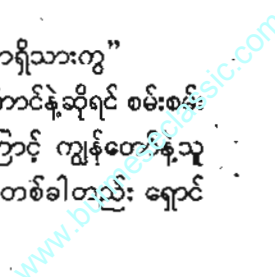
“ပြောပါဦး၊ မင်းနဲ့ မင်းချစ်သူ စမ်းစမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း”

“ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပေါ့ ဆရာ၊ စမ်းစမ်းနဲ့ အိမ်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေတယ်၊ အဖေမသေခင်ကတော့ အမေ ဆိုင်ထွက်ဘဲ အဖေက ကောင်းကောင်းရှာကျွေးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အိမ်အလုပ် ဘာမှမလုပ်ခိုင်းဘဲ ကျောင်းထားတယ်၊ စမ်းစမ်းနဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်တန်းတည်း အတူတူတွေ၊ ကျောင်းတက်အတူတူ ကျောင်းပြန် အတူတူပေါ့၊ ခုနစ်တန်းရောက်တဲ့နှစ်က

စမ်းစမ်း အပျို၊ ကျွန်တော် လူပျိုဖြစ်တယ်။ အဲဒီကတည်းက စမ်းစမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ကြတာပဲ၊ ရှစ်တန်းတက်ပြီး စာမေးပွဲ ဖြေခါနီးကျမှ အဖေဆုံးတယ်၊ အိမ်ကိစ္စ ကျွန်တော် စပြီးကူညီရတယ်၊ အဖေရတဲ့ ဌာနဆိုင်ရာ ဆုကြေးငွေနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ အမေက မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ ရောင်းတယ်၊ အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်ရှစ်တန်းကျတယ်၊ စမ်းစမ်းကတော့ အောင်တာပေါ့လေ၊ နောက်တစ်နှစ် ရှစ်တန်းပြန်တက်ပြီး နှစ်ဝက်လောက်မှာ အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ ပထွေးက လုပ်မကျွေးတဲ့အပြင် အမေဈေးရောင်းရငွေကို အရက်သောက်သေးတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို မယားပါသားအနေနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ အဲဒီနှစ်လည်း ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျပြန်ရော၊ ကျောင်းကထွက်ရပြီး အိမ်မှာ ကူလုပ်ပေးတဲ့ကြားက ဆရာ မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပထွေးက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်တယ် ဆရာ၊ ဆရာဆီ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် စမ်းစမ်းက ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဈေးသွားတဲ့အခါ လာလာပြီးတွေ့ပါတယ်၊ ဒီနှစ် စမ်းစမ်း ဆယ်တန်းအောင်တယ် ဆရာ၊ တက္ကသိုလ်ကို သူတက်မယ်”

“ကောင်မလေးက မင်းအပေါ် သစ္စာရှိသားကွ”

“ဘာလုပ်မလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်လိုကောင်နဲ့ဆိုရင် စမ်းစမ်းဘဝဟာ သိပ်နာသွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့သူ အဆက်ဖြတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး တစ်ခါတည်း ရောင်နေလိုက်တယ်”

“မင်းအဖြစ်က ကြေကွဲစရာကြီးပါပဲ၊ ဒါဆို မင်းက ကောင်မလေးကို ငဲ့ညှာပြီး နှလုံးသားကို စတေးလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောရင် ရမလားပဲ ဆရာ”

“ဒါဆို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ မင်းက တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွာ၊ စမ်းစမ်းက ဆင်းရဲတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါဆိုရင် မင်း ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်နေတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ စမ်းစမ်းကို မင်း လက်ထပ်မလား”

“ဟာ ... သိပ်လက်ထပ်တာပေါ့ ဆရာ၊ နဂိုကတည်းက သူချစ် ကိုယ်ချစ်ပဲဟာ၊ ကျွန်တော် စမ်းစမ်းကို ဖြတ်ရတာက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အားကိုးအားထား ဖြစ်နိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး အရည်အချင်း မရှိတူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယူရင် စမ်းစမ်းဘဝမှာ နာသွားမယ်၊ ဒါကြောင့် ရင်နာနာနဲ့ အဆက်ဖြတ်ရတာ၊ ကျွန်တော်က ချမ်းသာတဲ့လူဖြစ်ရင် စမ်းစမ်းကို လက်ထပ်တာဟာ စမ်းစမ်းဘဝကို မြှင့်တင်ပေးရာ ရောက်တာပဲ ဆရာ”

“အေး၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ ပေါ်ဦး၊ မင်း သွားစရာရှိတာ သွားတော့”

ပေါ်ဦး ထွက်သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် ထမင်းစားပွဲမှာပင် ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ပေါ်ဦး ပြောသွားသောစကားကို အပြန်အလှန် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

မိမိနှင့် နွေပွင့်ကို ပေါ်ဦး စကားများတွင် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိမိသာ နွေပွင့်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်လျှင် နွေပွင့်၏ ဘဝကို မြှင့်တင်ရာ ရောက်မည်။ မိမိ၏ရင်ထဲ နှလုံးသားမှ ပေါက်ပွားသော အချစ်မျိုးဖြင့် နွေပွင့်ကို မိမိချစ်နေပြီ။

အဓိကအချက်မှာ နွေပွင့်က မိမိအား မိမိကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်၍ ချစ်မချစ် သိရန်ဖြစ်သည်။

ပေါ်ဦး ပြောပြချက်အရ နွေပွင့်သည် မိမိအကြောင်း ပေါ်ဦးကို ခဏ ခဏ မေးသည် ဆိုခြင်းသည် ကောင်မလေးကိုယ်တိုင် မိမိကို စိတ်ဝင်စား၍သာ ဖြစ်ရမည်။

“အဲတော့”

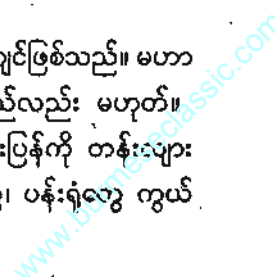
ထမင်းစားခန်းဝသို့ မီးဖိုဘက်မှဝင်သည့် အပေါက်ဝမှ နွေပွင့် ရောက်လာပြီး သည်အချိန်ထိ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ငူငူငေါင်ငေါင် ထိုင်နေသော ရန်မျိုးနောင်ကို တွေ့သည်နှင့် အဲတော့ဟူသော အာမေဠိတ်သံလေး ထွက်လာပြီး အံ့အားသင့်နေရှာသည်။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ခါတိုင်းနေ့များတွင် ယခုအချိန်ဆိုပါက ပေါ်ဦး ဈေးမှပြန်ရောက်လာသည်။ ပေါ်ဦး ဈေးမှပြန်လာလျှင် နွေပွင့်က နောက်ဖေးမီးဖိုဘက်တံခါးမှ ဝင်လာကာ ပေါ်ဦးနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ကြသည် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ပေါ်ဦး ရောက်ချိန်ကို မှန်းပြီး နွေပွင့်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

ပေါ်ဦး ဈေးသွားသည်မှာ ခြေကျင်ဖြစ်သည်။ မဟာ မြိုင်လမ်းနှင့် စမ်းချောင်းဈေးမှာ ဝေးလှသည်လည်း မဟုတ်။

သို့သော် ပေါ်ဦး ဈေးသွားဈေးပြန်ကို တန်းလျားမှ လှမ်းမြင်ချင်မှ မြင်နိုင်သည်။ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းရုံတွေ ကွယ်နေပေမည်။

ပြီး ... နွေပွင့်အဖို့ နံနက်ပိုင်းတွင် မိခင်၏ ဝေယျာဝစ္စများ ပြုလုပ်နေသည်မို့ ပေါ်ဦးကို ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်။ ပေါ်ဦး ပြန်လာမည့်အချိန်ကိုသာ သတ်မှတ်ထားပုံရသည်။

ယနေ့ ရန်မျိုးနောင်က ပေါ်ဦးအား နာရီဝက်ထပ်မနည်း စကားတွေ ပြောနေသဖြင့် ပေါ်ဦး ဈေးသွားနောက်ကျ ဈေးပြန်နောက်ကျ ဖြစ်ရသည်။

နွေပွင့်က လာနေကျအချိန်လာပြီး မီးဖိုထဲတွင် ပေါ်ဦးကို မတွေ့သဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ရန် တံခါးရောက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

“လာလေ နွေပွင့်”

“ကိုပေါ်ဦး ပြန်မလာသေးဘူးလား အစ်ကို”

“မလာသေးဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီကောင် ဈေးသွားနောက်ကျတယ်”

“ဒါဆို တော်ကြာမှ နွေပွင့် လာခဲ့တော့မယ်”

နွေပွင့်က မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်ရန် ကိုယ်လုံးလေးလှည့်လိုက်သည်။

“နွေပွင့်”

ရန်မျိုးနောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပင် လှမ်းခေါ်သည်။ နွေပွင့် ခြေလှမ်းလေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“လာထိုင်ပါလား နွေပွင့်”

“နွေပွင့် ကော်ဖီသောက်ပြီးပါပြီ အစ်ကို၊ မေမေ့ကိုတော့ နွေပွင့် ကော်ဖီရော ပေါင်မုန့်ရော ကျွေးပြီးပြီ၊ နွေပွင့် တန်းလျားကို ခဏပြန်မယ် အစ်ကို၊ ကိုပေါ်ဦး လာမှ ဖြစ်လာမယ်”

“ကော်ဖီမသောက်ချင်လည်း နေပါ၊ နွေပွင့် ဒီကိုခဏလာ ထိုင်ပါလို့ တို့ပြောနေတယ်လေ”

နွေပွင့်သည် ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းဖြင့် ထမင်းစားပွဲသို့ လျှောက်လာသည်။

ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်ဘဲ စားပွဲပေါင်ကို ဝမ်းမိုက်သား ရှုပ်ရှုပ်လေးကပ်ကာ ရပ်နေသည်။

“ထိုင်ပါ နွေပွင့်၊ ခုတလော နွေပွင့်က တို့ကို ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေလို့ တို့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်”

နွေပွင့် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မေသည်။

“ပြောစမ်းပါ နွေပွင့်၊ အခု နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ရှိပြီ၊ တို့ကို နွေပွင့် ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲဟင်”

“ရှောင်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာလဲ”

နွေပွင့် သက်ပြင်းလေး ချသည်။

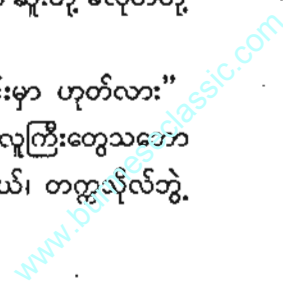
“အစ်ကိုဟာ နွေပွင့်တို့သားအမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နွေပွင့်ဟာ အစ်ကိုရဲ့လမ်းကြောင်းမှာ ဆူးတို့ ခလုတ်တို့ မဖြစ်သင့်ဘူး အစ်ကို”

“ဘာရယ် နွေပွင့်၊ တို့ရဲ့လမ်းကြောင်းမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမပိုင်း ဆိုတာရှိတယ်တဲ့၊ လူကြီးတွေသဘော တူတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ ရပြီးသားတဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ပေါ့ဦး ပြောပြီ ထင်တယ်”

“ကိုပေါ့ဦးက ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နွေပွင့်က အတင်မေးတာပါ၊ အဲဒီ မမရိုင်းနဲ့ အစ်ကိုဟာ အခုလတ်တလော အခြေအနေမှာ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်”

“အခု လတ်တလော မဟုတ်ဘူး နွေပွင့်၊ ဝိုင်းနဲ့ တို့ဟာ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကတော့ အပြီးအပိုင် ပြတ်စဲသွားပြီ”

ရန်မျိုးနောင်က ဝိုင်းနှင့်ရော ဝိုင်းမိဘတွေနှင့် ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။ နွေပွင့်က စူးစူးစိုက်စိုက် လေး နားထောင်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင် ပြောပြပြီးသည်အထိ နွေပွင့်သည် ဘာတစ်စွန်းမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“တို့ပြောတာ ယုံရဲ့လား နွေပွင့်”

“အစ်ကိုဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် လိမ်ညာမပြော တတ်မှန်း နွေပွင့် နားလည်ထားပါတယ် အစ်ကို”

“စကားကို မဝေခနဲ့ နွေပွင့်၊ တို့မေးတာက အခု ဝိုင်းနဲ့ပတ် သက်ပြီး တို့ပြောတာကို နွေပွင့် ယုံရဲ့လားလို့ မေးတာ”

“ယုံပါတယ်၊ သိပ်ကို ယုံပါတယ် အစ်ကို”

“ဒါဆိုရင် တို့ ပြောတော့မယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ တို့တို့ နဲ့ပဲ ပြောမယ်၊ ဝေဝိုက်နေရင် မလေးနက်မှာစိုးလို့ နွေပွင့် ကို တို့ ချစ်တယ်”

အရည်လဲသော မျက်ဝန်းစုံဖြင့် နွေပွင့်က ရန်မျိုးနောင်ကို စိုက်ကြည့်နေပေသည်။

အံ့ဩသွားသော အမူအရာမရှိ။ အို ... ဟင် ... သည့် ဟန်အမူအရာမရှိ၊ နွေပွင့် အကြည့်မှာ ပကတိ တည်ငြိမ် သည်။

“တို့ကို နွေပွင့်က တစ်ခုခု ပြန်ပြောလေ၊ တို့ သိပ်ကြား ချင်နေတယ်”

“ဘာပြန်ပြောရမလဲ အစ်ကို”

“တို့ကို နွေပွင့် ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့၊ မချစ်နိုင်ရင် မချစ် ဘူးပေါ့”

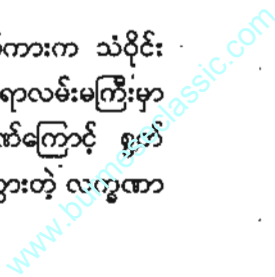
နွေပွင့်က ဣန္ဒြေရရလေးပင် စကားပြန်ပြောပါ၏။ “ဟိုတလောက နွေပွင့် အိမ်ကနေပြီး လမ်းထိပ်ထွက်တယ် အစ်ကို၊ လမ်းထိပ်ကို နွေပွင့် ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်”

“ဘာတွေ့လို့လဲ နွေပွင့်”

“အရှိန်နဲ့ မောင်းလာတဲ့ မော်တော်ကားတစ်စီးဟာ ရှေ့ဘီး တစ်ဖက် ကျွတ်သွားပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ သံဝိုင်းသံတန်းကြီးက ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး မီးတွေပွင့်တယ် အစ်ကို”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ နွေပွင့်၊ မော်တော်ကားရှေ့ဘီးက ရှုပ် ကျိုးရင် အဲဒီလို ဖြစ်တတ်တာပဲ”

“နွေပွင့် သေချာကြည့်တယ်၊ မော်တော်ကားက သံဝိုင်း သံတန်းကြီးက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှာ တော့ အပေါ်က သံမိအား ဆွဲအားဒဏ်ကြောင့် စူးတဲ ကြောင်းအရည်ကြီး ချိုင့်ဝင်ပြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ လက္ခဏာ တွေ့ရတယ် အစ်ကို”

“နေ့ပွင့် ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတာလဲဟင်”
 “သင်ခန်းစာသဘောပေါ့ အစ်ကို၊ နေ့ပွင့်နဲ့ အစ်ကို
 အချစ်မီးတောက်ရင် အစ်ကိုဘက်က သိပ်နာမယ် အစ်ကို
 အစ်ကိုဘဝလမ်းကြောင်းနဲ့ အစ်ကိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့ပွင့်
 ကြောင့် ဒဏ်ရာစွတ်ကြောင်းကြီး ရှိနေမယ်”

ရန်မျိုးနောင် ပြုံးပါ၏။

“ဒါဆို နေ့ပွင့်က တို့ကို ချစ်တာတော့ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
 တို့ဘဝ နာသွားမှာစိုးလို့ ချစ်ရက်နဲ့ ရှောင်နေတာပေါ့၊
 ဟုတ်လား”

နေ့ပွင့် ငြိမ်နေသည်။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံရာ ရောက်သည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် နေ့ပွင့်၏ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်
 ကို တိုတိုလင်းလင်းပင် တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ နေ့ပွင့်၊ ဒီပြင်ဟာတွေ အကုန်သေးချိတ်၊ တစ်ခု
 တည်းကိုပဲ မှန်မှန်ပြော၊ တို့ကို နေ့ပွင့် ချစ်သလား”

နေ့ပွင့် ဟန်မဆောင်၊ အပိုမာယာမရှိ။ ကလေးငယ်
 တစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ပြသလိုပင် ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို ပြီးရော၊ တို့အနေနဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ ကိစ္စတွေ
 ပြီးတာနဲ့ နေ့ပွင့်ကို ကျကျနန လက်ထပ်မယ်၊ အခုအတော
 အတွင်း ရန်သူရှိနေသေးတော့ လက်ထပ်တောင် ကျိုးလန့်
 စာစား ဖြစ်နေမယ်၊ လက်ထပ်ခင် အတွင်းမှာလည်း
 နေ့ပွင့်ကို တို့ အနေအထိုင် မမှားအောင် စောင့်စည်းမယ်၊
 ဒါလည်း အနေအထိုင် လွန်ကဲသွားရင် နေ့ပွင့် စိတ်ထဲ
 တို့ကို အထင်လွဲမှာစိုးလို့ နော်နေ့ပွင့်”

အနေအထိုင် မလွန်ကဲအောင် ထိန်းသိမ်းမည်ဆို
 ချက်ကပင် ရန်မျိုးနောင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ နေ့ပွင့်ကို
 ညင်သာစွာ ပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။
 ပြီး ပါးချင်းကပ်ထားမိသည်။
 သည်လောက်တော့ ရှိပေမပေါ့၊ ချစ်ကြပြီပဲဟာ။

ဆံပင်မှာ ငွေရောင် တောက်ပနေပြီး သျှောင်တစောင်း ခုံးထားသည်။ ပိုးပဝါကို မောင်းပေါင်းမထားဘဲ သည်ကုပ်မှရင် ဝတ်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် အစချထားသည်။

သဘင်ထဲတွင် မင်းသားကြီးလုပ်သူနှင့် တူသလိုရှိ သည်။

“ဟင် ... ဘိုးဘိုး ရန်ကုန်လာတယ်”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဖက်လှဲတကင်း ဂရုတစိုက်ဖြင့် လှကားထစ်မှဆင်းကာ အဘိုးကို ပျူငှာစွာ လက်မောင်းကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လာ လာ ... ဘိုးဘိုး၊ အိမ်ထဲမှာ အနားယူဦး၊ ခရီးက ပန်းနဲ့ ဘာလို့လာတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက် ရင် ကျွန်တော် လာမှာပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ လူလေးရ၊ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်လာမှ ဖြစ်မှာ ခို့ လာရတာ ရန်ကုန်ဘဏ်ကိုလာတာလေကွာ”

“ရန်ကုန်ဘဏ် ဟုတ်လား၊ ဘိုးဘိုး ပဲခူးဘဏ်မှာလည်း ငွေအပ်ထားတာပဲ၊ ရန်ကုန်ဘဏ်မှာ ဘိုးဘိုး ငွေအပ်တယ် လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး ဘိုးဘိုး”

“အေး ... လူလေးမပြောနဲ့၊ လူလေး ဖေဖေနဲ့မေမေတောင် မသိဘဲ ကွယ်လွန်သွားကြတာ၊ လူလေး ဆယ်နှစ်သားဘဝ ကတည်းက လူလေးအတွက် ရည်စူးပြီး ရန်ကုန်ဘဏ်မှာ ငွေသုံးသိန်းကို ငွေသေအပ်ထားတယ်၊ နှစ်စဉ်ရတဲ့ အတိုး ငွေက ငွေရင်းပြန်ဖြစ်ပြီး နှစ်ထပ်တိုးစနစ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ အခု လူလေး အသက်အစိတ်ပြည့်တဲ့အချိန် ဘဏ်အပ်တာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိတော့ အားလုံး ဘဏ်အပ်ငွေဟာ ဆယ်သိန်း

(တစ်ဆယ်)

“ဟေး ... မောင်မျိုး ... လူလေး”

မဟာမြိုင်လမ်း ရန်မျိုးနောင်၏ခြံထဲသို့ ဂျစ်ကား တစ်စီး ဝင်ရောက်သွားသည်။

တိုက်အိမ်ရှေ့ တံခါးပေါက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဂျစ်ကား ရပ်သွားသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ အရပ်ခြောက်ပေ မဟုတ်တော့ ငါးပေ ဆယ်လက်မထက် မနည်းသော အသက်(၆၅)ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးသည် ကားရပ်သည်နှင့် အောက်ဘက် ဆင်းလိုက်သည်။

တောင်ရှေးမပါ၊ တုတ်ကောက်မကိုင်ဘဲ အားမားမထ မတ် သွက်သွက်လက်လက်ပင် လှုပ်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယောအစစ် နှစ်နံစပ် အနက်ခံတွင် ကျေးရုပ်ဖြူကလေးတွေ ထိုးထားသော နှစ်လက်မခန့် အကျယ် အဖြူလှိုင်း ဒေါင်လိုက်ပါသည့် လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။

တိုက်ပုံအင်္ကျီ မီးခိုးရောင်မှာ ရင်စေ့မဟုတ်ဘဲ သြဘာဆရာများ ဝတ်တတ်သည့် ရင်ဖုံးတိုက်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

လောက် တိုးပွားလာတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘဏ်မန်နေဂျာက ဘိုးဘိုးကို လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့ဖို့ အကြောင်းကြားတာနဲ့ ဘိုးဘိုး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတာ။ အဲဒီငွေတွေအလုံး လူလေး လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ လွှဲပြောင်းပေးမယ်။ အဲဒါတွေက ဘိုးဘိုးရဲ့မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပေါ့ကွာ။ အေး ကျန်တဲ့ ဘိုးဘိုး ပိုင်ဆိုင်သမျှလည်း လူလေးကိုပဲ အလွှဲပေးဖို့ ပဲခူးက အကျိုးဆောင် ဝတ်လုံတော်ရနဲ့ စီမံထားပြီးသားပါ။”

“အဲဒါတွေ ထားပါဦး။ ဘိုးဘိုးက ရန်ကုန်ရောက်ရော၊ ချင်း ကျွန်တော့်အိမ်ကိုတော့ တန်းမလာဘူး။”

“ဟ ... ဘိုးဘိုးက ပဲခူးက မနက်ရှစ်နာရီခွဲမှ ထွက်လာတာ။ ရုံးချိန်အတွင်းမှ ဘဏ်မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ မဟုတ်လား။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီး လူလေး ရုံးတက်နေပြီလေ။ ဒါကြောင့် အိမ်ကိုမလာတာ။”

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ ဘိုးဘိုး။”

“အေး ... သိခဲ့တယ်။ ကြားခဲ့တယ်ကွ။ ဘဏ်မန်နေဂျာတွေပြီးမှ ကိုဘိုင်းနဲ့ မတင်ဝိုင်းတို့ ဝင်ဒါမိလာထဲ အိမ်ကို ဘိုးဘိုးသွားတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... သူတို့အား လူလေး အလုပ်ထွက်တာကို မကျေမနပ် ပြောကြတာ ဒီအလုပ်မှာ မပျော်ရင်လည်း ဒီပြင် နိုင်ငံခြားအလုပ်ခွဲစဉ်တာကိုလည်း လူလေးက ငြင်းတယ်။ ဘာမဟုတ် စာရေးဆရာအလုပ်ပဲ လူလေးက လုပ်မယ်ဆိုလို့ သူ့သမီးဝိုင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတောင် သူတို့က ဖျက်သိတ်တယ်ဆိုပဲ။”

“မတတ်နိုင်ဘူး ဘိုးဘိုး၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို ရော ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုရော ကတိပျက်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ... လူလေး မမှားပါဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ရုပ်သိမ်းတာပဲ။ အေး ... သူတို့က လစစား အရာရှိအလုပ်မှ အထင်ကြီးကြသကဲ့ကွ။ တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုမှာ သင်ကြားပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အခါ လစစား ကိုယ့်ဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ လစစား အလုပ်တစ်ခုခုက ရပါတယ်။ ရလို့လည်း လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ လူလေးရ။ အေး ... စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ကတော့ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကမှ သင်ပေးလို့မရဘူး။ ဝါသနာရယ်၊ ပါရမီရယ်၊ စန်းရယ် တိုက်ဆိုင်မှု သုံးခုရှိမှ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာရတာ။ လူတစ်ထောင် လူတစ်သောင်း မှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ လွယ်မှတ်လို့။”

“ဒါဆို အခု ဝိုင်းနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ရေး ပျက်ပြား သွားတဲ့အတွက် ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော့်ကို မဆူဘူးပေါ့နော်”

“ဘာလို့ ဆူရမှာလဲ လူလေးရ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘိုးဘိုးရာ၊ ဒါဆို ဘိုးဘိုးခဏစောင့်ကြည့်နော်”

ရန်မျိုးနောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုဘက်သို့ ခုမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“နွေပွင့်ရေ ... ဝေး ... နွေပွင့်”

ဘိုးဘိုး ဦးဘကောင်းက သူ့မြေးချစ် ဘားတွဲလုပ်

မလဲဟု စောင့်ကြည့်သည့်အနေဖြင့် ကုလားထိုင်ကို ကျကျနုနု
ကာ မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

နေ့ပွင့်သည် မီးဖိုထဲတွင် လုပ်လက်စ ကိုင်လက်
နှင့်မို့ ကပိုကရီလေး ထွက်လာပေသည်။

“လာ ... နေ့ပွင့်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊ ခဏ ထိုး
ဦး”

ဘိုးဘိုးဘက်သို့ ရန်မျိုးနောင် လှည့်လိုက်ပြန်သည်။
“ဘိုးဘိုး ... သူ့နာမည်က နေ့ပွင့်တဲ့၊ မိခင်က မုဆိုး
မျက်စိအားမကောင်းဘူး၊ မျက်စိရောဂါ ရှိနေတယ် ဆို
တော့၊ လူချမ်းသာထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ်
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ပထမတန်း
နေ့ပွင့်တို့ သားအမိကို ဘိုးဘိုးရဲ့အိမ် ပဲခူးကို ပို့ထား
စီစဉ်သေးတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့် ကားဂိုဒေါင်
အပေါ်ထပ်မှာပဲ လောလောဆယ် ထားလိုက်တယ်”

ဘိုးဘိုး ဦးဘကောင်းသည် မြေးချစ် ရန်မျိုးနောင်
ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ နေ့ပွင့်
စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ ရန်မျိုးနောင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဘိုးဘိုးဆီက ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအခေါက် မိုးချစ်
ပြန်လာတော့ ထောက်ကြီးနားမှာ လူတစ်ယောက်ကိုတင်
လူသုံးယောက်က အနိုင်အထက် လုပ်နေတာတွေ
ကျွန်တော် ဝင်ကယ်တယ်၊ အဲဒီ ကျွန်တော်ကယ်လိုက်
ကိုတင်မောင်ကြည် ဆိုတဲ့လူဟာ ဆေးရုံရောက်ပြီး မြေ
ခင် သေသွားတယ်၊ အဲဒါတွေက ဇာတ်လမ်းအရှည်ကြီး

ဘိုးဘိုး၊ နောက် အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ဘိုးဘိုးကို
ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ အဲ ... အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး နေ့ပွင့်မှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိလာလို့ အခု ကျွန်တော့်
အိမ်မှာ ခေါ်ထားတာ၊ နေ့ပွင့်က ဂိုဒေါင်တန်းလျားမှာပဲ
နေပါရစေ ဆိုတာနဲ့ ...”

ရန်မျိုးနောင်က တစ်ဖန် နေ့ပွင့်ဘက် လှည့်လိုက်
ပြန်သည်။

“အဲဒါ တို့ ဘိုးဘိုးပဲ နေ့ပွင့်၊ ပဲခူးက ဘိုးဘိုးလေ”
နေ့ပွင့်က ဘိုးဘိုးကို ပြုံးရုံလေး ပြုံးပြသည်။
ဘိုးဘိုး ဦးဘကောင်းက ခေါင်းတညိတ်တညိတ် ရှိနေ
သည်။

ရန်မျိုးနောင်က ဘိုးဘိုးဘက် ပြန်လှည့်ပြန်သည်။
“ဒီမယ် ဘိုးဘိုး”

“လူလေးက ဒီလုံမလေးနေ့ပွင့်ကို မေတ္တာရှိနေပြီ၊ လက်
ထပ်မယ်လို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား လူလေး”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးကလည်း တပ်တပ်အပ်အပ်ကြီးကို ပြော
ချတာပါလား”

ရန်မျိုးနောင်ရော နေ့ပွင့်ပါ ဘိုးဘိုးကို အံ့သြရပါ၏။

“ကြည့်သောသူ မြင်၏ဆို မဟုတ်လား၊ ဒီလုံမလေးနေ့ပွင့်
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူလေးပြောတဲ့အသံ၊ လူလေးရဲ့အမူအရာ၊
လူလေးရဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လုံမလေးရဲ့မျက်လုံးကို ဘိုးဘိုး
ကြည့်တာနဲ့ လူလေးတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာရှိနေပြီလို့
ဘိုးဘိုး မြင်တယ်လေ”

“ဘိုးဘိုး မြင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နွေပွင့်နဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စမှာ ဘိုးဘိုးသဘောထားကကော ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး လူလေး”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးကလည်း”

“နားထောင် လူလေး၊ လူလေးရဲ့ဖေဖေ ရန်နိုင်တုန်းက လူလေးရဲ့မေမေ ရည်မွန်ကို လက်ထပ်ဖို့ မိဘဖြစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို ရည်မွန်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုသဘော ရသလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဘိုးဘိုး လူလေးရဲ့ဖေဖေကို ပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုမှ သဘော မရဘူးလို့၊ အေး ... ရန်နိုင်က ရည်မွန်ကို လက်ထပ်လည်း ဘိုးဘိုးက မိဘတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက သားတုန်းက လက်ထပ်ကိစ္စမှာလည်း ဘိုးဘိုးဘွားဘွားဆန္ဒ မပါဘူး၊ ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ပေးတယ်။ အခု မြေးလက်ထက်ကျလည်း ဆန္ဒမပေးဘူး၊ မင်းဟာမင်း လက်ထပ်ချင်သူ လက်ထပ်ဆိုတဲ့ သဘောက လျစ်လျူမရွံ့လွန်းဘူးဘူးဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးက ရယ်လိုက်သည်။ ယခုအရွယ်အထိ ဘိုးသည် သွားတစ်ချောင်းမျှ မကျိုးသေး။ စာဖတ်သည့်အခါမှတစ်ပါး မျက်မှန်မတပ်သေး။ နားကလည်း မလေးရုံမက ပါးသည်မှာ နေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွမ်းမစား၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်လုံးဝရှောင်ကြဉ်ပြီး အားကစားနှင့် ကာယလေ့ကျင့်မှုများ လုပ်ခဲ့သောကြောင့်ပေလား မပြောတတ်။

“လူလေး မှားမှာပေါ့၊ ရန်နိုင်တုန်းကရော၊ အခု လူလေး ကျတော့ရော လျစ်လျူရှုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုး စိတ်ရော ကိုယ်ပါ စေတနာမေတ္တာထားတာ လူလေးရ”

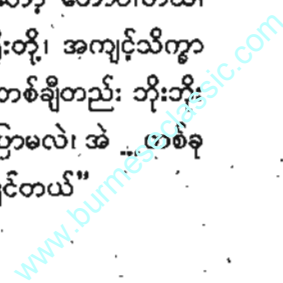
“ဘိုးဘိုးရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို ဘိုးဘိုးပဲ ရှင်းပြပါဦး”

“ရာသက်ပန် အတူပေါင်းသင်းသွားရမှာက ကာယကံရှင်ပဲ လူလေး၊ ဒီတော့ သားရန်ပိုင် သူ မေတ္တာရှိတာ သူ ယူပလေ့စေပေါ့၊ အခု လူလေးကျတော့လည်း လူလေးချစ်တဲ့ သူကို လူလေးယူတာ ဘိုးဘိုး ဘယ်လိုမှ သဘောမရဘူးဆိုတာ ဘိုးဘိုး လူလေးအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ စေတနာမေတ္တာပဲပေါ့၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ကွ၊ လူလေးရဲ့ဖေဖေ တုန်းကတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား ရည်မှန်းထားတဲ့မိန်းကလေး ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်နိုင် ရည်မွန်ကိုမှ လက်ထပ်ချင်တော့လည်း ကာယကံရှင် ရန်နိုင်သဘောပေါ့ကွာ”

“ဘိုးဘိုးပြောပုံကြီးက ဘိုးဘိုးသဘောတူတယ်ကွ ဆိုတာလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဘူး”

“အဲဒါတော့ လူလေး မှန်တယ်၊ လုံမလေး နွေပွင့်ကို ဘိုးဘိုး အခုမြင်ဖူးတာ မိနစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ လုံမလေးရဲ့အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်တော့ တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မိဘမျိုးရိုးတို့၊ အကျင့်သိက္ခာတို့ ဘိုးဘိုး ဘာမှမှမသိသေးတာပဲ၊ တစ်ချိတည်း ဘိုးဘိုး သဘောတူတယ်ကွလို့တော့ ဘယ်ပြောမလဲ၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ ဘိုးဘိုးက လူလေးကို မေးချင်တယ်”

“မေးပါ ဘိုးဘိုး”

“ကိုဘိုဝိုင်းနဲ့ မတင်ဝိုင်းရဲ့သမီး ဝိုင်းကလူလေးကိုစာရေး ဆရာကတော်ဘဝတော့ အရောက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဝိုင်းက ဖျက်တယ်လို့ပြောတာဟာ လူလေးနဲ့ ဟောဒီလုံမလေး နွေပွင့် ဒဲတွေ့ခင်က ပြောတာ လား၊ တွေ့ပြီးမှ ပြောတာလား လူလေး”

“သောကြာနေ့ညက တင်မောင်ကြည်ကို ကျွန်တော် ဆေးရုံ ပို့ခဲ့တယ်၊ စနေနေ့မနက် အင်းစိန်ဆေးရုံ မသွားခင် ဝိုင်း ရောက်လာပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဖျက်သိမ်းကြောင်း ပြောတယ်၊ အဲဒီနောက် ကျွန်တော် အင်းစိန်ဆေးရုံကိုသွားတယ်၊ ဆေးရုံ က ပြန်မလို့ ကားဆီပြန်လာမှ နွေပွင့်ကို ပထမဆုံးတွေ့ ပူးတာဆိုတော့ နွေပွင့်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ဝိုင်းက လက်ဖို့ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းသွားတာပါ ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ဒါဆို ကောင်းတယ်၊ ဘိုးဘိုး ဆိုလိုချင်တာက လုံမလေး နွေပွင့်ကို တွေ့ပြီးမှ ဝိုင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဖျက်သိမ်း တာဆိုရင် မပြေးသော် ကန်ရာရှိ လူလေးမှာ မိဘအပေါ် ကတိပျက်ရာများ ရောက်မလားလို့”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုး ဒါဆို သေချာတယ်၊ နွေပွင့်ဆိုတာ ဖြူ သလား မည်းသလား ကျွန်တော် မမြင်ဘူးခင်ပဲ ဝိုင်းက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖျက်သွားတာ”

ဘိုးဘိုးက ခေါင်းညိတ်ပေသည်။

“အေး ... လုံမလေး နွေပွင့်က ဘိုးဘိုးကို စပ်စုလိုက်တဲ့ အဘိုးကြီးလို့တော့ မထင်နဲ့ပေါ့ကွယ်၊ ဘိုးဘိုးပြောခဲ့ပြီပဲ၊ လူလေးက လုံမလေးနွေပွင့်ကို လက်ထပ်တာ ကာယကံရှင်

ရဲ့သဘောအတိုင်းပါလို့၊ အခု ဘိုးဘိုး မေးချင်တာက လုံမလေးနွေပွင့်ရဲ့မိဘတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဖေဖေက ဦးလွမ်းဝေ၊ မေမေက ဒေါ်စောမာလာပါ ဘိုးဘိုး၊ ဖေဖေ ဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်တောင်ကျော်သွားပါပြီ”

“စောမာလာ ... လွမ်းဝေ ... စောမာလာ”

ဘိုးဘိုးသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ထားသည်။ မျက်နှာ ကြက်ကိုမော်ကြည့်သည်။ နှုတ်မှလည်း စောမာလာ ... လွမ်းဝေ ... စောမာလာ ... ဟု အထပ်ထပ် အခါခါ ရွတ်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ...

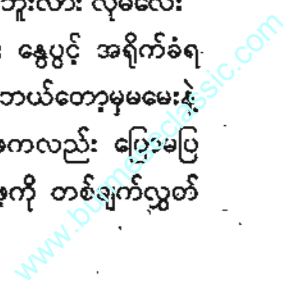
“ဟဲ့ ... နင့်အမေဟာ မန္တလေးသူ မဟုတ်လား၊ နင့်အမေ စောမာလာရဲ့မိဘတွေကကော ဘယ်သူတွေလဲ”

နွေပွင့် ခေါင်းခါသည်။

“နွေပွင့် မသိဘူး ဘိုးဘိုး၊ နွေပွင့် မှတ်မိတဲ့ ငါးနှစ်ခြောက် နှစ်အရွယ်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ အားလုံး ရန်ကုန်မှာပဲ နေကြတာ မှတ်မိတယ်၊ ဖေဖေက တီးဝိုင်းတွေမှာ စန္ဒရား တီးတဲ့အလုပ်နဲ့ နွေပွင့်တို့ကို လုပ်ကျွေးတယ်”

“လုံမလေးရဲ့မေမေကို လုံမလေးရဲ့အဘိုးအဘွားတွေ ဘယ် သူတွေလဲ၊ ဘယ်မှာနေကြလဲလို့ မမေးဘူးလား လုံမလေး”

“ခဏ ခဏ မေးဖူးတယ်၊ မေးတိုင်း နွေပွင့် အရိုက်ခံရ တယ်၊ မေမေက သူ့မိဘအကြောင်း ဘယ်တော့မှမမေးနဲ့ တဲ့၊ မေးတိုင်း စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ပြောမပြ ဘူး၊ မေမေက မပြောရဘူးလို့ ဖေဖေကို တစ်ချက်လွှတ် အမိန့် ထုတ်ထားတယ် ဘိုးဘိုး”

“ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... လူလေးရော လုံမလေးရော နွေပွင့်ရဲ့အမေ စောမာလာကို သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ဘာလို့လဲ ဘိုးဘိုး”

“သွားခေါ်မှာ ခေါ်စမ်းပါ လူလေးရော၊ လုံမလေးအမေ စောမာလာဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဘိုးဘိုးမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ချင်လို့”

“လာ ... နွေပွင့်”

ရန်မျိုးနောင်သည် ဘိုးဘိုးအကြောင်း ဓာတ်သိမြင် သောကြောင့် နောက်ထပ် စောဒကမတက်တော့ဘဲ နွေပွင့်လက် ကိုဆွဲကာ ဝိုဒေါင်တန်းလျားဆီသို့ သွားတော့သည်။

“မေမေ ... အစ်ကိုတို့ ဘိုးဘိုး ရောက်နေတယ်၊ နွေပွင့် ကို မိဘတွေ ဘယ်သူလဲလို့ မေးလို့ ဖေဖေဦးလွမ်းဝေနဲ့ မေမေဒေါ်စောမာလာရဲ့သမီးလို့ ပြောတော့ အဲဒီ အစ်ကို တို့ဘိုးဘိုးက မေမေကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အစ်ကိုကို ကိုယ် တိုင်သွားခေါ်ပေးတဲ့ မေမေ”

“နေပါဦး၊ မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဘိုးဘိုးက ဘယ်သူတဲ့လဲ”
“ဦးဘကောင်းပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဦးဘကောင်းဟု ပြောသည်နှင့် နွေပွင့်မေမေ၏ မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“ဪ ... ဪ ... မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဘိုးဘိုးက ဘာဘကောင်ကိုး၊ ဒါဆို မောင်ရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဖေဖေဟာ ဦးရန်နိုင်၊ မေမေက ဒေါ်ရည်မွန်၊ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရန် မျိုးနောင်”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးသွား တာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဒေါ်ဒေါ်က သိလားဟင်”

“သိတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မသိဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်”

“အိုး ... မေမေစကားက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကဲပါ ... အစ်ကို ဘိုးဘိုး ခေါ်နေတာ မေမေ လိုက်ခဲ့လေ”

နွေပွင့်၏မေမေသည် အားတက်သံရောမရှိလှ။ သမီး နွေပွင့်က အတင်းဆွဲထူခေါ်သည်ကို လိုက်လျောသည့် အသွင် သဏ္ဍာန်သာ ရှိပေသည်။

ရန်မျိုးနောင်နှင့် နွေပွင့်က တစ်ဖက်စီတွဲကာ နွေပွင့် မေမေအား ခေါ်လာခဲ့ပြီး ဘိုးဘိုးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တိ ဆိုဖာတွင် ထိုင်စေသည်။

“ဟဲ့ ... စောမာလာ၊ နင့်မျက်စိတွေ မကောင်းဘူးဆိုပေ မယ့် နားတော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့အသံကို နင် မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဘာဘကောင်း”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ ဘာဘကောင်းပဲ၊ နင့်အဖေ သက္ကနဲ့ နင့်အမေကြေးမုံရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေမှန်း နင် မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ် ဘာဘကောင်း”

“နင် မိုက်တယ် စောမာလာ”

“စောမာလာရဲ့မိုက်ပြစ်နဲ့ စောမာလာ ခုချိန်ထိ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေပါတယ် ဘာဘကောင်း”

“စုံငုံဗာနံဟာ ကလွဲဆံ့မင်ကောင်းပဲ၊ နင် လွမ်းဝေနေောက် လိုက်ပြေးတော့ သက္ကနဲ့ ကြေးမုံဟာ နင့်ကို စိတ်ဆိုးတယ်၊ သတင်းစာတွေကနေပြီး နင့်ကို သေခန်းပြတ်၊ အမွေပြတ် ဆက်တိုက်ထည့်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာသမျှ စောမာလာ ဆက် တိုက် ဖတ်ခဲ့ရတယ်၊ ငိုခဲ့ရတယ် ဘာဘကောင်း၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ စောမာလာကို နားမလည်ကြဘူး၊ စောမာလာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုလွမ်းဝေနေောက်ကို ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်ပြေးရတာကို ဖေဖေနဲ့မေမေနားမလည်ဘူး၊ စောမာလာ ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရက်စက်ကြတယ်”

“အေး ... မိဘဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သက္ကနဲ့ကြေးမုံ ဒေါသပြေပြီး နင့်ကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံး လူတွေလွှတ်ပြီး ရှာခဲ့တယ်၊ သတင်းစာကနေ နင့်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ထည့်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကော နင် မသိဘူးလား စောမာလာ”

“စောမာလာ တမင်ရှောင်နေခဲ့တာပါ ဘာဘကောင်း ကိုလွမ်းဝေနဲ့ စောမာလာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ် ယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်၊ အခု သားကြီးက ထောင်ကျ နေတယ်”

“သက္ကနဲ့ ကြေးမုံတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ရှေ့ဆင့်နေောက် ဆင့် ကွယ်လွန်သွားတာကော နင် သတင်းစာရဲ့နာရော ကြော်ငြာမှာ မဖတ်မိဘူးလား”

“ဟင် ... ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကွယ်လွန်သွားကြပြီလား ဘာ ကောင်း၊ အဲဒါ စောမာလာ လုံးဝမသိဘူး၊ စောမာလာ မျက်စိက သတင်းစာ မဖတ်နိုင်တာ လေးနှစ်လောက်ရှိနေ

ပြီ၊ သားနဲ့သမီးကိုလည်း မန္တလေးက ဖေဖေနဲ့ မေမေ အကြောင်း တစ်လုံးမှ ပြောမထားဘူး၊ သားနဲ့ သမီးဟာ သူတို့ရဲ့အဘိုးအဘွား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ခုထက်ထိမသိ ကြရှာဘူး ဘာဘကောင်း”

ဒေါ်စောမာလာသည် ယခုမှ မိဘကွယ်လွန်ကြောင်း သိရပြီး ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးတော့သည်။

“ကဲ ... စောမာလာ၊ သက္ကနဲ့ ကြေးမုံဟာ ခုလောက်ဆို အရိုးဆွေးလောက်ပြီ၊ နင့်မိဘနဲ့ ခွဲနေတာလဲ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာပြီ၊ နင် မာနကြီးပြီး မိဘနဲ့ ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ရှောင် နေတဲ့အတွက် နင့်သားနဲ့သမီးလေးတွေခမျာ မဆင်းရဲသင့် တဲ ဆင်းရဲရတယ်၊ ကြေးမုံက တစ်နှစ်စောပြီး ဆုံးတယ်၊ အဲဒီနောက် သက္ကဟာ ဆုံးခါနီး ငါ့ကို ကြေးနန်းရိုက်ခေါ် တယ်၊ တရားဝင် အကျိုးတော်ဆောင်နဲ့ နင်တို့ မန္တလေး ဓားတန်းက မြကြီးနဲ့ တိုက်ကြီးကိုရော ကြေးမုံရဲ့လက်ဝတ် ရတနာသေတ္တာရော၊ ဘဏ်မှာရှိတဲ့ ငွေငါးသိန်းကိုရော ငါ့ကိုလွှဲပြောင်းပေးသွားတယ်၊ နောက်ပြီး သက္ကက ငါ့ကို မှာသွားတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး သူ့သမီး စောမာလာ ကို လူ့ပြည်မှာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် စောမာလာက ပေါက် ဖွားခဲ့တဲ့ သူ့ခြေး ဘယ်နှယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် ညီညီမျှမျှ ခွဲပေးပါတဲ့၊ သက္ကထားခဲ့သမျှ ပစ္စည်းတွေ ငါ့ဆီမှာအားလုံး ရှိတယ်၊ ဓားတန်းတိုက်နဲ့ မြမှာလည်း လခပေးပြီး အစောင့် ထားတာ ခုထက်ထိပဲ၊ မြနဲ့တိုက်ကိုလည်း ငါ့မပြတ်ဘဲ အမြဲပြုပြင်ထားတယ်၊ ကဲ ... နင်တို့ရှေ့လျှောက်ဘာမှ မပူနဲ့တော့၊ ကြည့်စမ်း နင့်သမီး လုံမလေးနေပွင့်ဟာ

ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလဲ၊ နင်တို့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ငါ ပြန်အပ်မယ်”

ဘိုးဘိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို ရန်မျိုးနောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း လူလေး၊ လောကကြီးဟာ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သလဲ၊ သံသရာ တစ်ပတ်လည်တယ်ဆိုတာ မှန်တာပဲ၊ ဘိုးဘိုးဟာ သက္ကနဲ့ကြေးမုံရဲ့သမီး စောမာလာ ကို စုံစမ်းနေတာ သက္က ဆုံးသွားကတည်းကပဲ ဘယ်မှာမှ သတင်းမရဘူး၊ အခု တွေ့မယ့်တွေ့တော့ လုံမလေးနွေပွင့်နဲ့ လူလေးက လက်ထပ်မယ့်သူတွေ့အဖြစ် လာတွေ့ရတာ ပဲ၊ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းလဲ၊ ကဲ ... ဘိုးဘိုး ပြောတော့မယ်၊ လုံမလေးနွေပွင့်နဲ့ လူလေးရန်မျိုးနောင်ကို ဘိုးဘိုးကြီး သဘောတူတယ်ဟေ့ သဘောတူတယ်၊ ကျွဲ ကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောတူတယ်၊ ကဲ ... လူလေးကျေနပ် ပလာ၊ စောစောက လူလေးက ဘိုးဘိုးကို ပြောခဲ့တယ် လေ၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဘူးလို့၊ အခုဟက်ပက်ပြီ မဟုတ်လား၊ လူလေး ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

ရန်မျိုးနောင်က အဘိုးကို အားရပါးရဖက်ပြီး ရယ် မောပါ၏။

နွေပွင့်ကလည်း သူမ၏မိခင် ဒေါ်စောမာလာကို ပရုံးဖက်ကာ ရယ်နေပါ၏။

“လုံမလေး နွေပွင့်နဲ့လူလေးတို့ စောမာလာကို ပြန်ပို့ပေး လိုက်ပါ၊ အနားယူပါစေ၊ စောမာလာအဖို့ ခုချိန်မျိုးနောင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေမယ်၊ စောမာလာလည်း စိတ်

ချမ်းချမ်းသာသာနေ၊ နင့်မျက်စိကို နင့်သမက်လောင်း လူလေးရန်မျိုးနောင်က ပြန်ကုပေးဖို့ စီစဉ်လိမ့်မယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့တော့၊ နင်တို့ရတဲ့အမွေနဲ့ ဘာမှ အောက်ကျစရာမရှိ တော့ဘူး”

နွေပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်ပင် ဒေါ်စောမာလာကို ဝန်းလျားသို့ ပြန်ပို့ပေးပြီး နှစ်ယောက်အတူ ပြန်လာကြသည်။

“ဘိုးဘိုး”

“ပြော လူလေး”

စောမာလာကို ပြန်ပို့ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ပြန်ထိုင်မိ ညီသည်နှင့် ရန်မျိုးနောင်က တစ်ခုခု မေးချင်သလို အဘိုးကိုခေါ် ခိုက်သည်။

“နွေပွင့်မေမေက ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ အတိတ်တစ်ခုခုရှိ နေသလို စကားတွေပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ဘိုးဘိုး၊ စောမာလာကို နားမလည်ကြဘူး၊ စောမာလာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုလွမ်းဝေနောက်ကို ကောက်ကာငင်ကာလိုက် ပြေးရတာကို ဖေဖေနဲ့မေမေ နားမလည်ဘူး၊ စောမာလာကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ရက်စက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ အတိတ်က နာကြည်းစရာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်း နေသလားလို့”

“အင်း ...”

ဘိုးဘိုးက မပြောသေးမီအင်းအရှည်ကြီးကို ညည်း ညည်း အသံထွက်လာသည်။

“ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဆိုပါတော့ လူလေးရယ်၊ စောမာလာ ရဲ့မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်ကြေးမုံဟာ ဘိုးဘိုးတို့

နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ မိဘချင်းရင်းနှီးထား
 ဘိုးဘိုးရဲ့သား ရန်နိုင်နဲ့ စောမာလာတို့လည်း ခင်မင်ကြ
 တယ်ပေါ့ကွယ်။ ခက်တာက စောမာလာက ရန်နိုင်ကိုသိ
 ချစ်တယ်။ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားနဲ့သက္က၊ ကြေး
 တို့ကလည်း တစ်နေ့ကျရင် ရန်နိုင်နဲ့ စောမာလာ
 လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ အဲဒီတုန်း
 က ဘိုးဘိုးတို့လည်း မန္တလေးမှာပဲပေါ့ လူလေး၊ စောမာလာ
 ဟာ တစ်နေ့ကျရင် သူ သိပ်ချစ်တဲ့ ရန်နိုင်နဲ့ လက်ထပ်
 ရမှာပဲလို့ တစ်ထစ်ချ ဇွဲလမ်းယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ခက်သားပဲ လူလေး။”

ဘိုးဘိုးက စကားတစ်ထောက်နားသည်။ နွေပွင့်
 အကြင်နာ ကရုဏာအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုခက်တာလဲ ဘိုးဘိုး”
 “မင်းအဖေ ရန်နိုင်ကလည်း ပဲခူးသူ ရည်မွန်နဲ့စီးပွား
 လုပ်ငန်းတွေ သွားလာလုပ်ကိုင်ရင်း ရည်ငံသွားကြတယ်
 လေ”
 “ဖေဖေက ဒေါ်စောမာလာကို မေတ္တာရှိတယ်လို့ ဖွင့်ပြော
 ထားသလား ဘိုးဘိုး”
 “မပြောထားပါဘူး၊ ပြောစရာလည်း မလိုဘူးလေ၊ ရန်နိုင်
 ရော၊ စောမာလာရောဟာ တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်ရမှာ
 လို့ သူတို့လည်း အလို့အလျောက် နားလည်ထားကြတာပဲ
 မန္တလေးမှာ ဘိုးဘိုးတို့ သက္ကတို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ အသိုက်အဝန်း
 ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တစ်နေ့ကျရင် ဘိုးဘိုးရဲ့သား
 ရန်နိုင်နဲ့ သက္ကရဲ့သမီး စောမာလာ လက်ထပ်ကြမှာပဲ”

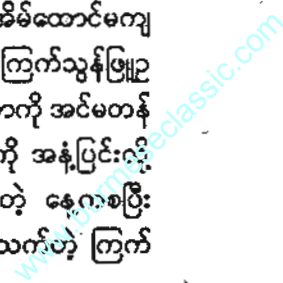
ယူဆထားကြတယ်။ အဲဒီအခြေအနေ ကြားထဲက ရန်နိုင်
 ဟာ ပဲခူးသူ ရည်မွန်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ဘိုးဘိုးနဲ့
 ဘွားဘွားကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ဘိုးဘိုးက သားရန်နိုင်ရဲ့ ဖွင့်
 ပြောချက်ကို ခေါင်းမညိတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းမခါဘူး။
 ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက ကာယကံ
 ရှင်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကာယကံရှင်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးလို့ ဘိုးဘိုး
 ခံယူတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်နိုင်နဲ့ ရည်မွန်ကို မိသားဖသားပီပီ
 လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဘွားဘွားကကော ဒီလိုဖြစ်ရမလားလို့ မကျေမနပ်မဖြစ်
 ဘူးလား ဘိုးဘိုး”

“လူလေးရဲ့ဘွားဘွားအကြောင်းကို လူလေးလည်း သိသား
 နဲ့၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒဟာ လူလေးဘွားဘွားရဲ့ဆန္ဒပဲ။ ဘိုးဘိုး
 ဖြူရင် ဘွားဘွားက ဖြူမယ်။ ဘိုးဘိုးမည်းရင် ဘွားဘွား
 က မည်းမယ်။ လူလေးရဲ့ ဘွားဘွားဟာ ကွယ်လွန်သွား
 တဲ့အထိ ငါးပိရည်ဖျော်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူ ထည့်မသွား
 ဘူး လူလေး”

“ဗျာ ... ငါးပိရည်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူ မထည့်ဘူးဆိုတာ
 ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘိုးဘိုး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... လူလေးရဲ့ ဘွားဘွားက အိမ်ထောင်မကျ
 ခင် အပျိုတုန်းက ငါးပိရည်ဖျော်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူ
 တစ်လုံးတွေကို မီးဖုတ်ပြီး ထောင်းထည့်တာကို အင်မတန်
 နှစ်သက်တယ်။ ဘိုးဘိုးက ကြက်သွန်ဖြူကို အနံ့ပြင်းလို့
 မနှစ်သက်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ နေ့ကစပြီး
 လူလေးရဲ့ဘွားဘွားဟာ သူ့အင်မတန်နှစ်သက်တဲ့ ကြက်

သွန်ဖြူကို ငါးပိရည်ဖျော်ထဲမှာ မထည့်တော့ဘဲ ဘိုးဘိုးအဖေ
ကို သေသည်အထိ လိုက်လျောသွားတာကို ပြောတာပဲ။

ဘိုးဘိုးသည် ပြောရင်းပင် ကွယ်လွန်သွားပြီ။

သော ဘွားဘွားကို အောက်မေ့ပြီး တွေ့ငေးသွားရှာပေသည်။

“ဖေဖေဦးရန်နိုင်နဲ့ ဒေါ်စောမာလာအကြောင်း ဆက်ပြော
လေ ဘိုးဘိုး”

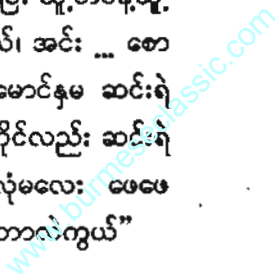
“ဪ ... အေး ... အေး၊ သက္က၊ ကြေးမုံနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့
တော့ နားလည်မှုရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက လူစီမံ
မဟုတ်ဘူး၊ ကံစိမ်ရာလိုပဲ သဘောထားလိုက်တယ်။ ဒါ
ကိုတိတ်ပြီးခံစားမှု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတာက
မာလာပဲ။ သူငယ်စဉ် ကလေးဘဝတည်းက ချစ်လား
ရန်နိုင်ကို နာကြည်းတာလည်းပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ရှက်တာလည်းပါတယ်။ ခံပြင်းစိတ် ပြင်းထန်ပြီး ကလေး
ချေလိုတဲ့ စိတ်လည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်နိုင်နဲ့ရည်
လက်ထပ်ပြီး သုံးလအကြာမှာ စောင်းတီးသင်ပေးနေ
စောင်းဆရာ မောင်လွမ်းဝေနဲ့ လိုက်ပြေးတယ်။ သက္က
ကြေးမုံက သမီး စောမာလာကို စိတ်ဆိုးတယ်။ စိတ်ဆိုး
တာက မောင်လွမ်းဝေ ဆင်းရဲလို့ မတူမတန်လို့ စိတ်ဆိုး
တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိတာကို ဖွင့်ပြော
တင်တင်တယ်တယ် လက်ထပ်ပေးစားမှာပဲ။ အေး
မျိုးရိုးအစဉ်အလာမှာ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာမျိုး မရှိဘူး။
အပြုအမူဟာ မိဘကို စော်ကားတာ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ
ဖျက်ဆီးတာဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာ၊ ဒါကြောင့် သေခန်းပြု
အမွေပြတ် ကြေညာလိုက်တယ်”

“ဟုတ်မယ် ဘိုးဘိုး”

နွေပွင့်က ဝင်ပြောပါ၏။

“နွေပွင့်တို့ သိတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်လာတော့ သတိထား
မိတယ်။ ဖေဖေကသာ မေမေ့ကို သိပ်ချစ် သိပ်အလိုလိုက်
ပြီး မေမေကတော့ ဖေဖေကို မယားဝတ္တရားမပျက်တာက
လွဲပြီး နှစ်နှစ်ကာကာ ရှိပုံမရဘူး။ ဖေဖေကတော့ မေမေ
သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ပုံစံနဲ့ ချစ်ခဲ့ပါတယ်”

“စောမာလာက အင်မတန် စိတ်ကြီးဝယ် ဆိုရမှာပေါ့
လေ။ တကယ်တော့ စောမာလာဟာ မောင်လွမ်းဝေနဲ့လက်
ထပ်ဖို့ သက္ကနဲ့ကြေးမုံကို ဖွင့်ပြောရင် ရန်နိုင်မှန်း သိခဲ့မှာပါ။
ဒါပေမဲ့ စောမာလာက မိဘကိုဖွင့်ပြောရင် သူ့ကိုယ်တိုင်
မောင်လွမ်းဝေကို ချစ်ခင်နှစ်သက်တာလို့ ရန်နိုင်ကစပြီး
ဒီပြင်လူတွေပါ ထင်သွားမှာ စိုးရိမ်တာရယ်။ နောက်ပြီး
ရန်နိုင်ကို နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ အရွဲတိုက်ချင်တာရယ်။
ဒါတွေကြောင့် လွမ်းဝေကို စိုးစိုင်းပြီး လိုက်ပြေးတာနေမှာ
ပါ။ ဒီလို ခံပြင်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေကြောင့် အရွဲတိုက်
တာကို သူ့မိဘတွေက နားမလည်ဘဲ အမွေပြတ် သေခန်း
ပြတ် ကြော်ငြာတော့ မိဘကိုပါ စိတ်နာပြီး သူ့ဘဝနဲ့သူ့
ဇာတ်ကို ခုချိန်ထိ မြှုပ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ အင်း ... စော
မာလာ စိတ်ကြီးတာဟာ လုံမလေးတို့မောင်နှမ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ စောမာလာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့လေ။ ဒါထက် လုံမလေး ဖေဖေ
မောင်လွမ်းဝေကကော ဘာလို့ဆုံးသွားတာလဲကွယ်”

“ဖေဖေက သူ့အတတ်ပညာနဲ့ တီးဝိုင်းတွေမှာ လိုက်ပြီး တီးတယ်။ ရသမျှ မေမေ့ကို ပေးပါတယ်။ ဖေဖေက စောင်း၊ စန္ဒရား၊ ပတ္တလား အကုန်တီးတတ်တာပဲ။ နောက်ဆုံး ရှမ်းပြည်ဘက်က မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု တီးဝိုင်းမှာ လို့ လိုက်သွားရင်း ဖေဖေတို့စီးတဲ့ကား ချောက်ထဲကျ လောင်သေဆုံးတာပါ ဘိုးဘိုး။ အဲဒီနောက် ကိုကိုသက်က နွေပွင့်ကိုတော့ ကျောင်းဆက်နေခိုင်းပြီး သူကစီးပွားစွာ ထောက်ပံ့ရင်း နောက်ဆုံး ထောင်ကျသွားတာပါ”

“အေးလေ ... ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ အခု လူလေးနဲ့ လုံမလေးနွေပွင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ရယ်။ စောမာလာအတွက် အမွေတွေ ခွဲပေးဖို့ရယ် ဘိုးဘိုးက စနစ်တကျ ဆောင်ရွက် ပေးမယ်။ ဒီတော့ အခု ဘိုးဘိုးကားနဲ့ပဲ စောမာလာ လုံမလေးနွေပွင့်တို့ ပဲခူးကို လိုက်ခဲ့ပေတော့”

နွေပွင့်သည် ရန်မျိုးနောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
ရန်မျိုးနောင်ကလည်း နွေပွင့်ကို လှမ်းအကြည့်

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

ချစ်ကြပြီမို့ မခွဲချင်ကြပါလေတော့။
အကင်းပါးသော ဘိုးဘိုးက သူတို့နှစ်ယောက်

ကြည့်ပြီး ဟဲလိုက်သည်။

“အေး ... လုံမလေးကလည်း မလိုက်ချင်၊ လူလေးကလည်း မထည့်ချင် ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါက လွယ်သား လူလေးရ၊ လူလေးပါ ပဲခူးကို လိုက်ခဲ့လေကွာ”

“ကျွန်တော် လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး ဘိုးဘိုး၊ နောက် နွေပွင့်နဲ့ ချက်ချင်း လက်ထပ်လို့လည်း မဖြစ်သေး

ကျွန်တော်မှာရော နွေပွင့်တို့သားအမိမှာရော အန္တရာယ်ရှိ နေသေးတယ်။ အဲဒီအန္တရာယ်တွေကိစ္စပြီးမှ လက်ထပ်ကြ မလားလို့”

“ဆိုပါဦး လူလေးရ၊ လူလေးတို့အန္တရာယ်ဆိုတာ”

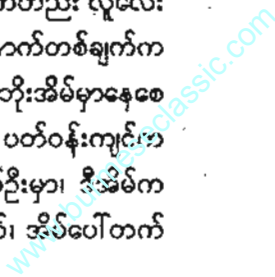
ရန်မျိုးနောင်သည် တင်မောင်ကြည်နှင့် ပတ်သက် ခဲ့သည့် အကြောင်းအားလုံးကို အတိုချုံး၍ ဘိုးဘိုးအား ပြောပြ လိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ လူလေး-ရန်ကုန် ဒီအိမ်မှာပဲနေခဲ့၊ စော မာလာနဲ့ လုံမလေးနွေပွင့်ကတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ ပဲခူး လိုက်သင့်တယ်”

“လိုက်သင့်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့်လဲ ဘိုးဘိုး”

“ဟ ... လူလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သက္ကနဲ့ကြေးမုံထား ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ တရားဝင်လွှဲပေးတဲ့ နေရာမှာ စောမာလာ မပါလို့ ဖြစ်မှမဖြစ်တာ၊ အေး ... စောမာလာကို ခေါ်သွား ပြီး လုံမလေးကို ဒီမှာထားခဲ့ဖို့လည်း မသင့်တော်တာ ရှိ တယ်။ စောမာလာကို ပဲခူးမှာ ပြုစုပေးဖို့ သူ့သမီးလုံမလေး လိုအပ်တယ်။ ပြီး ... လုံမလေးဘစ်ယောက်တည်း လူလေး ဆီမှာ နေခဲ့ရင် လူတွေကဲ့ရဲ့မယ်။ နောက်တစ်ချက်က စောမာလာနဲ့ လုံမလေး သားအမိကို ဘိုးဘိုးအိမ်မှာနေစေ ပြီး သက္ကနဲ့ကြေးမုံရဲ့ သမီးနဲ့မြေးဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေသိအောင် ဘိုးဘိုးက ဆောင်ရွက်ဦးမှာ၊ ဒီအိမ်က တန်းလျားမှာ ဆက်နေရင် ဂုဏ်ငယ်မယ်။ အိပ်ပေါ်တက်

နေပြန်လည်း လက်ထပ်ကာမှထပ်ရေး၊ လူတွေက လုံ
လေးနေပွင့်ကို ကဲ့ရဲ့မယ်၊ ဘိုးဘိုး အိမ်မှာနေရင် လုံမလေး
နေပွင့်မှာ ဂုဏ်ရှိမယ်လေကွာ”

ဟုတ်၏။ ဘိုးဘိုးပြောသမျှ ဟုတ်နေ၏။

ရန်မျိုးနောင်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာညှိ
ပြီး နေပွင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် နေပွင့်။ အခုလောလောဆယ်တော့ နေပွင့်
ဒေါ်ဒေါ် ဘိုးဘိုးထံမှာ သွားနေတာ အသင့်တော်ဆုံး
တန်းလျားမှာ ဆက်နေလည်း မကောင်းဘူး၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ
လာနေလဲ နေပွင့်ကို လူတွေ အမောပပြောမယ်၊ ဒီထဲ
နေပွင့်၊ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ရဲအရာရှိ ဦးလတ်
နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တို့ ပဲခူးကို လာခဲ့မယ်၊ နေပွင့်ကိုခေါ်ပြီး
တောင်ငူထောင်က နေပွင့်ရဲ့အစ်ကိုကို သွားတွေ့မယ်
ဘယ်နှယ်လဲ”

နေပွင့်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပါလေ၏။

“တွေ့လား ဘိုးဘိုး၊ နေပွင့်ကလည်း ဘိုးဘိုးရဲ့ဘွားဘွား
လိုပါပဲနော်၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒဟာ သူ့ဆန္ဒ ဖြစ်စေတာ
ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုး”

“ဘာလဲကွ လူလေးရ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြက်သွန်ဖြူကြိုက်တယ်၊ ငါးပိစေ့
ဖျော်ထဲ ကြက်သွန်ဖြူ မီးဖုတ်ထည့်တာကို ပိုတောင်ကြိုက်
သေးတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့”

ဘိုးဘိုး၏ ရယ်မောသံကြီး ထွက်လာပေတော့သည်

(တစ်ဆယ့်သုံး)

“ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေလား ခင်ဗျာ”

“ဆရာ ရှိပါတယ်၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတယ်၊
ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲဗျာ”

“ရန်မျိုးနောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေး ကိုင်ထားပါ၊ ဆရာကို ကျွန်တော်
ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

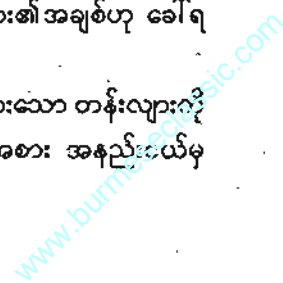
မနေ့ကပင် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် နေပွင့်တို့ ပဲခူးသို့ ဘိုးဘိုး
ကားနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။

ရန်မျိုးနောင် နေပွင့်ကို သတိရမိသည်။

ချစ်မိပြီဆိုတော့ ခွဲခွာရချိန်တွင် ရင်ထဲက အလိုလို
လွမ်းလာသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် နှလုံးသား၏ အချစ်ဟု ခေါ်ရ
လေမလား။

ဖုန်းပြောရင်း နေပွင့်တို့ နေသွားသော တန်းလျားကို
လွမ်းကြည့်သည်။ နေပွင့်တို့သည် အဝတ်အစား အနည်းငယ်မှ
လွဲပြီး ဘာမှမူမသွား။

အဲ _ တစ်ခုပဲရှိသည်။

ဒေါ်စောမာလာသည် မိမိသွားလေရာ ခရီးရှည်ဆိုလျှင် သူမကိုးကွယ်သော ဘုရားရုပ်တုကိုမူ ပင့်ဆောင်သွားလေ့ရှိပုံရသည်။

“မေမေကတော့ ဒီဘုရားရုပ်တုလေးကို သိပ်ကြည်ညိုကိုးကွယ်တာပဲ အစ်ကို၊ မေမေနဲ့ လိုက်ပြေးတာတောင် ဒီဘုရားရုပ်တုကိုပင့်ပြီး လိုက်သွားတာတဲ့”

ယခုလည် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ဆင်းတုတော်ကို ဒေါ်စောမာလာ ပဲခူးသို့ ရင်ခွင်ပိုက် ပင့်ဆောင်သွားသည်။

တန်လျားအပေါ်ထပ်တံခါးကို ပေါ်ဦးက သော့ခတ်ထားပေးပေသည်။

“အဲ ... ကိုရန်မျိုးနောင်လား ပြော၊ ကျွန်တော် ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဦးလတ်ဆွေဆီက ဖုန်းဆက်တာကို စောင့်နေတယ်။ အခု ငါးရက်ရှိသွားပြီ၊ ဖုန်းမဆက်လို့ ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်တာပါ။ ဆက်တာလည်း အကြောင်းရှိတယ်လေဗျာ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော် တောင်ငူသွားမလို့၊ တောင်ငူထောင်က ကိုသက်ညွန့်ကို သွားတွေ့မလို့”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လား ကိုရန်မျိုးနောင်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုတာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မနေ့ပွင့် ပဲခူးကို မနေ့ကမှသွားတာ ကိုရန်မျိုးနောင်က လွမ်းနေပြီလား၊ ဒါကြောင့် နက်ဖြန် မနေ့ပွင့်ကို ပဲခူးကဝင်ခေါ်ပြီး တောင်ငူထောင်က ကိုသက်ညွန့်ဆီ သွားတွေ့မလို့လား”

“ဟာ ... ဦးလတ်ဆွေက နွေပွင့် မနေ့က ပဲခူးသွားတာ တောင် သိနေသလား”

“ဟဲ ... ဟဲ၊ တနင်္လာနေ့က မနေ့ပွင့်တို့ သားအမိကို ခင်ဗျား သွားခေါ်တာရော၊ မဟာမြိုင်လမ်းက ဝိုဒေါင်တန်းလျားအပေါ်ထပ်မှာ နေစေတာရော၊ ခင်ဗျားဘိုးဘိုးရောက်လာပြီး ဘဏ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်သွားတာရော၊ အပြန်မှာ မနေ့ပွင့်တို့သားအမိကို ခင်ဗျားဘိုးဘိုး ခေါ်သွားတာရော ကျွန်တော် အားလုံးသိပါတယ်၊ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ကျွန်တော် မေ့မထားပါဘူး၊ အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ရဲ့အရပ်ဝတ် နဲ့ရဲ့ဒီးက ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘုတ်ထောင်ကြောင်မိဆိုတာ မျိုး ဖြစ်နေတယ် ပြောရမလားပဲ၊ ကိုတင်မောင်ကြည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နွေပွင့်တို့သားအမိကို စိုးရိမ်လို့ အိမ်ခေါ်ထားတယ်၊ မနေ့က ပဲခူးက ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုး လာသွားပြီး နွေပွင့်ရဲ့အမေ ဒေါ်စောမာလာဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့မိတ်ဆွေရင်းချာ ဦးသက္ကနဲ့ ဒေါ်ကြေးမုံရဲ့သမီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဦးသက္ကက မကွယ်လွန်မီ လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြတာလေ၊ ဦးသက္ကက သမီးဒေါ်စောမာလာအတွက် အမွေတွေ ဘိုးဘိုးကို အပ်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေ အားလုံးလွှဲပေးဖို့ နွေပွင့်တို့ သားအမိကို ပဲခူးခေါ်သွားတယ်၊ ဦးသက္က ဆုံးပြီးကတည်းက ဘိုးဘိုးက ဒေါ်စောမာလာကို စုံစမ်းရှာဖွေနေတာ၊ တွေ့မယ် တွေ့တော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာလာတွေ့တယ်လေ၊ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့သာ ကျွန်တော် မပတ်သက်ရင် နွေပွင့်နဲ့ ဒေါ်စောမာလာ ဇာတ်မြုပ်နေကြတာကို ဘိုးဘိုး စုံစမ်းလို့ရ

မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုတ်ထောင်တာ ကြောင်တော့ မိသွားပြီလေ ဗျာ၊ ဘုတ်ကိုမိဖို့ပဲ ကျွန်တော့တယ်”

“ဒါဆို ကိုရန်မျိုးနောင်အတွက် စုတ်ဝင်ပြီးမှ လာဘ်ထပ် ပြီး ဝင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဗျာ ...”

“လုပ်မနေနဲ့၊ မနေ့ပွင့် ဘာအမွေတွေမှ မရခင်တည်းက ခင်ဗျား ကောင်မလေးကို တစ်ဖက်သတ် မဟုတ်လား”

“သိလှချည်လား ဦးလတ်ဆွေ”

“သိဆို ခင်ဗျား ဆောက်လုပ်ရေးက အလုပ်ထွက်လိုက်လို့ ဝင်ဒါမီယာတဲက ဦးဘဝိုင်း၊ ဒေါ်တင်ဝိုင်းတို့ရဲ့သမီး ဝိုင်းနဲ့ လက်ထပ်ရေးကိစ္စ ပျက်သွားတာလည်း သိတာပဲ”

“ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နဲ့”

“ကိုတင်မောင်ကြည် လူသတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားက ပတ်သက် နေတော့ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကျွန်တော်က လက်လှမ်း မီသလောက် စုံစမ်းထားတယ်လေဗျာ၊ ဘာပဲပြောပြော ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်၊ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ သတ္တိရှိသလို ခံယူချက်ချင်းမတူတဲ့ ဝိုင်းလို အမျိုးသမီးကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရတဲ့သတ္တိရှိလို့”

“အဲဒါတွေ ထားပါတော့ဗျာ၊ အခု ဦးလတ်ဆွေအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား၊ မြေဟောက်အဖွဲ့ဟာ တစ်ချို့တည်း ငြိမ်သွားတာ ရက်ကြာသွားလို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ မှန်တိုင်းတိုက်ဖို့အတွက် လေငြိမ်နေတာလားဆို တဲ့ သံသယဖြစ်နေလို့”

“အင်း... ကျွန်တော် မပြောသေးဘူးလို့ နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောသင့်သလောက် ပြောပါမယ်၊ အခုတလော ကျွန်တော် တော်တော်ဖိလိုက်ထားလို့ သူတို့ခြေငြိမ်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျား သတင်းပေးတဲ့ ဆီဒင်ဆလွန်းကားအနီ နံပါတ်ကို ကျွန် တော် သက်ဆိုင်ရာ ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ဌာနမှာ သွားကြည့် စစ်ဆေးတယ်၊ အဲဒီကားပိုင်ရှင်ဟာ မြတ်သင်းတဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ မြတ်သင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သူ့လက်ဖျံအိုးမှာ ပါးပျဉ်းထောင်နေတဲ့ မြွေဟောက်အရုပ် ဆေးမင်ထိုးတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒီကောင် နေ့ပွင့်အိမ်ကို သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထဲကိုလည်း ညဘက်လာမွေ့သွားတဲ့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီကောင်ကို ဦးလတ်ဆွေ ဖမ်းမစစ်ဘူး လားဗျာ”

“အင်း... သားကောင်နဲ့ မုဆိုးလေဗျာ၊ သားကောင်ဆိုတာ က မုဆိုးအနံ့ရတာနဲ့ ရှေ့ကထွက်ပြေးနှင့်တာ ဓမ္မတာပေါ့၊ ဒီကောင် မြတ်သင်းက လစ်သွားနှင့်တယ်လေ၊ သူ့ကား နံပါတ်ကို သက်ဆိုင်ရာမှာ သွားကြည့်တော့ မြတ်သင်း လိပ်စာက တောင်ဥက္ကလာ ခြောက်ရပ်ကွက်၊ သူ့အိမ် နံပါတ်၊ သူ့လမ်းနာမည်ပါ သိခဲ့တယ်၊ ကျုပ် လိုက်သွား တော့ ဒီကောင် လစ်သွားပြီ၊ အိမ်တံခါး သေ့ပိတ်သွား တယ်၊ သူ့အိမ်နီးနားချင်းတွေ မေးကြည့်တော့ အထက် မြန်မာပြည် ဘုရားဖူးသွားသလိုလို ပြောတယ်၊ ဒါက မြတ်သင်း သတင်းလွှင့်တာ နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင် ပြေးမ လွတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က အစတစ်ခု ထွက်လာပြီဆိုရင် အဆုံးအထိ ဆွဲထုတ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲ ... နောက်တစ်ချက်

သိခဲ့တာက မြတ်သင်း အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကစပြီး တွေ့တယ် တဲ့။ ဒီလူဟာ ကိုရန်မျိုးနောင် ပစ်လို့ ပေါင်ကိုထိသွားတဲ့ လူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါဆို မြတ်သင်းတို့ဟာ မြွေဟောက် အဖွဲ့ဆိုတာ ပိုသေချာလာတယ်လေ။”

“နို့ ဘောက်ထော်၊ ပြည်တော်အေးလမ်းက ဦးမောင်သိန်း ကိစ္စကကော၊ ဦးမောင်သိန်းဟာ မြတ်သင်းနဲ့ အဆက် အသွယ်ရှိကြောင်းကို အထောက်အထား ရပြီလား။”

“လက်ဆုပ်လက်ကိုင် အပိုင်အနိုင်မျိုးတော့ မရသေးဘူး။ ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ ကားကုရှင်အစ တွေ့ခဲ့တာရယ်။ သွေး ညီနောင်ဆိုတာ ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ဦးမောင်သိန်းမှာ ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင် ရှိတာရယ်။ သူ့သားနှစ်ယောက် ဗန်ကောက်နဲ့ စင်ကာပူ မှာ ရှိနေတာရယ်။ အဲဒါတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်တော့ သွေးညီနောင်နောက်ကို အသဲအမဲလိုက်နေတဲ့ မြတ်သင်း အဖွဲ့နဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိနိုင်တယ်လို့တော့ တွက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပိုင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ။”

“ဟို ... ဂူးဂဲလ်ပိန်းနဲ့ ဦးမောင်သိန်းရဲ့ အဆက်အစပ်က ကော။”

“အေးဗျ၊ နောက်ထပ် ပဟောဠိတစ်ခု ထပ်ဖြစ်လာတယ်။”

“ဘယ်လို ပဟောဠိလဲ ဦးလတ်ဆွေ။”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် မပြောသေးဘူးဗျာ။ ထပ်ပြီး ကျွန်တော် စုံစမ်းနေတယ်။ အခုနေပြောလို့ အရာထင်မှာလည်းမဟုတ် ဘူး။”

“အဲဒါဆိုလည်း အရာထင်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါဦး။”

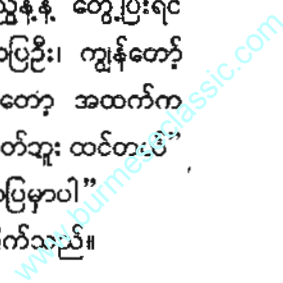
“ပြောမှာပါ။ မြောက် ... ဒါထက် ကိုရန်မျိုးနောင် နက်ဖြန် တောင်ငူကို တကယ်သွားဖြစ်မှလား။”

“သွားမှာ၊ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန် တောင်ငူကို တိုက်ရိုက်သွား ဖြစ်ချင်မှ သွားဖြစ်မယ်။ ပဲခူးက ဘိုးဘိုးဆီမှာ ညအိပ်ပြီး သန်ဘက်ခါမှသွားရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမလားလို့။”

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည် လူသတ်မှုကိစ္စအတွက် တောင်ငူထောင်ထဲက ကိုသက်ညွန့် ကို သွားရောက်စစ်ဆေးဖို့ လိုတယ်လို့တောင် မနေ့ကပဲ အထက်ကို စာတင်ပြီး တောင်ငူသွားခွင့် တောင်းထား တယ်။ သွားခွင့်အမိန့် ပြန်မကျသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောင်ငူ ရဲစခန်းကတစ်ဆင့် တောင်ငူက ထောင်အာဏာပိုင်တွေဆီ ကို ထောင်ကျသက်ညွန့်ကို အပြင်လူ ဘယ်သူနဲ့မှတွေ့ ခွင့်မပေးဖို့ အကြောင်းကြားထားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက် ကပဲ။ ကိုရန်မျိုးနောင်လာရင် ထောင်သားသက်ညွန့်နဲ့တွေ့ ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်ငူကို ကျွန်တော် တင်ကြိုအကြောင်း ကြားထားပေးမယ်။ နို့မို့ရင် ကိုရန်မျိုးနောင် တွေ့ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... ဒါပဲနော်၊ သက်ညွန့်နဲ့ တွေ့ပြီးရင် အကျိုးအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦး။ ကျွန်တော့် မှာက အမှုတွေကိုထားတာ များနေတော့ အထက်က ရုတ်တရက် တောင်ငူသွားခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။”

“ကျွန်တော် ပြန်လာရင် အားလုံးပြောပြမှာပါ။”

ရန်မျိုးနောင် ဖုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။

ပဲခူးမှ ဘိုးဘိုးအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး နွေပွင့်နှင့် စကားပြောချင်မိသည်။

သို့သော် ညကျမှ မိမိနက်ဖြန်လာခဲ့မည့်အကြောင်း ပြောပြရင်းနှင့် စကားပြောတော့မည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဘိုးဘိုးနှင့် ဒေါ်စောမာလာရော နွေပွင့်ရော အမွေလွှဲပြောင်း လက်ခံရယူရေးတွေ အလုပ်များနေကြ မည်ဖြစ်သည်။

“ပေါ်ဦးရေ”

“ဗျာ ... ဆရာ၊ လာပြီ”

ပေါ်ဦး ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်လာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က တယ်လီဖုန်းစင်မှလာပြီး ဧည့်ခန်း ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ထိုင်ကွာ ပေါ်ဦး”

ပေါ်ဦးက ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံပင် ဆိုဖာတွင် ထိုင်လိုက် သည်။ ဆရာသမား ဘာပြောမလဲဟု စောင့်စားနေသည်။

“ပေါ်ဦး”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“နွေပွင့်နဲ့ သူ့အဖေကို မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ မင်းမြင် သရွေ့ ပြောစမ်းကွာ၊ မင်းက ဘဝနာထားတဲ့လူ ဆိုတော့ လူတွေကို ကြည့်မြင်တဲ့နေရာမှာ အဆိုးမြင်တဲ့ နေရာမှာ ရော၊ အကောင်းမြင်တဲ့ နေရာမှာရော ထစ်ဖက်မစောင်းဘဲ တည့်တည့်မတ်မတ် မြင်တတ်မယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို မြင်တဲ့အမြင် စပြောမယ် ဆရာ”

“အေး ... ပြော”

နွေပွင့်၏မိခင် ဒေါ်စောမာလာကို ပေါ်ဦးက ဒေါ်ဒေါ် ကြီးဟု ခေါ်ပေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဘဝဟာ သေနေတယ် ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဟာ လူက အသက်ရှင်နေပြီး စိတ်ကသေနေ တာကို ဆိုလိုတာပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကြည့်ရတာ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ် ကံတရားပဲလို့ ဘာမဆို သဘောထားပုံရတယ်၊ ဒေါ် ဒေါ်ကြီးဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါက စိတ်အလွန်ထိခိုက်ပြီး အဲဒီကတည်းက လူက အသက်ရှင်နေပေမယ့် စိတ်ဟာ သေသွားပုံပဲ ဆရာ”

ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဘိုးဘိုး၏ပြောပြချက်အရ ဒေါ်စောမာလာသည် အပျိုဘဝက ဖေဖေဦးရန်နိုင်ကို သိပ်ချစ် သိပ်မျှော်လင့်ထားခဲ့ရာ ဖေဖေက မေမေ ဒေါ်ရည်မွန်ကို လက်ထပ်လိုက်သည်နှင့် လွန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဟာ စိတ်လည်းကြီး မာနလည်းကြီးပုံပဲ၊ စိတ်ကြီး မာနကြီးတဲ့လူတွေဟာ ဖြစ်သမျှ ခါးစည်းခံမယ်၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စမ်းဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးရှိတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မှာလည်း အဲဒီလိုသတ္တိမျိုး ရှိပုံပဲ၊ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ဘုရား မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီလို့ စွဲလမ်းပြီး ဘုရားတရားကိစ္စ မှာတော့ အရမ်း အာရုံစိုက်တတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက လည်း အချိန်တိုင်းလိုလို ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး အာရုံ ပြုတယ်၊ ပုတီးစိပ်တယ်၊ တရားမှတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းယောက်ျားဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလော့ မသိဘူး၊

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဆင်းသက်လာတဲ့ မျိုးရိုးကတော့ သေးသေးမွှားမွှားထဲက မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်။ မျိုးကြီးရိုးကြီးထဲက ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဆင်းသက်လာတာဖြစ်ရမယ်”

အမှန်တော့ ပေါ်ဦးသည် ဘိုးဘိုးရောက်လာပြီး ဒေါ်စောမာလ၏မိဘများအကြောင်း အမွေတွေ ထားခဲ့ကြောင်း လုံးဝမသိပေ။ ထိုအကြောင်းတွေ ဘိုးဘိုးပြောပြစဉ်က ပေါ်ဦး အပြင်သွားနေချိန် ဖြစ်သည်။

“မဆိုးဘူးကွ ပေါ်ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းမြင်တာတွေဟာ တော်တော်နီးစပ်နေတယ်။ ကဲ ... နွေပွင့်ကို မင်းအမြင် ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“မနွေပွင့်က အသက်ငယ်ပေမယ့် တော်ပါတယ် ဆရာ၊ သရက်ပင်က သရက်သီးပဲသီးမယ်။ သရက်စေ့ကိုစိုက်ရင် သရက်ပင်ပဲပေါက်မယ်။ မျိုးရိုးဆိုပါတော့ ဆရာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက မျိုးရိုးသန်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးသမီး မနွေပွင့်ကလည်း မျိုးရိုးသန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနွေပွင့် ကြည့်ရတာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးလို ခက်ထန်တဲ့စိတ်နဲ့ မာန်မာနမရှိဘူးလို့မြင်တယ်။ မနွေပွင့်ရဲ့ဖေဖေကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဘူးလို့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ မနွေပွင့်ရဲ့ကြင်နာတတ်တာတို့ သည်းခံတတ်တာတို့ ခွင့်လွှတ်စိတ်တာတို့ဟာ သူ့အဖေရဲ့မျိုးစေ့ စိတ်ဓာတ် ပါလာတာဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က မနွေပွင့်ဟာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနွမ်းမားတဲ့ကြားထဲကပဲ သိပ်လှ သိပ်ချော သိပ်ကြော့ရှင်းတယ် ဆရာ၊ ဒေါ်ဒေါ် ကြည့်ရတာတော့ ငယ်စဉ် နုစဉ်က

အထိုက်အလျောက် လှချင်လှမယ်၊ ချောချင်ချောမယ်။ ဒါပေမဲ့ မနွေပွင့်က ဒေါ်ဒေါ်ကြီးထက် ပိုပြီးချောတယ်။ လှတယ် ဆရာ၊ ဥပမာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့မျက်လုံးဟာ လင်းယုန်မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်နေပေမယ့် မနွေပွင့်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သမင်ပျိုမလေးရဲ့ မျက်လုံးမျိုး ဆိုပါတော့”

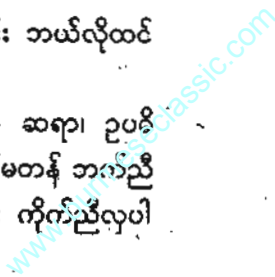
“နောက်တစ်ချက်က ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းစုံဟာ ပါးလှစ်ပြီး အမြဲလိုလို စေ့ထားတာဟာ မျဉ်းပြောင့်ကြောင်းတစ်ကြောင်းလိုပဲ။ ဒါဟာ အပြုံးမရှိ တင်းမာတဲ့သဘောကို အမြဲပြသနေတယ်။ မနွေပွင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းစုံကျတော့ သာမန်ထက် နည်းနည်းလေးပိုပြီး ထူထူထဲထဲလေးရှိတယ် ဆရာ၊ မနွေပွင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်း ထူအမ်းအမ်းလေးဟာ အမြဲလို ခပ်ပွင့်ပွင့်လေး ရှိနေတော့ ပြုံးတာမဟုတ်ဘဲ အမြဲပြုံးနေသလို တစ်ပါးသို့က မြင်ရတယ်။ မျက်လုံးကလည်း ကြည်လဲ့ပြီး ပြုံးယောင်သမ်းနေတော့ မနွေပွင့်ဟာ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပြုံးနေတယ် ထင်ရတယ်”

“အေး ... မင်းမြင်တာတွေ ငါလည်းမြင်တယ်။ ဒီမှာပေါ်ဦး”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ငါ နွေပွင့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုထင်မြင်ချက် ပေးမလဲ”

“အင်မတန် လျော်ကန်သင့်မြတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဥပမာ ရုပ်ချင်း ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်း အင်မတန် ဘက်ညီပါတယ်။ စိတ်နေသဘောထားချင်းလည်း ကိုက်ညီလှပါတယ်”

“နေ့ပွင့်က ငါ့ထက် အသက်ခြောက်နှစ်သာသာလောက်
ငယ်နေတယ်ကွ”

“အဲဒါ ပိုကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“ဟေ ... ဘာလို့ ပိုကောင်းရပြန်တာလဲ၊ မင်းက ငါ့
အလိုက်အထိုက် ပြောနေတာလားကွာ”

“အလိုက်အထိုက် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဘယ်
မဆို အိမ်ထောင်ပြုရင် မိန်းကလေးက ယောက်ျားထဲ
ထက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် ပိုငယ်မှ သင့်တော်ပါတယ်
ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အတွက် ယောက်ျား
လေးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကျဆင်းသွားမှုဆိုတာမှ မရှိတာပဲ ဆရာ
မိန်းကလေးမှာတော့ သန္ဓေသားကိစ္စရှိနေတော့ အိမ်ထောင်
ပြုရင် ခန္ဓာကိုယ်လျော့ရဲပြီး ရုပ်ကျသွားတတ်ပါတယ်
ဒါကြောင့် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် မိန်းကလေးက ပိုငယ်
နောက်တော့ ညီမျှသွားတဲ့သဘော ရှိပါတယ်၊ ယောက်ျား
မောင်ပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းလို့တောင် ရှေးလူကြီး
ပြောဖူးပါတယ် ဆရာ”

“အေး ... ဒါလည်း မင်းပြောတာ မဆိုးဘူး၊ မင်းပြော
တွေဟာ ငါ ကြားဖူးနားဝ ရှိပြီးသားတော့ ရှိပြီးသား
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါမှာ ဒီအကြောင်းအရာ
ကိုပဲ စာခြားတစ်ယောက်က ထုတ်ဖော်လိုက်ရင် ဟုတ်
သားပဲလို့ ပိုပြီးခိုင်မာသွားတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ... ဒီ
ပေါ်ဦး”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“မင်းချစ်သူ စမ်းစမ်းဟာ ခုချိန်ထိ အပျိုပဲလား”

“တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်မှာ တက်နေတယ်တဲ့ ဆရာ၊ အပျို
ပေါ့”

“မင်းက ပြန်ဆက်ရင် သူက မင်းကို ပြန်လက်ခံမလား”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ဆရာ”

“ငါ မေးတာကိုပဲ မင်းဖြေစမ်းပါ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့
ပြဿနာမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ် ပေါ်ဦး၊ ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့
အခြေအနေကြောင့် လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တာမျိုးက တစ်မျိုး၊
ပြောင်းလဲလို့ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိလာရင် ပြေလည်သွား
နိုင်တဲ့ ပြဿနာကတစ်မျိုး”

“ဆရာ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ မင်းမှာ လက်မှုနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ စက်မှုနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပညာ
တစ်ခုကို အရင်းတည်ပြီး ဝင်ငွေရှာနိုင်တယ် ဆိုပါတော့
ကွာ၊ အဲဒီဝင်ငွေဟာလည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုရကို နိုင်
နိုင်နင်းနင်း ထိန်းနိုင်တဲ့ ဝင်ငွေမျိုး မင်းမှာ ရှိလာရင်
စမ်းစမ်းကို မင်းဘက်က မချို့တဲ့ဘဲ လက်ထပ်နိုင်မယ်၊
ဒါကြောင့် အခု မင်းက ပြန်ဆက်ရင် စမ်းစမ်းက မင်းကို
လက်ခံမလားလို့ ငါမေးတာ”

“ဆရာက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲ
ပေးမှာဆိုလို့လဲ ဆရာ”

“စက်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာဝါသနာပါသလဲ၊ ဘယ်
လောက်အထိ လုပ်ကိုင်ဖူးလဲ”

“ကျွန်တော် မော်တော်ကားဝပ်ရှော့ မက္ကင်းနစ် ဝါသနာပါ
တယ် ဆရာ၊ ဆရာနဲ့မတွေ့စင်နဲ့ အဖေမဆုံးခင်ကဆိုရင်
ကျွန်တော့်ကို လမ်းထိပ်က ဝပ်ရှော့မှာ ကျွန်တော် ပညာ

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သင်အဖြစ် အချိန်အားတာနဲ့ သွားလုပ်တာပဲ။ အမေ့နောင် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ပထွေးနဲ့နေရမှ အဲဒီအလုပ်ကို အလကား အချိန်ဖြုန်းတယ်။ အိမ်အလုပ် မလုပ်ချင်လို့ တမင်ဝပ်ရေ သွားနေတယ်ဆိုပြီး ပထွေးက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ပပ်ရှော့မသွားရဘူး ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်ပြတ်သွား တာပါ ဆရာ”

“ကဲ ... ဒါဆို မင်းနှစ်သက်တဲ့ ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ ပညာ ဆက်သင်၊ ဒီအိမ်မှာပဲနေ၊ ဒီအိမ်က ထမင်းချိုင့်နဲ့သွား ဝပ်ရှော့ဆရာဆီက တစ်ပြားမှ မတောင်းနဲ့၊ မင်း နေ သုံးဖို့လည်း ငါပေးမယ်၊ ပညာသာတတ်အောင်သာ သ လာနဲ့”

“ဟာ ... ဒီအိမ်က အလုပ်တွေနဲ့ ဆရာစားဖို့သောတ ကိစ္စတွေ ဘယ်သူလုပ်မလဲ၊ နေပါစေ ဆရာ”

“ဟ ... ပေါ်ဦးရ၊ မကြာခင် ငါက နွေပွင့်ကို လက်ဝ တော့မှာကွ၊ အခုချက်ချင်းတောင် လက်ထပ်ချင်ပဲ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးလို့၊ နောက်မကြာခင် ပဲ နွေပွင့်က ဒီအိမ်ကိစ္စတွေ ဦးစီးတော့မှာ၊ နွေပွင့်က ရှိရင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဒေါ်ကြီး ယောက်ဖြစ်ဖြစ် နွေပွင့်ကို ကူညီဖို့ ထပ်ခေါ်မယ်၊ မင်း ပညာသင်မှာ ဆက်သင်၊ မင်းရဲ့ပညာပိုင်းက ဆ ဦးစီးနိုင်ပြီဆိုရင် မင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ငါ ဝပ်ရှော့ထ ထောင်ပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ကွာ”

“ဟာ ... ဆရာ၊ ဝပ်ရှော့တစ်ခုဟာ နေရာရွေးရတာ အစ အရင်းအနှီး မသေးဘူး ဆရာ”

“ငါ ပြောပြပဲကွ၊ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်လို့၊ အေး ... မင်းကိုလည်း ငါက ဝပ်ရှော့ကြီး အလကားမပေးပါဘူး။ ငါက ငွေစိုက်၊ မင်းက လူစိုက်၊ ဝပ်ရှော့ကြီးကြပ်သူ ဆရာအဖြစ် အမြတ်အစွန်း ထက်ဝက်စားလေကွာ”

“ဟာ ... ဆရာ၊ ဒါဆို သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ အလွန်ဆုံး ကျွန် တော် ဝပ်ရှော့မှာ နောက်ထပ်တစ်နှစ် သွားလေ့လာရုံပေါ့၊ ဆရာ၊ အခြေခံသဘောတွေအားလုံး တီးခေါက်မိတာနဲ့ နေ့စား လစား တကယ့်မကွင်းနစ်တွေ ကျွန်တော် ပြန်ငှား နိုင်တာပဲ”

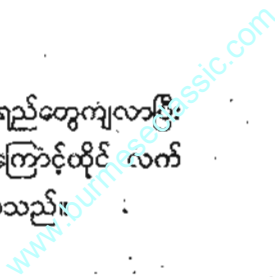
“အေး ... ဒါဆိုရင် မင်းက ဝပ်ရှော့ဆရာ၊ စမ်းစမ်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတော့ လူတွေရဲ့အမြင်မှာ အဆင့် ချင်း မကွာတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါမေးနေတာ၊ စမ်းစမ်း ကို မင်း ပြန်ဆက်ရင် စမ်းစမ်းက လက်ခံမှာလားလို့”

“သိပ်လက်ခံတာပေါ့ ဆရာ၊ ငယ်ချစ်တွေပဲ၊ အခု အဆက် ဖြတ်ထားတာ ကျွန်တော်က ဖြတ်ထားတာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီနေ့နက်ဖြန် မင်းကြိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဝပ်ရှော့ပညာ သွားသင်ပေတော့၊ မင်း ဝပ်ရှော့ထောင်ပြီး ကြီးကြပ်နိုင်တဲ့နေ့ ငါ့ကိုပြော၊ အားလုံးပြည့်စုံအောင် စိုက်ထုတ်ပေးမယ်”

“အမယ်လေး ဆရာရယ်”

ပေါ်ဦးသည် ပြောရင်းပင် မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ဆိုဖာမှဆင်းကာ ကော်စောပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက် အုပ်ချိုပြီး ရန်မျိုးနောင်ကို ကန်တော့ပေတော့သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာရဲ့စေတနာနဲ့မေတ္တာကို ကျွန်တော် ကြည်ညိုလေးစားလွန်းရပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ပေါ်ဦး မကန်တော့နဲ့ကွ၊ ငါ့စုရွယ်ထိ လူကြီးတွေကို ငါကချည်း ကန်တော့ဖူးတာ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ကန်တော့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မကန်တော့နဲ့ကွ၊ ငါ မနေတတ်ဘူး၊ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းကြီး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တယ်”

မျက်ရည်တွေ ကြားမှပင် ပေါ်ဦးသည် ရယ်မောသည်။ ရန်မျိုးနောင်သည် ဆိုဖာမှထကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ပေါ်ဦး ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြည်နူးရပါ၏။

ဆရာရန်မျိုးနောင်သည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် သဘောထား မြင့်မြတ်ပြီး စေတနာ မေတ္တာတရားကောင်းလှပါပေသည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကို ရန်မျိုးနောင်သည် အိပ်ခန်းထဲမှ ကြားပေသည်။

ပေါ်ဦး ကိုင်နေပြီမှန်းသိ၍ ရန်မျိုးနောင် အဝတ်အစား ဆက်လဲနေသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် နက်ဖြန် ပဲခူးမှတစ်ဆင့် တောင်ငူမသွားမီ ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းလမ်းက ကိုတင်မောင် ကြည်၏မိခင်နှင့် ညီမထံ သွားမည်ဟု အဝတ်အစား လဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေတဲ့၊ ဆရာနဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ပေါ်ဦး လာပြောသဖြင့် ရန်မျိုးနောင် ကမန်းကတန်း ထွက်လာပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဦးလတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် ရန်မျိုးနောင်ပါ”

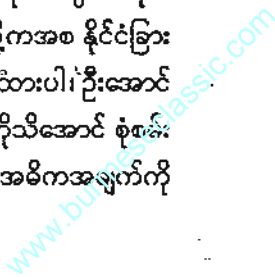
“ဒီမှာဗျ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ကျွန်တော် နောက်ဆက်တွဲ စုံစမ်းလို့ရတာ ရှိနေလို့၊ ကိစ္စနည်းနည်း ရှုပ်ထွေးချင်လာတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ဘောက်ထော် ပြည်တော်အေးလမ်းထဲက ဦးမောင်သိန်းမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်တဲ့ဗျ၊ သူ့အစ်ကို နာမည်က ဦးအောင်ဟိန်းတဲ့”

“ဪ ... ဪ”

“ဦးအောင်ဟိန်းက မုဒုံမှာနေတယ်တဲ့၊ ရာဘာခြံလုပ်ငန်း၊ ခူးရင်းခြံလုပ်ငန်းနဲ့ မုဒုံဈေးဝိုင်းမှာ အောင်ဟိန်းစတိုးနာမည်နဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတယ်တဲ့၊ သူ့စတိုးဆိုင်မှာ မြန်မာလုပ်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေချည်း တင်ရောင်းတာတဲ့ အလှကုန်တွေ၊ စီးကရက်တွေ၊ အရက်ပုလင်းတွေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ စပို့ရှပ်တို့ကအစ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒါတွေကတော့ ဝမ်းပါ၊ ဦးအောင်ဟိန်းရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အခြေအနေကိုသိအောင် စုံစမ်းလို့ရတဲ့ သဘောလောက်ပါ၊ တကယ့်အဓိကအချက်ကို ကိုရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားမိလား”

“ရုတ်တရက်ကြီးတော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားရင်တော့ ...”

“ဖြည်းဖြည်းလည်း စဉ်းစားမနေနဲ့၊ တကယ့် အဓိက အချက် ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ဦးအောင်ဟိန်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ သေသူ ကိုတင်မောင်ကြည် ပြောသွားတဲ့ ဝှူးဝေါင်ဝိန်းဆိုတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ရန်မျိုးနောင် ရွတ်ကြသည့်သည်။ ဦးအောင်ဟိန်း ဝှူးဝေါင်ဝိန်း။

“အေးဗျ၊ ဖြစ်နိုင်တယ် ဦးလတ်ဆွေ”

“ဒီတော့ သေဆုံးသူ ဦးတင်မောင်ကြည် ရည်ညွှန်းပြော သွားတဲ့ ဝှူးဝေါင်ဟိန်းဟာ ဦးမောင်သိန်း ဖြစ်နိုင်သလို ဦးအောင်ဟိန်းလည်း ဖြစ်နိုင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

“နောက်တစ်ချက် စုံစမ်းလိုရတာက မုဒုံက ဦးအောင်ဟိန်းနဲ့ ဘောက်ထော် ပြည်တော်အေးလမ်းက ဦးမောင်သိန်းဟာ ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်ပေမယ့် ညီအစ်ကိုချင်း မဟုတ်ကြဘူးလို့ ကျွန်တော် စုံစမ်းရထားတယ်၊ အဲဒါကိုရန်မျိုးနောင် သိထားအောင် ကျွန်တော် ပြောတာပဲ၊ ဖောဖောက ဆလွန်းကားနီကိစ္စ ပြောကတည်းက ဦးအောင်ဟိန်းအကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတုန်းက သတင်းရထားတာက မပြည့်စုံသေးတာနဲ့ မသေးသေးတာနဲ့ မပြောတာ၊ ခုမှ မုဒုံက ဦးအောင်ဟိန်းရဲ့သတင်းတွေ သေချာလို့ ပြောပြတာ၊ ဒီမယ် ကိုရန်မျိုးနောင်

“ပြောပါ ဦးလတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ နားထောင်နေပါတယ်”

“ပြဿနာက ရှုပ်ထွေးလာသလောက် အန္တရာယ်က ကိုရန်မျိုးနောင်အတွက် ကြီးလာတယ်၊ အခုဆို မြတ်သင်းဟာ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မြတ်သင်းကို ဖမ်းမိတာနဲ့ အမှုက ပေါ်ပြီဗျ၊ အဲ ... မြတ်သင်းတို့အဖွဲ့ဟာ ကိုယ်ယောင်ပျောက်နေပေမယ့် သွေးညီနောင်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းနောက်ကိုတော့ လိုက်မှာပဲ၊ အခု ကျုပ်တို့ရဲ့အဖွဲ့ကလည်း သူ့ကို ခြေရာခံနေပြီဆိုလော့ ဒီကောင် မြတ်သင်းဟာ ကျားနာခဲစိတ်မျိုးနဲ့ ကြမ်းချင် ကြမ်းလာနိုင်တယ်၊ ကိုရန်မျိုးနောင် သတိထားဖို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ ပစ္စုတိုထဲမှာ ကျည်ခုနစ်တောင့် အပြည့်နဲ့ ကျည်ကတ် ထည့်ထားတယ်၊ အဖိုကျည်ကတ်နှစ်ကတ်လည်း အမြဲဆောင်ထားတယ်၊ သူကြမ်းရင် ကိုယ်ကြမ်းမယ်ပေါ့ဗျာ”

“ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ သတ္တိနဲ့စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ မလစ်စေနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ သူတို့က မှောင်ထဲက ချောင်းနေတဲ့လူ၊ ကိုယ်က အလင်းထဲမှာ သွားလာနေတဲ့လူဆိုတော့ အလစ်မှာ ခံရမှာစိုးလို့ပါ”

“သူတို့က သွေးညီနောင် ပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ထင်သရွေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်မှ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ ဦးလတ်ဆွေ”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအမှုက တော်တော် လေးသိမ်မွေ့ပြီး ရှုပ်ထွေးနေတယ်ဗျ၊ ဥပမာ ဦးမောင်သိန်း

ကိုရော မုဒုံက ဦးအောင်ဟိန်းကိုရော တိုက်ရိုက်ကြီး ဦးတင်မောင်ကြည် အသတ်ခံရမှုကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သွေးညီနောင် ပစ္စည်းကိစ္စဖြစ်ဖြစ် စစ်ဆေးရင် သူတို့က ဒီကိစ္စကို သူတို့ ဘာမှမသိပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး ပြောရင် သွားစစ်တဲ့ ကျုပ်ပဲ အရူးဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဘောက် ထော် ပြည်တော်အေးလမ်း အိမ်မှာတုန်းက ဦးမောင်သိန်း က ယဉ်ယဉ်လေး မျက်လှည့်ပြတာကို ကျုပ်တို့ ခံခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“ဖမ်းဆီးပြီး တရားခံစစ် စစ်ရင်ကော”
 “ဒါကျတော့ ဥပဒေက ခွင့်မပြုဘူးဗျာ၊ ရဲအရာရှိတစ် ယောက်မှာ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနိုင်ခွင့်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး ဆိုကတည်းက ဖမ်းဆီးရတဲ့ အကြောင်းအချက် နိုင်လုံမှု ရှိရမယ်၊ အခု ဦးမောင်သိန်းကိုရော၊ ဦးအောင် ဟိန်းကိုရော ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ အချက်အလက် အခိုင်အမာ မရှိသေးဘူးလေဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဖမ်းဆီးလို့ ခိုင်မာတဲ့ မြတ်သင်းကိုပဲ ဖိလိုက်နေသေးတယ်”

“အေးပေါဗျာ၊ ဦးလတ်ဆွေတို့ကတော့ ဥပဒေအတွင်းက သာ လုပ်နိုင်တာကိုး”

“ဪ... ကိုရန်မျိုးနောင် နက်ဖြန် ခင်ဗျား တောင်ငူ သွားဖြစ်လား”

“သွားမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးမှာညအိပ်ပြီး သန်ဘက်ခါမှ တောင်ငူကို နေ့ချင်းပြန် သွားမလားလို့”

“ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျား ထောင်ကျသက်ညွန့်နဲ့တွေ့ပြီး ရင် အကြောင်းထူးနဲ့ သတင်းထူးတွေ သိလာနိုင်မှာပဲ၊

အထူးသဖြင့် မနေ့ပွင့်နဲ့ ခင်ဗျား အတူသွားပြီး သက်ညွန့် ကိုတွေ့တာဟာ ယောက်ဖလောင်း လူရင်းဆိုပြီး သက်ညွန့် က သူ တင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ပြောပြ မယ် ထင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ရဲအနေနဲ့ စစ်ဆေးရင်တောင် သက်ညွန့်က အမှန်ကို မပြောတာတွေ ထိမ်ချန်ပြီးထွက် ဆိုတာတွေ ရှိနိုင်တယ်၊ အခုကော ခင်ဗျား ဘယ်သွားမ လို့လဲ၊ ခုန ဖုန်းဆက်တုန်းက ခင်ဗျားတပည့်က ဆရာ ရန်မျိုးနောင် အပြင်သွားဖို့အဝတ်လဲနေတယ် ပြောလို့”

“ဪ... ကျွန်တော် ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့အမေ ကထိက ဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ သမီး စိုးစိုးကြည်ကို သွားတွေ့မလားလို့ ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူကို သွားတွေ့တာဟာ သဲလွန်စတစ်ခုခုများ ရမလားလို့လေ”

“ဟာ... ဒီနေ့မသွားနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ခင်ဗျား တောင်ငူ က ပြန်လာမှသွားတွေ့၊ နက်ဖြန် ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ အသုဘရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေ့လေဗျာ၊ ဒေါ်ရင်ကြည်ရဲ့ အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးကိစ္စအတွက် ကူညီသူတွေနဲ့ ဧည့်သည် တွေ တစ်ပြုံကြီး ရှိနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူး၊ ဒါဆို လည်း တောင်ငူကပြန်လာမှပဲ ဒေါ်ရင်ကြည်တို့ သားအိမ် ဆီ သွားတွေ့တော့မယ်”

ဤမျှနှင့်ပင် ဦးလတ်ဆွေနှင့် ပြောစရာစကား ကုန် သွားပါလေ၏။

(တစ်ဆယ့်လေး)

“ကိုကိုသက်”

“ဟင် ... ညီမလေး နွေပွင့် လိုက်လာတယ်၊ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲဟင်၊ မေမေများ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့လား”

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပိုတောင် အသားတွေစိုပြီး ဝလာသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ညီမလေး ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

ကိုသက်ညွန့်က နွေပွင့်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ရန်မျိုးနောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ရန်မျိုးနောင်ကလည်း ထောင်အဝတ်အစားနှင့် ကိုသက်ညွန့်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

နွေပွင့်ကဲ့သို့ပင် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်ပေသည်။

ထောင်တွင် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ကျနေစေကာမူ ကိုသက်ညွန့်၏ ရုပ်ရည်သည် အခြားထောင်သားများနှင့် မတူဘဲ ကြည့်ကောင်းသောရုပ်မျိုး ရှိနေပါ၏။

မနေ့က မနက်ပိုင်းမှာပင် ရန်မျိုးနောင်သည် သူ၏ ကားနှင့် ပဲခူးသို့ လာခဲ့သည်။

ပဲခူးတွင် အခြေအနေအားလုံး ကောင်းမွန်နေပေသည်။ မန္တလေး ဓားတန်းထဲမှ တိုက်နှင့်ခြံကို တရားဝင် အကျိုးတော်ဆောင်နှင့် လွှဲပေးသည်။ ဦးသက္ကထံမှ လက်ခံထားသော လက်ဝတ်ရတနာယွန်းသေတ္တာကို နဂိုမှရင်းအတိုင်း ဒေါ်စောမာလာ လက်သို့ အပ်သည်။ ဒေါ်စောမာလာက ယွန်းသေတ္တာကို ဖွင့်ပင်နှင့်မကြည့်ဘဲ သမီးနွေပွင့်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

“ကြည့်ဦးလေ စောမာလာ၊ နင့်အမေရဲ့ပစ္စည်းတွေ နင်မှတ်မိမှာပါ၊ ဘာတွေ ပိုလာပြီ၊ ဘာတွေ လိုနေသလဲဆိုတာ ကြည့်ဦးမှပေါ့”

ဟု ဘိုးဘိုး ဦးဘကောင်းက ပြောသေးသည်။

“ကျွန်မ မျက်စိမှ ကောင်းကောင်းမမြင်တာပဲ ဘာဘကောင်းရယ်၊ နောက်ပြီး ဒါတွေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နွေပွင့် အရွယ်လေးတက်နေတုန်း အားလုံး နွေပွင့်ပဲ ယူပါစေ ဝတ်ပါစေ၊ နေပွင့်ဟာ ဒီအရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ မေတ္တာငတ်လာသူပါ၊ အဘိုးအဘွားရဲ့မေတ္တာကို ခံယူဖို့ နေနေသာသာ အဘိုးအဘွားနာမည်ကိုတောင် မသိဘူး၊ မမြင်ဖူးရှာဘူး၊ နောက်ပြီး အပျိုလေးဖြစ်လာတဲ့အထိ ရွှေ၊ စိန်၊ ကျောက်မျက်ရတနာကို ဝတ်နိုင်ဖို့ဝေးလို့ အဝတ်အစားတောင် သူများတန်းတူ မဝတ်နိုင်ရှာဘူး၊ ဒါတွေအားလုံး သမီးလေးနွေပွင့်နဲ့ သား မောင်သက်ညွန့် အတွက် ကျွန်မ လက်ခံတာပါ”

ဒါတွေအားလုံး အစ်ကိုချစ် ရန်မျိုးနောင် ပဲခူးရောက်လာပြီးတွေ့သည်နှင့် နွေပွင့်က ပြုံးတစ်ဝက် မဲ့တစ်ဝက် မျက်နှာလေးနှင့် ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုးက ဘဏ်တွင် အပ်ထားသော ဦးသက္ကန်
ငွေတွေကိုလည်း လွှဲပြောင်းပေးသည်။ ဘဏ်ငွေတွေကိုတော့
ဒေါ်စောမာလာက သူမ၏အမည်ဖြင့်ပင် လက်ခံရယူပေးသည်။

သားမောင်သက်ညွန့် ထောင်ကလွတ်လာလျှင် ဤ
ပြောင်းပေးမည်ဟု ပြောပေးသည်။

ပဲခူးတွင် ရန်မျိုးနောင် ညအိပ်ပေသည်။

ဘိုးဘိုး၏ အိမ်ကြီး ခြံကြီးမှာ ကျယ်ပြော ကြီးမား
သဖြင့် အိမ်ထဲခြံထဲမှာပင် လူတွေပျောက်နေသည်။

ဒေါ်စောမာလာက အချိန်ရှိသရွေ့ ဘုရားခန်းထဲဝင်
ပြီး တရားမှတ်နေသည်။ ဘုရားခန်း အကျယ်ကြီးက အိမ်ပေါ်
ထပ်မှာဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုးကတော့ အချိန်ရှိသလောက် ခြံထဲဆင်းပြီး
လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်ခုခု လုပ်နေတတ်သည်။ ဤအရွယ်
အထိ ဘိုးဘိုးက လေ့ကျင့်ခန်း မဟုတ်သည့်တိုင် ဣရိယာပုတ်ရွာ
အောင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လုပ်တတ်ပါ၏။

နေ့ပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်အဖို့ လွတ်လပ်လှပါ၏။
ချစ်သူတို့ ဓမ္မာတာ အပွေ့အပိုက်နှင့် အနမ်းကလေး
တွေ ရှိကြပေသည်။

သို့သော် ရန်မျိုးနောင်သည် မလွန်ကဲအောင် ထိန်း
သိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။

သူနှင့် နေ့ပွင့်၏ သန့်စင်သော လူပျို အပျိုဘဝကို
လက်ထပ်သောနေ့မှာသာ စွန့်လွှတ်ရန် နှစ်ဦးစလုံး ခံစားသတ်မှတ်
ထားနိုင်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင် ရန်မျိုးနောင်
နှင့် နေ့ပွင့်တို့ ကားဖြူကြီးနှင့် တောင်ငူသို့ ထွက်လာကြသည်။

ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေမှာ ကြားထားသည့်အတိုင်း
တောင်ငူရဲစခန်းသို့ ဝင်ရောက်ပေသည်။

ဦးလတ်ဆွေ၏ တောင်ငူရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ထား
ပြီး ဖြစ်သဖြင့် နေ့ပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်၏ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်
ဇာတ်ပြားကို စစ်ဆေးပြီး ကိုသက်ညွန့်နှင့် အထူးသီးသန့်တွေ့
ဆုံခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏ ကိုကိုသက်က သူမ၏ ချစ်အစ်ကိုအား
အကဲခတ် ကြည့်နေပြီမို့ နေ့ပွင့်ကပင် ဝင်ပြောလိုက်ပေသည်။

“ဒီမှာ ကိုကိုသက်၊ ဒါ အစ်ကိုရန်မျိုးနောင်လေ၊ အစ်ကို
တင်မောင်ကြည်ကို ကယ်တင် ဆေးရုံပို့ခဲ့တဲ့သူပေါ့”

နေ့ပွင့်က ရန်မျိုးနောင် ပဲခူးမှအပြန် တင်မောင်ကြည်
တို့ ရန်သူသုံးဦးက အနိုင်ကျင့်သည်ကို ဝင်ကယ်သည်ကအစ
နောက်ဆုံး ပဲခူးကနေ ဘိုးဘိုးဦးဘကောင်းထံမှ မေမေဒေါ်စော
မာလာ အမွေတွေရသည်အထိ အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

အကျဉ်းချုံး၍ ပြောသည်ပင် တစ်နာရီနီးပါး ပြော
ပြရပါ၏။ နေ့ပွင့် စကားဆုံးသည်နှင့် ...

“ဟာဗျာ ... ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်
လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊
တကယ် သူတော်ကောင်းတွေပဲ၊ တကယ်လို့ ကိုရန်မျိုးနောင်
ရဲ့ဘိုးဘိုးက ပစ္စည်းတွေ ပြန်မပေးတော့ကော မေမေလော
ကျွန်တော်တို့ရော ဘာသိမှာလဲ၊ နောက်ပြီး ကိုတင်မောင်
ကြည် အသတ်ခံရပြီလို့ ကြားတာနဲ့ မေမေနဲ့ ညီမလေး

အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူတာ သေမတတ်ပဲဗျာ။ ညီမတော်တို့ စားဝတ်နေရေးအတွက်ရော မြတ်သင်းရဲ့အန္တရာယ်ကို ဒါကိုလည်း ကိုရန်မျိုးနောင်က အကာအကွယ်တွေ ပေးထားတော့ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ချမ်းသာသွားပြီ။ ဒီအထဲ ညီမလေးနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင် မေတ္တာရှိကြတာလို့ ဆိုပြန်တော့ ညီမလေး အရမ်းကံကောင်းပြီး တစ်သလုံးကိစ္စ ကျွန်တော် စိတ်ချသွားပြီ။ ကွန်ဂရက်ကျွေးရှင်း ကိုရန်မျိုးနောင်ရော”

ကိုသက်ညွန့်က လက်ကြီးတစ်ဖက် ကမ်းပေးသွား ကိုရန်မျိုးနောင်က ရယ်ကာမောကာ ပြန်လှန်ဆွဲပြီး အားရပဲ လှုပ်ယမ်းလိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... ကိုသက်ညွန့်၊ အခု ကျွန်တော်နဲ့ နွေပွင့် လာတာ နွေပွင့်ကတော့ ခင်ဗျား ယုံကြည်အောင် ခေါ်လာရတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ ကိုတင်မောင်ကြည့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိချင်တာတွေရှိနေပေမယ့် ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ သိရပြီး ရန်သူကို အပြတ်ဖျက်နိုင်မှ နောက်ပိုင်း စိတ်အေးရမယ် ကိုသက်ညွန့်၊ ဒီတော့ တွေကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ဖို့ ရဲအရာရှိ ဦးလတ်အေးနဲ့ ကျွန်တော် ညှိနှိုင်းပူးပေါင်းထားတယ်”

“ကိုရန်မျိုးနောင် မေးလေ၊ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ရင် ဖြေပေးပါဗျာ”

“သွေးညီနောင် ဆိုတာ ဘာပစ္စည်းလဲ၊ သူ့ ရာဇဝင်ကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ၊ မြတ်သင်းတို့အဖွဲ့ဟာ သွေးညီနောင် ဘာကြောင့် သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေကြတာလဲ ကိုသက်ညွန့်

ကိုသက်ညွန့်သည် ဖြုန်းခနဲ မဖြေသေးဘဲ တစ်ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ တစ်ခဏ စဉ်းစားနေသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အင်း ... အခု ကိုရန်မျိုးနောင် မေးတာတွေကို တခြား လူတစ်ယောက်ယောက် ရိုက်နှက်ပြီး မေးမေး၊ ဓားထောက်ပြီး မေးမေး၊ သေနတ်ပြောင်းချိန်ပြီး မေးမေး၊ ကျွန်တော်က မသိဘူးလို့ပဲ ဘူးခံမှာ၊ အခုတော့ ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ မကြာခင် နွေပွင့်နဲ့လက်ထပ်ပြီး ကျွန်တော်မိသားစုဖြစ်လာမယ့်လူဆိုတော့ ကျွန်တော် အားလုံးဖွင့်ပြောမယ်”

အိပ်စိမ့်ဖူးယား ကိုယ်စီဖွားရင်း ကိုသက်ညွန့်က ပြောပြသည်။

“ဇာတ်ကြောင်းပြောရင်း ကိုရန်မျိုးနောင် မေးသမျှတွေ အားလုံး ဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ ပါသွားမှာပါ။ ဒီလိုဗျာ၊ သွေးညီနောင်ဆိုတာ အင်မတန် အင်မတန် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံးပဲ၊ သွေးလိုနီရဲနေတာမို့ အဲဒီ ပတ္တမြားသုံးလုံးကို သွေးညီနောင်လို့ အမည်ပေးထားတာ”

“ညီနောင်ဆိုတာ နှစ်လုံးမဟုတ်ဘူးလား ကိုသက်ညွန့်”

“ညီနောင်ဆိုတာက ယေဘုယျသဘောအရ နှစ်ယောက်နှစ်ခု၊ နှစ်လုံးလို့ ယူဆကြတာပဲ။ ညီနောင်ဆိုတာ သုံးယောက်၊ လေးယောက်၊ သုံးခု လေးခု၊ သုံးလုံး လေးလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်လား”

ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းညိတ်ရပါ၏။

“သွေးညီနောင်ပတ္တမြားသုံးလုံးက အရည်အသွေး အဖွင့်အလွန် ကောင်းပေမယ့် အရွယ်အစားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မက လက်သည်းခွံ

လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သုံးလုံးစလုံး အရွယ်တော့ ညီကြ
တယ်။ အရောင်အသွေးလည်း ထပ်တူထပ်မျှပဲ။ ဒါကြောင့်
သွေးညီနောင်လို ကင်ပွန်းတပ်ထားတာ။ အဲဒီ သွေးညီနောင်
ပတ္တမြားသုံးလုံးကို စာကယ် ပိုင်ဆိုင်သူဟာ မုဒုံမြို့
ဦးအောင်ဟိန်းပဲ”

“ဪ ... ဪ ... မုဒုံက ဦးအောင်ဟိန်းက ပိုင်ခွင့်
အစစ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးအောင်ဟိန်းမှာ ဦးမောင်သိန်းဆိုတဲ့ ညီ
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီလူက လူဆိုးပဲ”

“ဦးမောင်သိန်းနဲ့ သူ့မိသားစုကို ကျွန်တော် ရန်ကုန်
ဘောက်ထော် ပြည်တော်အေးလမ်းထဲက မြဲနဲ့တိုက်ရှေ့မှာ
တွေ့ခဲ့ဖူးတယ် ကိုသက်ညွန့်”

“နေဦး... ကျွန်တော် ဆက်ပြောသွားမယ်။ ကျွန်တော်ပြော
တာတွေနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့တာတွေထက်
ပြန်ပြီး ဆက်စပ်ကြည့်”

တိုသွားသော စီးကရက်ကို သမံတလင်း ကြမ်းပြင်
တွင်ချပြီး ဖိနပ်နှင့်နင်းပြီးမှ ကိုသက်ညွန့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီ သွေးညီနောင်ပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ ဦးအောင်ဟိန်းက
သူ့ဘိုးဘွားလက်ထက်က ဆင်းသက်ပြီး ရလာတဲ့အမွေတို့
ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ညီတော်တဲ့ ဦးမောင်သိန်းက သွေး
ညီနောင်ပတ္တမြားတွေဟာ သူလည်း အမွေဆိုင်တယ်လို့
အရေးဆိုခဲ့တယ်”

“သူတို့က ညီအစ်ကိုအရင်း ဆိုတော့ ဦးမောင်သိန်းက
အမွေဆိုင်ခွင့် ရှိနေမလား”

“ဦးအောင်ဟိန်းရဲ့အပြောကတော့ အမွေတွေခွဲဝေစဉ်က
ဒီသွေးညီနောင်ပတ္တမြားသုံးလုံးနဲ့ တန်ဖိုးချင်းညီမျှတာတွေ
ကို ဦးမောင်သိန်းကို ပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ ဦးမောင်သိန်းဟာ
သွေးညီနောင်ကိစ္စမှာ ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ပတ်သက်ခွင့် မရှိတော့
ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ အင်းလေ ... ဒါကတော့ သူတို့ညီ
အစ်ကိုပြဿနာပါ။ အဲ ... ဦးအောင်သိန်းမှာ ကျော့ကေသီ
ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျော့ကေသီနဲ့ ကိုတင်
မောင်ကြည်က ချစ်သူတွေ ဆိုပါစို့ဗျာ”

“ဟာ ... ကိုတင်မောင်ကြည်မှာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း
ထဲက သီဂီရွှေစင်ဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိနေတယ် မဟုတ်လား။
နေ့ပွင့်ပြောလို့ ကျွန်တော် သိတာ။ ပြီး ... သီဂီရွှေစင်အိမ်
ကို ကျွန်တော် ရောက်သွားလို့တောင် လူဆိုးတွေနဲ့ သတ်
ပုတ်ရသေးတယ်”

ကိုသက်ညွန့်က ရယ်ပေသည်။

“ဒီဘက်မှာတော့ ကိုတင်မောင်ကြည်က သိပ်စွဲတယ်ဗျာ။
ရုပ်လည်းချော၊ အပြောလည်းကောင်းတဲ့လူလေ။ မုဒုံဘက်
မှာ ကျွန်တော်ကလည်း မှောင်ခိုလုပ်ရင်း ကိုတင်မောင်
ကြည်နဲ့ တွဲမိတာပဲ။ ကျွန်တော်က မုဒုံကနေ ချောင်းနစ်ခွ၊
အဲဒီကတစ်ဆင့် နယ်စပ်အထိဆင်းပြီး သာမန်မှောင်ခို
သမားလေ။ ကိုတင်မောင်ကြည်ကတော့ အထည်ကြီးသမား။
သူ့ကိုယ်တိုင်က တွင်းထွက်ရတနာပစ္စည်း ကျောက်အမျိုး
မျိုးကို အရည်အသေးကြည့်ပြီး ရာဖြတ်နိုင်တဲ့အထိ ကျွမ်း
ကျင်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျော့ကေသီနဲ့ သူ့နဲ့ ဖြစ်ကြတယ်။
ကျော့ကေသီက ကိုတင်မောင်ကြည် ကျောက်မျက်ရတနာ
တွေမှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ဓာတ်သိဖြစ်သွားတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ညီဖြစ်တဲ့ ဦးမောင်သိန်းက အစ်ကိုဦးအောင်ဟိန်းကို ဇွတ်အကျပ်ကိုင်နေပြီလေ။ သွေးညီနှောင်ပတ္တမြားသုံးလုံးကို သူ့သားတွေဖြစ်တဲ့ ဗန်ကောက်က ဝီတာဆီဖြစ်ဖြစ်၊ စင်ကာပူက သောမတ်စ်ဆီဖြစ်ဖြစ် ပို့ပြီးရောင်းရင် ဈေးကောင်းကောင်းရမယ်။ ဦးမောင်သိန်းမှာ ရန်ကုန်ရွှေဘုံသာလမ်းထဲမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်လည်း ရှိတာပဲ။ သွေးညီနှောင်ကို နိုင်ငံခြားထုတ်ဖို့ လွယ်တယ်လို့ပြောတယ်။”

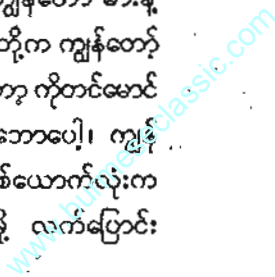
“ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့ညီ ဦးမောင်သိန်းကို မယုံကြည်ဘူး။ ဦးမောင်သိန်းက လူမိုက်တပည့်တွေမွေးပြီး မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ လုပ်နေမှန်းလည်း သိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံး ကျော့ကေသီနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သွေးညီနှောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးထုတ်ပြတယ်။ ကိုတင်မောင်ကြည်က အရည်အသွေးစစ်ဆေးပြီး အရှေ့ဘက်နိုင်ငံမှာ သွားထုတ်ရင် ပတ္တမြားတစ်လုံးကို မြန်မာငွေ သိန်းငါးဆယ်လောက် တန်ဖိုးရနိုင်တယ်။ သုံးလုံးဆိုရင် သိန်းတစ်ရာငါးဆယ် ရနိုင်တယ်လို့ ရာဖြတ်ဖြတ်တယ် ...”

“ဒီတော့ ဦးအောင်ဟိန်းက ကိုတင်မောင်ကြည်ထံ သမီးကျော့ကေသီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ယုံကြည်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ သွားထုတ်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ကိုတင်မောင်ကြည်က နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ သူ့ကို ကော်မရှင် သိန်းသုံးဆယ် တောင်းတယ်။ ဦးအောင်ဟိန်းက သဘောတူတယ်။ ကတ္တီဝန်ရုံ အိတ်လေးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ သွေးညီနှောင်သုံးလုံးကို ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ လက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။”

“ဦးအောင်ဟိန်းက ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သိပ်ယုံကြည်တာပဲလား ကိုသက်ညွန့်။”

“ဟာ ... ကိုတင်မောင်ကြည်က ဒါမျိုးမှာတော့ စိတ်ချယုံကြည်ရအောင် သစ္စာရှိတယ်ဗျာ။ ကျော့ကေသီနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ပိုပြီး ယုံကြည်တာပေါ့။ သွေးညီနှောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးကို လက်ခံပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်နဲ့ တွဲဖက်လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူ့ရမယ့် သိန်းသုံးဆယ်ထဲက ငါးရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ခြောက်သိန်းပေးဖို့ နှစ်ယောက် သဘောတူပဲ။ ဦးအောင်ဟိန်းဆီက သွေးညီနှောင်သုံးလုံး ယူလာပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ သွေးညီနှောင်ကိစ္စမျိုးကျတော့ ချက်ချင်းကြီးအရှေ့ဘက်ကူးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရန်ကုန်က အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရသေးတယ် ...”

“အဲဒီမှာတင် ဦးမောင်သိန်းက သူ့အစ်ကို ဦးအောင်ဟိန်းဟာ သွေးညီနှောင်တွေကို ကိုတင်မောင်ကြည်လက်လွှဲပေးကြောင်း သိသွားတယ်။ သူတပည့် မြတ်သင်းတို့အဖွဲ့ကို သွေးညီနှောင်ရရှိရေး လိုက်ခိုင်းတယ်။ တစ်ချို့မှာ မြတ်သင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်တို့ ရင်ဆိုင်တယ်။ သတ်ပုတ်ကြရင်း မြတ်သင်းကို ကျွန်တော် ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်။ အဲဒီဓားထိုးမှုနဲ့ မြတ်သင်းတို့က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ကျစေလိုက်တာပဲ။ သဘောကတော့ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လူချင်းခွဲတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည် တွဲနေရင် နှစ်ယောက်လုံးက ဒီမှောင်ခိုလုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းပြီးသားတွေမို့ လက်ပြောင်း

လက်လွှဲ လုပ်သွားရင် မြတ်သင်းတို့ မျက်ခြည်ပြတ်နိုင် တယ်။ ခြေရာပျောက်နိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုသက်ညွန့် ထောင်ကျတဲ့အချိန်အထိ သွေး ညီနောင် ပတ္တမြားတွေဟာ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ လက်ထဲ မှာရှိနေတာပေါ့။ မြတ်သင်းတို့လူသိုက် နွေပွင့်အိမ်မှာစွာ ကြတုန်းက ကိုသက်ညွန့်ရဲ့ သေတ္တာထဲက သွေးညီနောင် ထည့်ခဲ့တဲ့ ကတ္တီပါရုံအိတ်ကို တွေ့ကြတယ်ဆိုတာကကော”

“မဒုံက ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည် ပြန် လာတာနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ကို ပထမဝင်တယ်။ ကတ္တီပါ ရုံအိတ်ထဲက ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ကိုတင်မောင်ကြည် ထုတ်ယူပြီး သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ယူထားတယ်။ ရုံ အိတ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာနဲ့ ကျွန်တော်က ကောက်သိမ်း ပြီး သေတ္တာထဲ ထည့်ထားတာပဲ ကိုရန်မျိုးနောင်”

“ဒါဆို သွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ ကိုတင်မောင် ကြည်ဆီမှာ သေသွားတဲ့အချိန်အထိ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆ စရာပဲ”

“ယူဆစရာမဟုတ်ဘူး ကိုရန်မျိုးနောင်။ အခု ကိုရန်မျိုး နောင် ပြောပြသလောက်ဆိုရင် မြတ်သင်းတို့လက်ထဲ သွေးညီနောင် မရသေးလို့ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်သဲကြ မဲကြီး လိုက်နေတာကိုထောက်ရင် သွေးညီနောင်ပတ္တမြား သုံးလုံးဟာ ကိုတင်မောင်ကြည် လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သေချာနေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ကို ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံကယ်တင်ခဲ့တဲ့လူပဲ ကိုသက်ညွန့်။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ

ပါလာသမျှပစ္စည်းရော။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ထဲက ပစ္စည်း တွေရော ထောက်ကြံ့ရုံစခန်းကို အပ်ခဲ့တယ်။ ထောက်ကြံ့ ရဲကတစ်ဆင့် ရဲအရာရှိ ဦးလတ်ဆွေကို စာရင်းအတိအကျ ပုံစံဇယားနဲ့ အပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဘာပတ္တမြားတစ်လုံး မှ မပါဘူး”

“စဉ်းစားစရာပဲ ကိုရန်မျိုးနောင်”

“တကယ်လို့သာ ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ သွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုရင် အခု သူက သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဘယ်သူမှ သွေးညီနောင်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ကိုသက်ညွန့်”

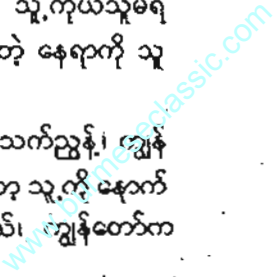
ကိုသက်ညွန့်က တွေ့ဝေစဉ်းစားသေးသည်။ ပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြသည်။

“ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန် မှာ အသက်မသေသေးတာ သေချာတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတယ်။ အင်းစိန်ဆေးရုံရောက်လို့ ကုသတဲ့ နာရီပိုင်းလောက်အထိတောင် သူ အသက်ရှိနေသေးတာပဲ”

“သူ့ကို ကိုရန်မျိုးနောင်က ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားတုန်း က သူဟာ တစ်ခုခု မပြောဘူးလားဗျာ။ သူ့ကိုယ်သူမရ တော့မှန်းသိရင် ပတ္တမြားတွေ ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို သူ နောက်ဆုံး ပြောမှာပါ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိနိုင်ဘူး ကိုသက်ညွန့်။ ကျွန် တော်ကားနောက်ခန်းကူရင်က ကျယ်တော့ သူ့ကို နောက် ခန်းထဲက ကူရင်မှာပဲ တင်ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က

ရှေ့ခန်းမှာ ကားမောင်းတော့ သူပြောလည်း ကျွန်တော် ကြားချင်မှကြားမယ်၊ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိတယ်၊ အင်းစိန်ဆေးရုံမှာ သူ့ကို ကုသနေတုန်း ကိုတင်မောင်ကြည်က ဝူးဝေါင်ဝိန်းလို့ သုံးခါလောက် ပြောခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူဟာ သွေးညီနောင်ပတ္တမြားသုံးလုံးကို မှဒုံက ဦးအောင်ဟိန်း လက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာများလား။ သူ ပြန်အပ်ပြီးအပြန် မြတ်မင်းတို့က ထောက်ကြံ့နားမှာ သူ့ကို ရန်လုပ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ကိုသက်ညွန့်”

“သာမန်အတွေး သာမန်အမြင်နဲ့ဆိုရင်တော့ ကိုရန်မျိုးနောင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အတွင်းသိနေတဲ့ ကျွန်တော့်အမြင် ဆိုရင်တော့ ဦးအောင်ဟိန်း လက်ထဲကို သွေးညီနောင် ပတ္တမြားတွေကို ကိုတင်မောင်ကြည်က ဘယ်လိုမှ ပြန်အပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အခိုင်အမာ ပြောရဲတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိုသက်ညွန့်”

“ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်နိုင်လို့ လက်လျှော့တယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကို ရုပ်နားပစ်တယ်ဆိုတာ မျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး အလုပ်ဟာ အဆုံးသတ်မအောင်မြင်ဘဲ ရှိချင်သာရှိသွားမယ်၊ သူကတော့ ပြီးစီးအောင် လုပ်တာပဲ၊ နောက်တစ်ချက်က ဒီအလုပ်ဟာ သူ့အတွက် သိန်းသုံးဆယ်အလုပ်ပဲ၊ ဘယ်မှာ ကိုတင်မောင်ကြည် ပြန်အပ်မလဲ”

“ဒါဆို သွေးညီနောင်ပတ္တမြားတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“နေဦး ... ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ လုပ်ကွက်လေးတွေ ကျွန်တော် ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ပြောပြဦးမယ်”

ရန်မျိုးနောင်က ခေါင်းညိတ်ပြပေသည်။

“ဆိုကြပါစို့ဗျာ ... ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ သွားရင်လာရင်း သူ့နောက်မှာ ရန်သူလိုက်လာတာကို ရိပ်မိသွားတယ် ဆိုပါစို့၊ သူက ထွက်မပြေးဘူး၊ ဟန်မပျက်ဘူး၊ သူ့ရှေ့က လာတဲ့ လူဟစ်ယောက်ကို သူသိသိ၊ မသိသိ အတင်းနှုတ်ဆက်တယ်၊ အနှုတ်ဆက်ခံရတဲ့သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရင်လည်း သူကကျိတ်ပြီး ကျွန်ဟော့ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း မိတ်ဆွေတွေကိုတွေ့ပြီး ဆက်ဆံသလိုဆက်ဆံပါဗျာလို့ တောင်းပန်ပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် အအေးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ လက်ဖက်ရည်မှာ၊ အအေးမှာနဲ့ ထိုင်သောက်တာပဲ၊ ဘေးလူအမြင်တော့ ကိုတင်မောင်ကြည် ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ သွားပြီလို့ မြင်ကြမယ်၊ ရန်သူက စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားမှ ကျသင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ ကိုတင်မောင်ကြည်က ရှင်းပြီး သူစိမ်းကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတယ်”

“မဆိုးဘူး”

“နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်၊ သူ့ဆီမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပါလာပြီ ဆိုပါတော့၊ များသောအားဖြင့် ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ကျောက်မျက်ရတနာ အထုပ်သေးသေးမျိုးလေးတွေပဲ၊ အဲဒါအတွက် နောက်ကရန်သူလိုက်လာတယ်ဆိုရင် အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှာကြည့်တယ်၊ တွေ့ရင်နှုတ်ခွက်ပြီး အဲဒီ

မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုမှ မသိလိုက်ဘဲ မိတ်ဆွေရဲ့အိတ်ထဲကို သူ့ပစ္စည်းထုပ်လေး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးမှ အဲဒီမိတ်ဆွေအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး သူ့ပစ္စည်းထုပ်လေး ပြန်တောင်းယူတယ်။ အဲဒီမိတ်ဆွေခမျာ အံ့အားသင့်ကြီး သင့်သွားရတော့တာပဲ”

“မိတ်ဆွေအသိတစ်ယောက်ယောက်ကို မတွေ့ဘူးဆိုရင် ကော ကိုသက်ညွန့်”

“အဲဒါဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာပြေးနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက် လိုက်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကား ခေါင်မိုးကြားထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုင်ခုံကြား တစ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းထုပ်ကို ထိုးဝှက် ခဲ့ပြီး မှတ်တိုင်တစ်ခုခုမှာ ဆင်းတယ်။ ကားရဲ့နံပါတ်နဲ့ လိုင်းပြေးနံပါတ်ကို မှတ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်မှ အဲဒီ ကားဂိတ်သွားပြီး ဂိတ်အလှည့်စောင့်နေတဲ့ စောစောက ကားပေါ်တက်ပြီး သူ့ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်ယူတယ်။ ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ အဲဒီလိုလူစားပါ ကိုရန်မျိုးနောင်”

“ဒါဆို ကိုသက်ညွန့်က ဘယ်လိုထင်မြင်ချက်ရှိလို့လဲဗျာ”

“ကိုတင်မောင်ကြည်ဟာ သူ့ရဲ့အမူအကျင့်အတိုင်း နောက် ဆုံးအခြေအနေမှာ နောက်ဆုံး တွေ့ကြုံဆုံစည်းရတဲ့ မိတ် ဆွေလို့ ယူဆတဲ့လူကို သွေးညီနောင်ပတ္တမြားတွေ ပေးခဲ့ ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ တွေ့ကြုံဆုံစည်းရတဲ့ မိတ်ဆွေ လို့ယူဆနိုင်သူဟာ ကိုရန်မျိုးနောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက် ပြီး သူ့ကို နောက်ဆုံးကုသပေးတဲ့ ဒေါက်တာရဲမြင့် ဖြစ် နိုင်တယ်။ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ကိုတင်မောင်ကြည် ဘာမှ

မပေးခဲ့ရင် ဒေါက်တာရဲမြင့်မှာ တစ်ချက်စုံစမ်းကြည့်ပါလား ကိုရန်မျိုးနောင်”

“ကောင်းပြီ ကိုသက်ညွန့်၊ ဒေါက်တာရဲမြင့်ဆီမှာ ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်”

ကိုသက်ညွန့်အား လိုအပ်သော ပစ္စည်းတချို့ဝယ်ပေး ခဲ့ပြီး နွေပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်တို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာကြသည်။

(တစ်ဆယ့်သုံး)

“အစ်ကို”

“ဆို ... နွေပွင့်”

“အခု ဘယ်အထိပြန်မလဲဟင်၊ ပဲခူးတင်ပဲလား၊ ရန်ကုန်အထိ ပြန်မလား”

“နွေပွင့်က ဘယ်အထိ ပြန်စေချင်လို့လဲ”

“နွေပွင့် စိုးရိမ်တာ နှစ်ခုရှိလို့ပါ အစ်ကို”

“ပြောပါဦး အဲဒီနှစ်ခုကို၊ ပထမတစ်ခုက ဘာလဲပြော”

“အခု နွေပွင့်တို့ တောင်ငူက ထွက်လာတာ မွန်းလွဲမှာ နာရီဆိုတော့ လမ်းမှာ မိုးချုပ်သွားမယ်၊ ရန်ကုန်အထိပြန်ရင် ဝိုပြီးတောင် ချုပ်ဦးမယ်”

“ဒါလား၊ ဒါကို တို့ အချိန်တွက်ကြည့်တယ်၊ တောင်ငူပဲခူးဟာ အကြမ်းအားဖြင့် မိုင်တစ်ရာလေးဆယ်လောက်ရှိမယ်၊ တို့ကားက တစ်နာရီကို မိုင်ငါးဆယ်နှုန်းမောင်းနှင်တော့ ကားက ငြိမ်ပြီးဝပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ မိုင်ငါးဆယ်နှုန်း မှန်မှန်မောင်းသွားရင် ညနေငါးနာရီလောက် ပဲခူးထိ

ရောက်မယ်၊ အဲ ... လမ်းမှာ ကားချင်းရှောင်ရတာတို့၊ ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရတာတို့ ရှိနေလို့ နှောင့်နှေးတတ်ထားဦး၊ တစ်နာရီသုံးဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းတော့ တင်မှာပဲ၊ ဒါဆို လေးနာရီလောက် မောင်းရမယ်၊ ပဲခူးကို ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ဝင်မယ်၊ ညနေခြောက်နာရီ ဆိုတာ ဆည်းဆာချိန်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မမှောင်သေးပါဘူး နွေပွင့်၊ မစိုးရိမ်နဲ့ နောက်ပြီး တို့မှာ ကျည်ကတ်သုံးကတ် အပြည့် ကျည်ဆန်နှစ်ဆယ့်တစ်တောင့်နဲ့ သေနတ်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဒုတိယ နွေပွင့် စိုးရိမ်တာပြော”

“ပဲခူးရောက်ရင် အစ်ကို ရန်ကုန်ကို ဆက်ပြန်မလား”

“အဲဒါကတော့ ပဲခူးရောက်မှပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြန်သင့်ရင် ပြန်မယ်၊ မပြန်သင့်ရင် ဘိုးဘိုးအိမ်မှာ ညအိပ်မယ်၊ နွေပွင့် စိုးရိမ်နေတဲ့ ဒုတိယအချက်ကို ပြောလေ”

“အစ်ကို ရန်ကုန်ပြန်ရင် နွေပွင့်ကို ပဲခူးက ဘိုးဘိုးအိမ်မှာပဲ ထားခဲ့မှာလားဟင်”

ရန်ဂျိုးနောင်သည် ကားလက်ကိုင်ကွင်း စတီယာရင်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က နွေပွင့်လည်တိုင်နောက်မှ ဖြတ်ကာ ဟိုဘက်ပခုံးစွန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ညင်ညင်သာသာလေး ဆွဲယူလိုက်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ နွေပွင့်တို့သားအမိကို ပဲခူးက ဘိုးဘိုးအိမ်မှာပဲ ထားခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့”

“အဲဒါဟာ နွေပွင့်ရဲ့ဒုတိယစိုးရိမ်ချက်ပဲ အစ်ကို”

“ဘာဆိုလို့လဲ ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ နွေပွင့်လေးရယ်”

“မေမေက ပြောတယ်၊ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်တဲ့ အခါမှာ ညာခြေက ရှေ့ကိုလှမ်းရင် ဘယ်လက်က နောက်ကိုပစ်ထားတယ်တဲ့၊ အလားတူပဲ ဘယ်ခြေက ရှေ့ကိုလှမ်းရင် ညာလက်က နောက်ကို ပစ်ထားတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ၊ လူတိုင်းလိုလို လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ အဲဒီလိုပဲဟာ”

“မေမေက ဆက်ပြောတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ရသေးခင် ဈာန်လှည့်ချက်ကြီးမားစွာ မထားနဲ့တဲ့၊ ယုံကြည်စိတ်ချမှုလည်း မကြီးမားစေနဲ့တဲ့၊ ယောက်ျားတွေဟာ မေမေ ပြောသလို ခြေတစ်ဖက်က ရှေ့လှမ်းပြထားပေမယ့် လက်တစ်ဖက်က နောက်မှာအငြိမ့်ပစ်၊ အမြဲကျန်ခဲ့တာတဲ့”

ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်လေး မျက်နှာလေးငယ်ငယ် အသံလေး တုန်တုန်ဖြင့် ပြောနေသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

နွေပွင့်လေး၏မိခင် ဒေါ်စောမာလာအတွက်လည်း ကြေကွဲရသည်။

ဘိုးဘိုး ပြောပြချက်အရ ဒေါ်စောမာလာသည် ဖေဖေဦးရန်နိုင်အား တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်၍ချစ်ခဲ့သည်။ နွေလှည့်ချက်ကြီးမားစွာဖြင့် လက်ထပ်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။ ဖေဖေဦးရန်နိုင်က ဒေါ်စောမာလာကို လက်မထပ်ပဲ မေမေဒေါ်ရည်မွန်ကို လက်ထပ်လိုက်သောအခါ ဒေါ်စောမာလာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။ စိတ်ကြီးသူပီပီ ဘဝကို အနာခံ၍ အရှုံးတိုက်လိုက်သည်။

ယင်းအချက်ကို မတည်ပြီး နွေပွင့်လေးအား မိမိက စက်မထပ်လျှင် သူမတုန်းကကဲ့သို့ ဘဝပျက်သည်အထိ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရမည် စိုးရိမ်ကြောင်း နွေပွင့်ကို တင်ကြိုသတိပေးပြောကြားခဲ့ဟန်တူပါ၏။

“နွေပွင့် ... အချစ်”

“ရှင် ... အစ်ကို”

“အခု နွေပွင့်လေး ပြောနေတာတွေဟာ ဒေါ်ဒေါ်ငယ်စဉ်က ဖေဖေနဲ့ လွဲခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်ကို အခြေခံပြီး ဒေါ်ဒေါ်က နွေပွင့်ကို ပြောပြလို့ နွေပွင့် အစိုးရိမ်ကြီးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ နောက်တစ်ချက် နွေပွင့် ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားပြီး အစ်ကိုကို စိတ်မချတာလည်း ပါသေးတယ်”

“နွေပွင့်ကိုယ်တိုင် ဘာကို စဉ်းစားမိလို့လဲ”

“ဟိုတုန်းကဆိုရင် နွေပွင့်က ဆင်းရဲတယ်၊ နွေပွင့်ရဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို အစ်ကိုက ကရုဏာထားတယ်၊ ဒီတော့ နွေပွင့်ဘဝကို ကယ်တင်ချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း ပိုများတယ်၊ အခု မေမေက ဘိုးဘိုးဆီက အမွေတွေရတော့ နွေပွင့်တို့ မဆင်းရဲတော့ဘူး၊ ဒီကောင်မလေး သူ့ဘဝအဆင်ပြေသွားပြီပဲ၊ ငါ လက်မထပ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောတွေ အစ်ကို ဝင်သွားရင် နွေပွင့်တော့ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခ၊ နွေပွင့်က အစ်ကိုကိုချစ်နေပြီကိုး၊ မေမေအဖြစ်မျိုးသာ ဖြစ်ရရင် နွေပွင့် ကသည်းကွဲပြီးသောမှာ”

“ဟာ ... နွေပွင့်လေးကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်က တောင်တီးတောက်တဲ့တွေ ပြောနေတယ်၊ တို့က နွေပွင့်က တအားချစ်တာ သိလား၊ ကဲ ... ဒါဆို အခု ပဲခူးကိုရောက်ရောက်ချင်း နွေပွင့်နဲ့တို့ လက်ထပ်မလား၊ ဘိုးဘိုးကိုယ်ထားပြီး အရားသူကြီး အိမ်ခေါ်ပင့် လက်ထပ်မယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“အိုး ... လောကကြီးမှာ တို့ဟာ လူမိုက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် လူလိမ်လူညာတော့ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ တကယ်ကို ညတွင်းချင်း လက်ထပ်လိုက်မယ်၊ သာတောင်ကောင်သေး”

မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးသည် တစ်ချိတည်းပြန်သွားပါ၏။ ဘာမပြော ညာမပြော သူမလေးကပင် ရန်မျိုးနောင်ပါးပြင်သို့ ပါးချင်းကပ်လိုက်ကာ မထိန်းမသိမ်းနိုင်ဘဲ သတိလစ်လွတ် ရန်မျိုးနောင်၏ ပါးပြင်ကို သူမနှာသီးဖျားလေးနှင့် ဓမ္မပေးပေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ တို့ ပဲခူးရောက်အောင်တော့ မစောင့်ချင်တော့ဘဲ ဒီကားပေါ်မှာပဲ အခုလက်ထပ်လို့ချင်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ရန်မျိုးနောင်သည် ကားကိုလမ်းလျှောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်ပါ၏။

ပြီး ... နွေပွင့်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ ကျစ်ကျစ်ဖက်ထားပြီး ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်နုနု နဖူးပြင်နုနုလေးဖိစွေးတော့သည်။

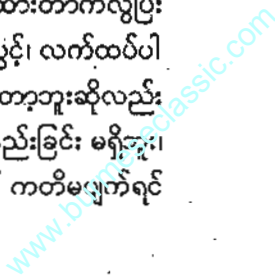
“တော်ပြီ အစ်ကို သွားကြစို့၊ မိုးသိပ်ချုပ်သွားမယ်။ နွေပွင့်က စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပြောတာပါ၊ အစ်ကိုက နွေပွင့်ကို တကယ်ချစ်တယ် တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် နွေပွင့်အရမ်းကျေနပ်ပြီ၊ အစ်ကိုစကားတစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်တာကို နွေပွင့် သိပ်ယုံကြည်သွားပြီ၊ အစ်ကိုဟာ လူမိုက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားမယ်၊ လူလိမ်လူညာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး ဆိုတဲ့စကားလေ”

ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်ကို ပြန်လွှတ်ကာ မော်တော်ကားစက် ပြန်နိုးသည်။ မော်တော်ကားကို ဘီးစလိမ့်စေသည်။

“တို့အနေနဲ့ နွေပွင့်ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကတည်းက လက်ထပ်ချင်တာပါ၊ တို့တစ်သက်မှာ နွေပွင့်ကို ချစ်ခဲ့သလို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်မိဖူးသေးတာ အမှန်ပဲ နွေပွင့်”

“ဟို ... မမဝိုင်း ဆိုတာကကော၊ ကိုပေါ်ဦးက ပြောတယ်၊ မမဝိုင်းနဲ့ အစ်ကိုဟာ လက်ထပ်ကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီးသားတဲ့၊ မကြာခင်လေးကမှ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ ပျက်သွားတာတဲ့”

“ဝိုင်းဟာ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ လက်ထပ်ရမယ့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လို့ တို့စိတ်ထဲ ခံယူထားတာကလွဲပြီး နှလုံးသားမေတ္တာစိတ် မယုံဖိတ်ခဲ့ဘူး နွေပွင့်၊ လက်ထပ်ပါဆိုလည်း ထပ်လိုက်မယ်၊ လက်မထပ်တော့ဘူးဆိုလည်း မထပ်နဲ့၊ တို့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်း မရှိဘူး၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေအပေါ် ကတိမပြုက်ရင် ပြီးရောလို့ သဘောထားတယ်”

“ဒါဆို နွေပွင့် မေးမယ်နော် အစ်ကို၊ တကယ်လို့ မမဝိုင်းက ဘာမဆို အစ်ကိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ သူတို့ဖျက်သိမ်းတဲ့ကိစ္စလည်း ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ပဲ ပြန်လက်ထပ်ကြပါစို့လို့ ဆိုလာရင်ကော အစ်ကို”

“ဆောရီးပဲဝိုင်း လို့ပြောလိုက်ရုံပေါ့၊ တကယ်လို့ နွေပွင့်နဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ မချစ်ရသေးဘူး ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းက အဲဒီလို ပြန်ပြောရင် သဘောပဲလေ၊ လက်ထပ်ချင်ထပ်ပေါ့လို့ ဖြေမိမလားပဲ”

“ဒါဆို နွေပွင့်အကြောင်း မမဝိုင်းကို လက်မထပ်သလိုများ ဖြစ်သွားသလား အစ်ကိုရယ်”

“ဘာဆိုလဲ၊ နွေပွင့်နဲ့ တို့ မမြင်ဖူးသေးခင်ကတည်းက ဝိုင်းကစပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းသွားတယ်၊ နောက်ပြီး နွေပွင့်ကို တို့က မေတ္တာရှိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်မပြောခင်ကပဲ ဝိုင်းအဖေနဲ့ အမေက တို့ကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းတဲ့အကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာတယ်၊ အဲဒီနောက်ကျမှ နွေပွင့်နဲ့ တို့ ချစ်ကြတာ၊ ဒီကိစ္စမှာ နွေပွင့်ပယောက ဆံတစ်ပင် နှမ်းတစ်စေ့ မပါဘူး၊ တကယ်လို့ အခုပြန်ပြီး ဝိုင်းက လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောလာရင်လည်း တို့က ခေါင်းခါရမယ် နွေပွင့်၊ ဟိုတုန်းက တို့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ဗလာသက်သက်၊ ဒါကြောင့် သင့်တော်သူကို လက်ထပ်မယ် ဆိုတာပဲ ရှိတယ်၊ အခုတော့ တို့နှလုံးသားမှာ နွေပွင့်က နေရာယူထားပြီလေ၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ တို့ နေရာထပ်ပေးစရာ မရှိဘူး နွေပွင့်”

နွေပွင့်သည် သက်ပြင်းလေး ချပါ၏။

“ကိုပေါ်ဦးက ပြောတယ်၊ မမဝိုင်းဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတဲ့၊ သူ့မိဘက အရမ်းချမ်းသာတာတဲ့။ နွေပွင့်ကို ချစ်မိတဲ့အတွက် အစ်ကိုမှာ မနစ်နာဘူးလားဟင်”

“ဘာမှမနစ်နာဘူး၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုချစ်ရတာထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးဘာမှမရှိနိုင်ပါဘူး နွေပွင့်ရာ၊ တို့မှာလည်း မိဘကထားခဲ့တာရော ဘိုးဘိုးဆီက ရဦးမှာတွေ ရောဆိုရင် ကလေး တစ်ခါဇင်မွေးပြီး ဘာအလုပ်မှ လုပ်မစားဘဲ ထိုင်စားထောင် ဒီတစ်သက် မကုန်ဘူး သိလား”

“ဟွန်း ... အစ်ကိုကလည်း ပြောလိုက်ရင် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပဲ၊ ဘယ်ကလာ ကလေးတစ်ခါဇင်ရမှာလဲ၊ တစ်ခါဇင်ဆိုတာ ဆယ့်နှစ်ယောက်ကြီးတောင်”

“တစ်ကရွတ်ဖြစ်တော့ကော ဘာအရေးလဲ နွေပွင့်လေးရဲ့၊ တစ်ကရွတ်ဆိုရင် တစ်ရာလေးဆယ့်လေးယောက်လေ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း”

နွေပွင့်က သူမ၏လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် ရုန်မျိုးနောင်၏ လက်မောင်းဆိုးကြီးကို ဟန်တိပန်တိ ရှက်စနိုးလေး ထုလိုက်ပေသည်။ ကြည်နူးစိတ် ကိုယ်စီလေးနှင့်ပင် ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင် တောင်ငူထောင်တွင် ကိုသက်ညွန့်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီး ပြောခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကိုသက်ညွန့်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသဖြင့် ဦးမောင်လိန်းနှင့် ဦးအောင်ဟိန်းတို့ ညီအစ်ကို သွေးညီနောင် ပဏ္ဍာမြားများ အပေါ်တွင် ပတ်သက်လာကြောင်း သိရသည်။

မြတ်သင်းတို့ မြွေဟောက်အဖွဲ့သည် ဦးမောင်သိန်း၏ သြဇာခံမှန်း သိခဲ့ရသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အမူအကျင့်ကလေးတွေကို သိခဲ့ရသည်။

ကိစ္စတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီဆိုလျှင် ရန်မျိုးနောင်၏ အကျင့်က စီးကရက်သောက်ချင်လာသည်။

စာမူရေးရာတွင်လည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီဆိုလျှင် အိပ်စိပို့ဒူးယားလေး ခဲပြီးမှ ရန်မျိုးနောင် စဉ်းစားသည်။

ယခုလည်း ရန်မျိုးနောင်သည် စီးကရက်သောက် ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

“နေပွင့်”

“ရှင် ... အစ်ကို”

“ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာ တို့ စီးကရက်ဘူး ရှိတယ်၊ ထုတ်ပြီး တစ်လိပ်လောက် ဝဲတို့ကို မီးညှိပေးပါလား နေပွင့်”

“သိပ်ရတာပေါ့ အစ်ကို”

နေပွင့်က ဒက်ရှ်ဘုတ်ဖွင့်ပြီး အိပ်စိပို့ဒူးယားအဝတ်ဘူးကို ရှာဖွေ နှိုက်ယူသည်။

ဘူးဖွင့်ပြီး တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။

“မီးခြစ်ကော အစ်ကို”

“မီးခြစ်လည်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာပဲလေ၊ တို့က စီးကရက် အမြဲသောက်တာ မဟုတ်တော့ အကျိုးအိတ်ထဲ စီးကရက်ဘူးရော၊ မီးခြစ်ရော ထည့်မထားဘူး”

နေပွင့်က မီးခြစ်ကို ရှာပြန်သည်။

ဂက်စ်မီးခြစ်လေး တွေပါ၏။ နေပွင့်က စီးကရက် နှုတ်ခမ်းတွင်မြဲအောင်ညှပ်ကာ ဂက်စ်မီးခြစ်လေးကို ခြစ်သည်။

တစ်ခါခြစ်သည်။ မီးမတောက်။

နှစ်ခါခြစ်သည်။ မီးမတောက်။

သုံးခါခြစ်သည့်တိုင်အောင် မီးခြစ်က မီးမတောက်

“အစ်ကို့မီးခြစ်က မီးမှမတောက်တာ”

“နေပွင့် မခြစ်တတ်လို့ပါ၊ ပေး ... စီးကရက်ကို တို့နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ပေး”

နေပွင့်က စီးကရက်ဖင်စီခပိုင်းကို ရန်မျိုးနောင်၏ နှုတ်ခမ်းတွင် တော့ပေးသည်။

ရန်မျိုးနောင်က စီးကရက်ခဲပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မီးခြစ်ကို လှမ်းယူသည်။

“နေပွင့် ကျင့်ထားရဦးမယ် အစ်ကို၊ စီးကရက်မီးညှိတတ်အောင်လေ”

ရန်မျိုးနောင်က စီးကရက်ခဲရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ မီးခြစ်ကိုခြစ်သည်။

တစ်ခါမတောက်။

နှစ်ခါလည်းမတောက်။

သုံးခါကျပြန်တော့လည်း မီးခြစ်က မီးမတောက်

ကားခောင်းရင်း မီးခြစ်၍မရသည်ကို ရန်မျိုးနောင် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ဒေါမာန်လေးနှင့်ပင် မီးခြစ်ကို ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ဂက်စိမ်းခြစ်ကို စိတ်တိုစွာ ပစ်တင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရန်မျိုးနောင် ခေါင်းထဲသို့ အမှတ်ကရက်စွလေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည် သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့်နေ့က မိမိဆေးရုံသို့သွားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညဘက်စာရေးစာဆွဲအထိုင်တွင် စီးကရက်သောက်ချင်သော်လည်း မီးခြစ်အသင့်မတွေ့ပေါ်ဦးက မီးခြစ်ကို ဘယ်မှာထားမှန်းမသိ။ စီးကရက်ကလည်း သိပ်သောက်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲရှိ ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီများတွင် မီးခြစ်ရှာသည်။

မီးခြစ်တစ်လုံး တွေ့ခဲ့ပါ၏။

တရုတ်လုပ်မီးခြစ်ကို မြန်မာက အတုလုပ်ထားသော ဓာတ်ဆီထည့် မီးခြစ်ဖြစ်သည်။ အနက်ခံတွင် အနီပွင့်လေးများပင် ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည်။

ထိုမီးခြစ်ကို ခြစ်ရာတွင်လည်း မီးမတောက်သဖြင့် စိတ်တိုစွာ အိပ်ခန်းနံရံဘက်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ သည်အကြောင်းကို ယခုလက်ငင်း အဖြစ်အပျက်နှင့်ထင်ဟပ်ပြီး သတိရလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်က ပစ်ပေါက်လိုက်သော မြန်မာလုပ်မီးခြစ်လေးသည် ကိုတင်မောင်ကြည်ကို လမ်းပေါ်တွင် ပွေ့ထူစဉ်က ကိုတင်မောင်ကြည်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မိမိ၏အပေါ်အင်္ကျီ

အောက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်ဟု ယူဆကာ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ထပ်လည်း တစ်ခါမျှ ထိုမီးခြစ်ကို သတိမရတော့။

သို့သော် ...

ယခု ဖျတ်ခနဲ ပြန်လည် သတိရလိုက်သည်နှင့် ကိုသက်ညွန့် ပြောပြသည့် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ အမူအကျင့်လေးများအား ရန်မျိုးနောင် ဦးနှောက်က ဆက်စပ်လိုက်မိသည်။

ကိုတင်မောင်ကြည်သည် ရန်သူဘေးမှ ပစ္စည်းလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဖြုန်းခနဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်၏ အိတ်ထဲသို့ လူမသိ သူမသိ သူ့ပစ္စည်းကို ထည့်လိုက်တတ်သည်ဆိုသည့် အမူအကျင့်။

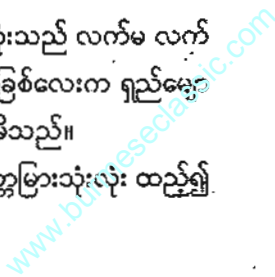
ဒါဆို ... ဒါဆို ...

ကိုတင်မောင်ကြည်အား ပွေ့ထူစဉ်က မိမိအပေါ်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သော မြန်မာလုပ် မီးခြစ်လေးသည် သွေးရူးသွေးတန်း ထည့်လိုက်ခြင်း မဟုတ်နိုင်။

ယင်းမီးခြစ်ထဲတွင် သွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးပါရှိနေလေသလား။

သွေးညီနောင် ပတ္တမြားတစ်လုံးသည် လက်မ လက်သည်းခွံလောက် ရှိသည်ဟု ဆိုပေသည်။ မီးခြစ်လေးက ရှည်မွှေးမျော ရှိသည်ကို ရန်မျိုးနောင် သတိထားမိသည်။

ယင်းမီးခြစ်အိမ်အတွင်းသို့ ပတ္တမြားသုံးလုံး ထည့်၍ ရလေမည်လား။

ရချင်လည်း ရနိုင်သည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် မော်တော်ကားကို လီဇာတင် ဖိမောင်းတော့သည်။ အမျိုကောင်းကားသစ်မို့ လီဇာတင်သလောက် အရှိန်နှုန်း မြန်လေသည်။

“အစ်ကို ... မောင်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် နွေပွင့်၊ တို့ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိလာလို့၊ အဲဒါကို အမြန်သိချင်လို့”

“နွေပွင့်နဲ့ ပတ်သက်နေသလား အစ်ကို၊ အစ်ကို့မျက်နှာ သူန်မှုန်ပြီး နွေပွင့်ကိုလည်း စကားမပြောတော့လို့”

“နွေပွင့်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ တခြား သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြန်းစနဲ ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိလိုက်လို့ပါ”

ပြောရင်းပင် ရန်မျိုးနောင်သည် ကားအရှိန်ကိုပို၍ မြှင့်လိုက်သေးသည်။ ညနေစောင်းပြီမို့ ကားအသွားအလာလည်း ရှင်းပေသည်။

(၅)နာရီ(၅)မိနစ်မှာပင် ဝဲခူးကို ဝင်ခဲ့သည်။ ရန်မျိုးနောင်သည် ဘိုးဘိုးအိမ်ကို မဝင်ဘဲ ရန်ကုန်လမ်းသို့ တည့်တည့် ကြီး မောင်းလာပေသည်။

“အစ်ကို ဘိုးဘိုးဆီ မဝင်တော့ဘူးလားဟင်”

“မဝင်တော့ဘူး နွေပွင့်၊ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးမှ ဘိုးဘိုးဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“အစ်ကို ဘာတွေဆန္ဒစောနေတာလဲဟင်”

“တို့ပြောမယ်နော် နွေပွင့်၊ အခု တို့ခေါင်းထဲမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဝင်နေတယ်၊ အဲဒါလည်း စဉ်းစားနေ

တယ်၊ ကားကိုလည်း အရှိန်နဲ့ မောင်းနေတယ်၊ တို့ကို နွေပွင့် ဘာမှမမေးနဲ့ဦး၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပြောပြမယ်”
နွေပွင့်သည် သူမ၏အစ်ကိုပြောပြီးသည်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးပင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်ပေသည်။

(တစ်ဆယ့်လေး)

“ပေါ်ဦးရေ ... ပေါ်ဦး”

“ဗျာ ဆရာ ... လာပါပြီ”

“တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်းကွာ”

အိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးဆိုက်ပြီးသည်နှင့် ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်ကို လက်တွဲဆင်းကာ ပေါ်ဦးအား ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်ခိုင်းသည်။

ပေါ်ဦး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် နွေပွင့်ကို လက်ဆွဲလျက်ကပင် သူ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြန်သည်။

“အစ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

နွေပွင့် လန့်သွားသည်။ လက်မထပ်သေးမီ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သည့်ပုံစံ ဖြစ်နေသည်။ လမ်းတုန်းကလည်း အခုညတွင်းချင်း လက်ထပ်မလားဟု အစ်ကိုက မေးသေးသည်။

နွေပွင့် ကြက်သီးမွေးညင်းလေးများပင် ထမိန်သည်။

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ နွေပွင့် ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ဦးနော်”

နွေပွင့်ကို လွှတ်ခဲ့ကာ ရန်မျိုးနောင် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

ထိုညက သူ စိတ်တိုတိုနှင့် မီးခြစ်ကလေးကို လွှင့်ပစ်သော နံရံဘက်သို့သွားကာ နံရံထိပြီး ကြမ်းပေါ် ကျသွားသော မီးခြစ်ကလေးကို လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့တော့ပါလေ။

“ပေါ်ဦးရေ ... ပေါ်ဦးရေ ... လာပါဦးကွ”

“ဗျာ ... ဆရာ ... လာပါပြီ”

ပေါ်ဦး ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

“ဒီမယ် ပေါ်ဦး၊ မင်း ဒီအခန်းကို ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

“နေ့တိုင်း ရှင်းပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မြန်မာလုပ် ရှည်မျှော်မျှ မီးခြစ်လေးတစ်လုံးကို မတွေ့မိဘူးလား၊ ကြမ်းပေါ်မှာလေ”

ပေါ်ဦး စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေသည်။

“မတွေ့မိဘူး ဆရာ”

“ဟိုကွာ ... စနေနေ့ညလောက်က ဖြစ်မယ်၊ ငါ စီးကရက်သောက်မလို့၊ အဲဒီ မြန်မာလုပ် မီးခြစ်လေးကို ခြစ်တာ မီးမတောက်လို့ စိတ်တိုပြီး လွှင့်ပစ်တာ၊ ဟောဒီနံရံကိုထိပြီး ကြမ်းပေါ်ကျသွားတဲ့အသံ ငါ သတိထားမိတယ်၊ အဲဒါ မင်း တံမြက်စည်းလှည်းရင်း မတွေ့မိဘူးလား”

“မတွေ့မိဘူး ဆရာ၊ အဲဒီ စနေနေ့ညက လူဆိုးသုံးယောက် ဒီမှာ ဝင်ရွှေသေးတာပဲ၊ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ပစ္စည်းတွေ၊ ဝီရိုထဲက ပစ္စည်းတွေ ကြမ်းပေါ် ပြန်ကျနေတာကို ကျွန်တော် ပဲ လိုက်ကောက်ပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ထားတာ၊ ဆရာ

ပြောတဲ့ မီးခြစ်မပါပါဘူး။ ဆရာက မြန်မာလုပ် ဓာတ်ဆီ မီးခြစ် သုံးလှေသုံးထလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား”
“ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ ... မင်းပဲ လိုက်ရှာစမ်း ပေါ်ဦး။ ငါ စိတ် ဆန္ဒသိပ်စောနေလို့လား မသိဘူး။ ငါ ရှာတာ မတွေ့ဘူး ကွ”

ပေါ်ဦး လိုက်ရှာသည်။

ရန်မျိုးနောင်က သူ၏တစ်ယောက်အိပ်ခူတင် ခေ မြုပ်မွေ့ရာထက်တွင် ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်နေသည်။

နွေပွင့် တံခါးဝသို့ လာရပ်သည်။

“လာလေ နွေပွင့်၊ အထဲမှာ ပေါ်ဦးလည်း ရှိနေတာပဲ။ ဝင် ခဲ့ပါလား”

နွေပွင့် ဝင်လာပြီ စားပွဲမှာထိုင်သည်။ ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်တွေ့သော ဂက်စ်မီးခြစ်အဝါလေးကို ကောက် ယူပြလိုက်သည်။

“ဒီမီးခြစ် မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကို”

“မဟုတ်ဘူး နွေပွင့်ရယ်၊ ဒါက နိုင်ငံခြားလုပ် ဂက်စ် မီးခြစ်ပဲ။ အခု တို့ရှာခိုင်းတာက မြန်မာလုပ်မီးခြစ်ပါ”

နွေပွင့်က ဂက်စ်မီးခြစ်အဝါလေးကို စားပွဲပေါ်ပြန် တင်ထားလိုက်သည်။

နွေပွင့် စိတ်ထဲတွင် လမ်းမှာကတည်းက စီးကရက် သောက်ချင်သော အစ်ကိုသည် ယခု အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း စီးကရက်သောက်ရန် မီးခြစ်ရှာနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဟော ... ဆရာ၊ ဒါလေးလား၊ ဆရာရဲ့ ခုတင်အောက် အလယ်ကောင်မှာ ရောက်နေတယ်ဆရာ”

ရန်မျိုးနောင်က ပေါ်ဦး ထောင်ပြသော မီးခြစ်လေး ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဟုတ်ပါ။ အနက်ခဲတွင် အနီကနုတ်ပန်းတွေနှင့် မြန်မာလုပ် ဓာတ်ဆီမီးခြစ်လေး။

ပေါ်ဦးလက်မှ ရန်မျိုးနောင် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကဲ ... ပေါ်ဦး၊ မင်းသွားတော့၊ အိပ်ခန်းတံခါး ဖေ့ထားခဲ”

ပေါ်ဦး ထွက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန် ပိတ်ပေးခဲ့သည်။

နွေပွင့်က မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်နှင့် ရန် မျိုးနောင်ကို ကြည့်နေသည်။

ရန်မျိုးနောင်က မီးခြစ်လေးကို ထောင်ပြရင်း နွေပွင့် ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီလို နွေပွင့်ရဲ့၊ ဒီမီးခြစ်လေးဟာ ကိုတင်မောင်ကြည်က တို့အပေါ်အကျီအိတ်ထဲကို ထည့်ခဲ့တာ၊ ရော ... အင့်လို့ ပေးတာမျိုး မဟုတ်တော့ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ထည့်မိ ထည့်ရာ ထည့်တာပဲလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တို့ ထင်မိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီမီးခြစ်ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ နွေပွင့်ရဲ့အစ်ကို ကိုသက်ညွန့်က ကိုတင်မောင်ကြည် ရဲ့ အမူအကျင့် ပြောပြတာရယ်၊ ကားပေါ်မှာ တို့စီးကရက် သောက်ချင်တာ မီးခြစ်က ခြစ်မရလို့ ဒေါပွစ်တာရယ်၊ အဲဒီနှစ်ခုကို ဖျတ်ခဲနဲ့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ဒီ မြန်မာလုပ်မီး ခြစ်လေးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ထူးခြားချက်ရှိလို့ ကိုတင် မောင်ကြည်က တို့အိတ်ထဲထည့်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက် မိတယ်လေ။ ကဲ ... ကြည့်ကြရအောင်နော်”

ရန်မျိုးနောင်သည် မီးခြစ်၏အိမ်ကို ဆွဲမဖွင့်မီ အလေးချိန်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ဆကြည့်သည်။ မီးခြစ်၏ဗျက်၊ ထု၊ အလျားကို သေချာကြည့်သည်။

မီးခြစ်က အလေးချိန်ပေါ့သည်။ ဗျက်၊ ထု၊ အလျားကလည်း လက်မ လက်သည်းခွံ အရွယ်ရှိ ပတ္တမြားရွယ်တူသုံးလုံးကိုထည့်ရန် မလွယ်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

အထဲတွင် ဘာများပါလိမ့်။

ရန်မျိုးနောင်သည် မီးခြစ်အောက်ပိုင်း အစွပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

အပေါ်အစွပ် ကျွတ်သွားပြီး ဝှမ်းနှင့်မီးခြစ်ကျောက်ထည့်သည့် အိမ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာပတ္တမြားတစ်လုံးမျှ မရှိပါလေ။

စားပွဲတွင် မီးခြစ်ကိုခေါက်ကြည့်သည်။

မဲလိပ်ကဲ့သို့ စက္ကူအလိပ်ကလေးတစ်လိပ် ထွက်လာသည်။

စက္ကူလိပ်ကလေးကို ရန်မျိုးနောင် ဖွင့်ဖြေလိုက်သည်။

စက္ကူလိပ်ကလေးထဲတွင် လက်ရေးသေးသေးလေးဖြင့် ရေးထားသော စာကြောင်းများ ပါပေသည်။

“သွေးညီနောင်သုံးလုံး

အန်တီစောမာလာ၏

ဘုရားရုပ်တုထဲတွင်ရှိ”

“ဟာ ... ဒီလိုကိုး”

“ဘာတဲ့လဲအစ်ကို”

“ရော ... နွေပွင့် ဖတ်ကြည့်”

နွေပွင့်ကယူ၍ မဲလိပ်ထဲမှ စာကြောင်းလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်သည်။

“ဒီလူ တော်တော် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပတ္တမြားသုံးလုံးကို နွေပွင့်တို့ အိမ်မျိုးမှာ ပုဂံထားမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်နိုင်ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဝုန်းခနဲ တံခါးပွင့်လာပြီး လူဆိုးလေးယောက် ဝင်လာပေသည်။ မျက်နှာဖုံးတွေ အဝတ်နက်တွေ မဝတ်တော့ဘဲ ဖြောင်ပင် ဝင်လာပေသည်။

“ရှေ့ဆုံးကလူဟာ ကိုမြတ်သင်းပဲ အစ်ကို”

နွေပွင့်က တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် အခြေအနေ အရိပ်အကဲကို ချက်ချင်းဝေပုဂံ အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူဆိုးလေးယောက် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်

သော မြတ်သင်းနှင့် သူ၏လက်ထောက်တွင် မြောက်လုံးပြူးကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည်။ နောက်မှ တပည့်နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကိုင်နေကျ စားမြောင်ကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ပေါ်ဦးကို တစ်ဖက် တစ်ချက် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

တောင်ငူမှ အပြန် ရန်ကုန် မဟာမြိုင်လမ်း အိမ်အဝင်တွင် ရန်မျိုးနောင်၏ ဒရောသောပါး အပြုအမူတွေကြောင့် ခြံတံခါး ပြန်မပိတ်မီ အိမ်ရှေ့တံခါး ပြန်မပိတ်မီ။

မြတ်သင်းတို့ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပုံရသည်။

ရန်မျိုးနောင်သည် အိမ်ကို ရောက်ချိန်အထိ သားရေး ပျော့ဂျာကင် ဝတ်ထားသည်ကို မချွတ်ဖြစ်သေး။ မီးခြစ်ကိစ္စစိတ် စောနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဂျာကင်မချွတ်မိသည်မှာ ပို၍ပင်ကောင်းသေးသည်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲတွင် မရိုးသွားရင်း ဆောင်ထည့်ထားသော ပစ္စည်း သေနတ်ရှိနေသည်။

ကျန်အိတ်တစ်ဖက်တွင် ကျည်အပြည့် ထည့်ထားသော ကျည်ကပ်ရှိနေသည်။

အခြေအနေမှာ မိမိက ခုတင်ပေါ် တိုင်နေသည်။ နွေပွင့်က စာရေးစားပွဲကုလားထိုင်တွင် တိုင်နေသည်။ ပေါ်ဦးမှာ စားသမားနှစ်ယောက်ကြားတွင် ရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရန်မျိုးနောင်၊ မင်းက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားပြီး ဘကြီးနွားကျောင်းပေးတဲ့လူပဲ၊ မင်း ဒီကိစ္စထဲဝင် လာလို့ တို့မှာ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ရတယ်၊ ရဲအဖွဲ့က တို့ကို ခြေရာခံမိသွားတယ်၊ မင်းဟာ လူ့ပြည်မှာ ထားဖို့ ကောင်းတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ပြောစမ်း၊ မင်း တောင်ငူမှာ သက်ညွန့်နဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တာ သွေးညီနောင် ပတ္တမြားတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သက်ညွန့်ကတော့ ပြောပြမှာ သေချာတယ်၊ တင်မောင်ကြည် လုပ်သရွှ သက်ညွန့်က သိနေတာပဲ၊ သူတို့က ပါတနာသူငယ်ချင်းပဲ၊ ပြောလေကွာ၊ သက်ညွန့်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

မြတ်သင်းက သူ့လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ရန်မျိုးနောင်ကို တည့်မတ်စွာ ချိန်ရင်း မေးမြန်းနေသည်။

သူ၏လက်ထောက် သေနတ်သမားက စားပွဲဘေးတွင်ရပ်ကာ နွေပွင့်ကို ချိန်ထားရင်း စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ထည့်နေသည်။

“ကိုသက်ညွန့်က ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုမြတ်သင်း ဆိုတဲ့လူ ဟာ အလကားလူ အီးပေါလော ဆန်ကုန်မြေလေး သတ္တဝါတဲ့”

“ဘာကွ”

“ကိုသက်ညွန့် ပြောတာလေဗျာ၊ ကိုတင်မောင်ကြည်နဲ့သူ ဟာ အတွဲညီညီ သတ္တိရှိရှိ လုပ်နေတာကို ကြောက်ပြီး လူစုခွဲခဲ့တဲ့အနေနဲ့ သူ့ကို ထောင်ကျအောင် ကိုမြတ်သင်းက လုပ်လိုက်တာဆိုပဲ၊ ကိုသက်ညွန့် ပြောတာ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားက လူပေါ လူကြောက်ပဲ ကိုမြတ်သင်း။ ကျုပ်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုင်း ခင်ဗျားတို့ ထွက်ပြေးတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“အဲမာ ... ဒီကောင်”

ပြောပြောဆိုဆို မြတ်သင်းက လက်ဆန့်ပြီး ပစ်ခတ်သေနတ်ပြောင်းကို ရှေ့တိုးချိန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အသေမပစ်ရဲပါဘူး ကိုမြတ်သင်း၊ ကျုပ် သေသွားရင် သွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ ဘယ်မှာဝှက်ထားမှန်း ဘယ်သူက ပြောနိုင်တော့မှာလဲ”

“အေး ... အခု အဲဒါကို မင်း ပြောရမှာပဲ ရန်မျိုးနောင်၊ မင်းကို အသေမသတ်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးညီနောင် ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာကို မပြောသရွေ့ မင်းမျက်နှာ ချောချောကို ဓားနဲ့မွန်းမယ်၊ စာရေးကောင်းတဲ့ မင်းလက် ချောင်းတွေကို ဖြတ်မယ်၊ နားလည်လား”

“ဒီမယ် ဆရာမြတ်သင်း”

မြတ်သင်းက ရန်မျိုးနောင်အား အခြောက်အလှန် စကားတွေ ပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့တပည့် လက်ထောက်က မြတ်သင်းကို လှမ်းခေါ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ မဲလိပ်စာရွက်လေးကို ပြလိုက်ပေသည်။

တပည့် လက်ထောက်သည် စားပွဲပေါ်ကို ကြည့်ရှုရာမှ စောစောက နွေပွင့် ဖတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ကိုတင်မောင်ကြည်၏ မဲလိပ်စာလေးကို တွေ့သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်သင်းက မဲလိပ်စာရွက်လေးကိုယူကာ စီးရောင်တွင် ထောင်ဖတ်နေသည်။

ဤသည်ကိုပင် ရန်မျိုးနောင် အခွင့်ကောင်းယူလိုက်သည်။ မိမိကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသော မြတ်သင်းအလစ်ကို အရယူလိုက်သည်။

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော နွေပွင့်ကို ကုလားထိုင်လဲကျအောင် ဆွဲချလိုက်ခြင်းဖြင့် နွေပွင့်သည် ကုလားထိုင်ရော လူရော ကြမ်းပေါ် မှောက်လျက်ကျသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရန်မျိုးနောင်သည် သူ့စာရေးစားပွဲကို လှဲချလိုက်ပြန်သည်။

စာရေးစားပွဲသည် တုံးလုံလဲကျသွားသည်။ စာရေးစားပွဲကို ကာဗာယူပြီး နွေပွင့်ကိုလည်း စာရေးစားပွဲနောင် ကာဗာလုံရာသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

မြန်မာ့မြန်မာ့ ရန်မျိုးနောင်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ စက္ကန့်ပိုင်းအကင်း သက်လက်လန်းလှပါ၏။

သည်နောက်တော့ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ပစ္စုတိုကိုထုတ်ယူကာ တုံးလုံးစားပွဲပေါ် လက်ကျော်ပြီး ဒိုင်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်ပြီး ရန်မျိုးနောင်ကပင် စတင်ပစ်ခတ်တော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေရာယူ၊ ကျော်ဆွေ မင်းက ဘေးတိုက်ပန်းပြီး စားပွဲနောက်က ဒီကောင့်ကိုပစ်”

မြတ်သင်းသည် ရန်မျိုးနောင် နှစ်ချက်ဆင့်အပစ်တွင် အားလျားမှောက်သည်။ ကိုယ်ကိုလိုမိပြီး အပြင်ဘက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။

ရန်မျိုးနောင်က ပထမနှစ်ချက်ကို စားပွဲနောက်မှ ဦးခေါင်းမဖော်ဘဲ လက်ကိုသာကျော်ကာ မှန်းပစ်လှန်ပစ်တာသာ ပြုမှုနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မတ်တတ်ရပ်နေသော မြတ်သင်းနှင့်တပည့် ကျော်ဆွေက အပေါ်စီးရနေသဖြင့် မိမိခေါင်းဖော်သည်နှင့် သူတို့ဝိုင်းပစ်မည်ကို တွက်ဆမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရန်မျိုးနောင် တွက်ကိန်း မှန်ပေသည်။

ရန်မျိုးနောင်ထံမှ ထွက်လာသော သေနတ်ပစ်ချက်သည် မြတ်သင်းတို့ကို အံ့အားသင့်စေသည်။

ပြီး တစ်ခါက မိမိတပည့်တစ်ယောက်၏ ပေါင်ကို ပစ်ချခဲ့သော ရန်မျိုးနောင်၏လက်ကို မြတ်သင်း ချက်ချင်းအထိတ်တလန့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုယ်ကို လှဲချကာ လှိမ့်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပေါ်ဦးကလည်း လူသွက်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ဓားမြှောင်သမားနှစ်ယောက် ပြူးတူးပြိတ်ဖြစ်ပြီး ရန်မျိုးနောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရာတွင် ပေါ်ဦးသည် မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ပြီး ရှောခနဲ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဓားသမားနှစ်ယောက်သည် ပေါ်ဦး ထွက်ပြေးရာသို့ စွတ်လိုက်သွားတော့သည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

သူပစ် ကိုယ်ပစ် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်ကြလေပြီ။ တပည့်ကျော်ဆွေသည် အားလျားမှောက် မိကျောင်းတွားဖြင့် ရန်မျိုးနောင်စားပွဲဘေးသို့ တွားတက်နေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဟိုမှာ အစ်ကို”

တွားတက်လာပြီး ပစ်ကွင်းရသည်နှင့် တပည့်ကျော်ဆွေက သေနတ်ချိန်စဉ်မှာပင် နွေပွင့်က လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသဖြင့် ရန်မျိုးနောင်သည် သူ့သေနတ်ဖြင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“အောင်မယ်လေး”

တပည့်ကျော်ဆွေ၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံထွက်လာသည်။

“ဟေ့လူ ကိုမြတ်သင်း။ ခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ်ကို ချထားပြီး မတ်တတ်ရပ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ရဲအဖွဲ့က ဝိုင်းထားပြီ”

ဦးလတ်ဆွေ၏ အောင်မြင်သော အသံက ထွက်လာသည်။

“ကြားလား၊ သေနတ်လွှတ်ချလိုက်၊ ခင်ဗျား မှောက်နေတဲ့ ကျောပြင် ပေါက်ထွက်သွားမယ်နော်”

မြတ်သင်းသည် သေနတ်ကို လွှတ်ချပြီး လက်မြှောက်ကာ ထထိုင်တော့သည်။

ပေါ်ဦး နောက်သို့လိုက်သော ဓားသမားနှစ်ဦးကို လည်း ဦးလတ်ဆွေ ရဲအဖွဲ့က လက်ထိတ်ခတ် ဖမ်းလာပြီးဖြစ်သည်။

ရန်မျိုးနောင် ပစ်လိုက်သဖြင့် ပခုံးထိသွားသော မြတ်သင်းလက်ထောက် ကျော်ဆွေကို ရဲအချုပ်နှင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ရဲကြပ်ကြီး ဒီတရားခံ မြတ်သင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ကို အချုပ်ထဲမှာပဲထည့်လိုက်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာခဏနေခဲ့မယ်၊ ကား ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လွှတ်ပေးပါ”

ရဲကြပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့က တရားခံသုံးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင် ဦးလတ်ဆွေ၊ နွေပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်တို့ ထိုင်ကြသည်။

“ပေါ်ဦးရေ ကော်ဖီဖျော်ကွာ၊ ပေါင်မုန့်ရှိရင်လည်း လုပ်ကွာ၊ ငါတို့ ညစာမစားရသေးဘူး၊ ဦးလတ်ဆွေလည်း ဆာရောမယ်”

ရန်မျိုးနောင်က ပေါ်ဦးက ပြောပြီးနောက် ကိုတင်မောင်ကြည်ထံမှ ရခဲ့သော မြန်မာလုပ် မီးခြစ်လေးအကြောင်း ပြောပြပြီး မြတ်သင်း လက်ထဲမှ ကျကျန်ခဲ့သည့် မဲလိပ်စာရွက်

လေးကို ဦးလတ်ဆော့လက် အပ်လိုက်သည်။ ဦးလတ်ဆော့က ဖတ်ကြည့်ပြီး ...

“ဒါဆို ဒေါ်စောမာလာရဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကို ယူကြည့်ကြတာ ပေါ့”

“ဟာ ... ချက်ချင်းမရသေးဘူး ဦးလတ်ဆော့၊ ဒေါ်ဒေါ် စောမာလာက ဒီရုပ်ပွားတော်ကို ပဲခူးကို ပင့်သွားတယ်ဗျာ။ အခုဆို ရုပ်ပွားတော်က ပဲခူးက ဘိုးဘိုးအိမ်ရဲ့ ဘုရားခန်း ထဲမှာ သီတင်းသုံးနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလတ်ဆော့၊ မေမေက အဲဒီရုပ်ပွားတော် ကို သွားလေရာ ပင့်သွားတဲ့အကျင့် ရှိတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်ုပ်တို့ ပဲခူးကို သွားကြတာပေါ့။ ကဲ ... တောင်ငူက ကိုသက်ညွန့်ဆီက သိခဲ့တာတွေပြော ပါဦး”

ရန်မျိုးနောင်က ကိုသက်ညွန့်နှင့် တွေ့ဆုံပြောခဲ့ သမျှတွေကို အသေးစိတ်ပင် ပြောပြပြီး ကိုသက်ညွန့် ပြောစကား တွေနှင့် မိမိ မော်တော်ကားပေါ်တွင် ဆေးလိပ်မီးညှိသည်ကိစ္စ တိုက်ဆိုင်ပြီး ကိုတင်မောင်ကြည်က မိမိအိတ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့ သည့် မီးခြစ်ကို ဆက်စပ်မိကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။

“နေပါဦး ... ဦးလတ်ဆော့ကကော မြတ်သင်းတို့အဖွဲ့ ဒီည ကျွန်တော့်အိမ် လာကြမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိနေလဲ”

“ဒီလိုဗျာ၊ မြတ်သင်းဟာ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်အတွေ့အကြုံအရ ဘယ်လိုဝရမ်းပြေး၊ တရားခံပြေးဖြစ်ဖြစ် အလစ်မှာ သူ့အိမ် သူ့ယာ သူ့သား မယားဆီကို လာတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ကြုံတာ

များပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်လူတွေကို အရက်မူးသမား ပုံစံ၊ ပလတ်စတစ်ကောက်သမားပုံစံတွေနဲ့ မြတ်သင်းရဲ့ တောင်ဥက္ကလာပအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ဘောက်ထော် က ဦးမောင်သိန်းအိမ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ချထားလိုက် တယ်”

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မြတ်သင်းဟာ တောင်ဥက္ကလာပအိမ်ကို လည်း ညဘက် လူခြေတိတ်မှ လာတယ်၊ ဦးမောင်သိန်း အိမ်ကိုတော့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာတောင် လာတယ်”

“အဲဒီတည်းက မဖမ်းလိုက်ဘူးလား”

“ဖမ်းရင် ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့တစ်ယောက်ကိုပဲ ဖမ်းမိ မယ်၊ ကိုတင်မောင်ကြည်ကိုသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ရင် သူက အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကောင်းကောင်းငှားပြီး လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိတယ်၊ နောက်တစ်ချက် က ဒီမြတ်သင်းဟာ ကိုရန်မျိုးနောင် တောင်ငူသွားပြီး ကိုသက်ညွန့်ကို သွားတွေ့မယ်ဆိုတာကို သတင်းရမှာပဲ၊ ကိုသက်ညွန့်အနေနဲ့ သွေးညီနောင် ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ် ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့လူ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုရန်မျိုးနောင် တောင်ငူကအပြန်မှာ မြတ်သင်းဟာ သူ့အဖွဲ့နဲ့ ကိုရန်မျိုး နောင်ဆီကို လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်တယ်၊ ကျွန်တော် တွက်တဲ့အတိုင်း မြတ်သင်းနဲ့ အဖွဲ့က လာတာ ပဲ မဟုတ်လား၊ အခု မြတ်သင်းအပြင် သူ့အဖွဲ့နဲ့တပည့် သုံးယောက်ကိုပါ ပစ်ခတ်နေတုန်း လက်ပူးလက်ကြင်မီ တယ်၊ မြတ်သင်း တစ်ယောက်တည်း ဖမ်းမိတာပဲဆိုရင် ဘူးခံပြီး မဖော်ရင် တရားရုံးမှာ လွတ်သွားနိုင်တယ်၊

ကိုတင်မောင်ကြည်ကို သူတို့ဓားနဲ့ထိုးစဉ်က ကိုရန်မျိုးနောင် ကလွဲပြီး တခြားမျက်မြင်သက်သေ မရှိဘူး၊ ကိုရန်မျိုးနောင် ကလည်း ညကြီးမင်းကြီး မြတ်သင်းရုပ်ကို မှတ်မိတာမှ မဟုတ်တာ၊ အခုဆိုရင် မြတ်သင်းက ဘူးခံပြီးငြင်းခိုး၊ သူ့တပည့်သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်စီခွဲပြီး စစ်လိုက် ရင် အမှုဟာ မြောင့်ချက်ပေးတဲ့အထိ ဖြစ်လာနိုင်တယ် လေ”

“ကျွန်တော်က တည်ကြက်ပေါ့ဗျာ”

“အစကတည်းက ကိုရန်မျိုးနောင်ကို တည်ကြက်အဖြစ် ကျွန်တော် သုံးနေတယ်လို့ ပြောသားပဲ။ အဲ ... ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာတာ ဆယ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွား တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ ဒီကောင်တွေ အပစ် အခတ်တွေ ဖြစ်သွားတာ၊ ကျွန်တော် မြတ်သင်းဆီကို ချထားတဲ့ ရှဲဒိုးက မြတ်သင်းတို့ ထွက်သွားကြပြီလို့ ကျွန် တော်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ညကြီးမင်းကြီးဖုန်း ဆက်ခွင့်ရဖို့ ရှာနေတာနဲ့ ရှဲဒိုးရဲ့ဖုန်းဆက်တာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်၊ ရှဲဒိုးဆီက ဖုန်းရရင်ရချင်း ကျွန်တော် လိုက်လာတာပဲ၊ အဲ ... နောက်တစ်ချက်က ကိုယ်ရန်မျိုး နောင်အတွက် ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ပူမနေဘူးလေ၊ ကျွန် တော်ကို ကိုရန်မျိုးနောင်ကပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျည်ကတ်သုံးကတ်နဲ့ ကျည်ဆန်နှစ်ဆယ့်တစ်တောင် အသင့်ဆောင်ထားတယ်လို့၊ နောက်ပြီး ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ သတ္တိနဲ့စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော်က စိတ်ချပြီးသား ဆိုပါ တော့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒီလို အမြောက်အပင်လေးနဲ့ ပြောတော့ လည်း ခံရတဲ့လူ ကျေနပ်တာပေါ့ဗျာ”

ရန်မျိုးနောင် ပြန်ပြောသည်ကို သဘောကျစွာ ရယ်မောနေရင်းပင် ပေါ်ဦးသည် ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ကင် ထောပတ် သုတ်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်တွေ လင်ပန်းအမောက်၊ ပန်းကန်အမောက် လာချပေးသဖြင့် အားရပါးရ စားကြပေသည်။

“ဪ ... ကျွန်တော်ပြောဖို့ တစ်ခုမေ့နေတယ်၊ ကိုရန် မျိုးနောင် တောင်ငူသွားနေတုန်း ကျုပ် ကထိက ဒေါ်ရင် ကြည်နဲ့ သူ့သမီး စိုးစိုးကြည်ဆီ ရောက်သွားတယ်”

“ဘာအကြောင်းထူးခဲ့လဲ ဦးလတ်ဆွေ”

“သိပ်တော့ မထူးဘူးဗျ၊ ဒေါ်ရင်ကြည်နဲ့ စိုးစိုးကြည်က တကယ် ရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်ကန်ကန် နေတတ်ထိုင် တတ်တဲ့ ပညာတတ်တွေပဲ၊ သူ့သား တင်မောင်ကြည်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တော့ သူတို့တွေ့တာနဲ့ ကျုပ်ကိုပေးလိုက် တယ်”

“ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သွေးညီနောင် အကြောင်းတွေ မပါဘူး လား”

“သိပ်မပါဘူးဗျ၊ ဒိုင်ယာရီရဲ့ နောက်ဆုံးစာတစ်မျက်နှာ မှာတော့ သွေးညီနောင်ဟာ မုဒုံက ဦးအောင်ဟိန်းပိုင်ဆိုင် တဲ့ ပတ္တမြားတွေ မှန်ကန်တယ်လို့တော့ ရေးထားတယ်”

“ဒါကြောင့် သူ့ဆွေခါနီး ဝူဝေါင်ဝိန်းလို့ ပြောတာဟာ သွေးညီနောင်ကို ဦးအောင်ဟိန်း ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့တာကို ပြောတာလားပဲနော် ဦးလတ်ဆွေ”

“ဒါဟာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး ကိုရန်မျိုးနောင်၊
 ကိုတင်မောင်ကြည်ရဲ့ ဝူးဝေါင်ပိန်းဟာ သူ့ကိုသတ်တာ
 ဦးမောင်သိန်းပါလို့ ပြောခဲ့တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 “အင်း ... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ရဲကြပ်ကြီးသည် ဦးလတ်ဆွေကို ကြိုရန် ပြန်ရောက်
 လာသည်။

နက်ဖြန် ပဲခူးသို့ အတူသွားကြရန် ချိန်းဆိုပြီးနောက်
 ဦးလတ်ဆွေ ပြန်သွားပေတော့သည်။

ထိုညအဖို့ ...

နေ့ပွင့်က ရန်မျိုးနောင်၏ အိပ်ခန်း တစ်ယောက်အိပ်
 ခုတင်တွင် အိပ်စက်ပြီး ရန်မျိုးနောင်က ဧည့်ခန်း နှစ်ယောက်ထိုင်
 ဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်စက်ကြလေသည်။

(တစ်ဆယ့်ငါး)

“ဟ ... ဟ ... ကြိကြိဖန်ဖန်၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့
 ဝမ်းဗိုက်တော်ထဲမှာ ပတ္တမြားတွေ ထည့်ထားရတယ်လို့”

ပဲခူးရှိ ဘိုးဘိုး အိမ်ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ကျယ်ပြောသည်။

ခမ်းနားသည်။

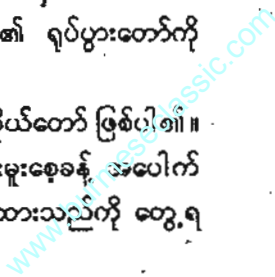
လူတွေလည်း စုံလှသည်။

ပဲခူးရဲစခန်းမှ ရဲအုပ်နှင့် ဒုရဲအုပ်ပါရှိသည်။ မြို့နယ်
 ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌနှင့် အတွင်းရေးမှူးလည်း ပါရှိသည်။ ရုပ်ကွက်
 ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ပါဝင်သည်။

ဦးလတ်ဆွေနှင့် ရဲကြပ်ကြီးပါရှိသည်။

အကြီးအကဲ ပုဂ္ဂိုလ်များရှေ့မှောက်မှာပင် သက်သေ
 ပြု၍ ဘိုးဘိုး ဘုရားစင်မှ ဒေါ်စောမာလာ၏ ရုပ်ပွားတော်ကို
 ဧည့်ခန်းသို့ ပင့်ခဲ့သည်။

ရုပ်ပွားတော်မှာ တင်ပျဉ်ဆွေကိုယ်တော် ဖြစ်ပါ၏။
 ယင်းကိုယ်တော်၏ အောက်ခံအညီတွင် ငါးမူးစေ့ခန့် အပေါက်
 ဖောက်ထားပြီး ပျားဖယောင်းဖြင့် ပြန်ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။

အကြီးအကဲများ ရှေ့မှောက်မှာပင် ခိုင်မာတိကျသော ပုံစံယေးထားပြီး ပျားဖယောင်းအပိတ်ကို အများသဘောတူ ဘိုးဘိုးဦးဘကောင်းက ဖွင့်ပေးသည်။

ပျားဖယောင်းအပိတ် ဖွင့်သွားသည်နှင့် ဘိုးဘိုး ဦးဘကောင်းက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိတသေကိုင်ကာ ရုပ်ပွား တော်ကို တည့်တည့်ထောင်ပြီး လှုပ်ချလိုက်သည်။

ဒေါက်ခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ။

ပတ္တမြားသုံးလုံးသည် စားပွဲပေါ်သို့ ကျလာပေတော့ သည်။ ပတ္တမြားကျလာရာသို့ အောက်မှခံထားသည်မှာ ဘိုးဘိုး ထုတ်ပေးသော ကတ္တီပါအနက်စ ဖြစ်ပေသည်။

ကတ္တီပါ အနက်ခံတွင် နီတျာတျာရဲနေသော ပတ္တမြား သုံးလုံးကို လူတွေအားလုံး မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင် စိုက်ကြည့် နေကြပေသည်။

ဘိုးဘိုးက ...

“ဟ ... ဟ ... ကြံကြံဖန်ဖန် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်တော်ထဲမှာ ပတ္တမြားတွေကို ထည့်ထားရတယ် လို့”

ဟု ဟိန်းနေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်မှ ကြက် သေ သေနေသောလူတွေ လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

“တောက် ... အသွေးအရောင်က ရဲရဲကို နီနေတာပဲ”

“ဒါမျိုး တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပတ္တမြားတွေ ကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးစကား ဆိုကြသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာသည် ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ငါးကြိမ် ငါးခါ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှရိုက်သည်။

“အင်း ... သွေးညီနောင် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ အခုမှပဲ အဖြေမှန်ပေါ်တော့တယ်”

ဟု ရန်မျိုးနောင်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက် ပေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီပတ္တမြားတွေကို ဘာနဲ့ထည့်မလဲ”

နွေပွင့်က သူမထံတွင် ပါရှိလာသော ကတ္တီပါရုံ အိတ်လေးကို အသင့်ထုတ်ပေးသည်။

“အဲဒီကတ္တီပါအိတ်လေးထဲမှာ ပထမက ထည့်လာတာလို့ အစ်ကိုတင်မောင်ကြည့်က ပြောဖူးတယ် ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုး ဦးကံကောင်းသည် နွေပွင့်လက်မှ ကတ္တီပါ ရုံအိတ်လေးကို ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် သူခင်းပေးထားသော ကတ္တီပါစနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။

“အင်း ... ဒီကတ္တီပါရုံအိတ်လေးဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ဆုံး သီပေါမင်းတရားလက်ထက်မှာ နန်းတွင်းအသုံး များခဲ့တဲ့ ကတ္တီပါမျိုးပဲ၊ အဲဒီခေတ်က ပြင်သစ်ကလာတဲ့ ကတ္တီပါတွေလို့ တို့မိဘတွေ ပြောတာကို ဘိုးဘိုးမှတ်မိ တယ်”

ရန်မျိုးနောင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီကတ္တီပါအိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ပတ္တမြားတွေဟာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားတွေ ဖြစ်နေမလား ဘိုးဘိုး”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ လူလေး”

“အံ့သြစရာပဲ၊ အခု ဒီပတ္တမြားပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဟိန်းဟာ ဦးမောင်သိန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းတဲ့၊ ဦးမောင်သိန်းက အင်ဂလိုအင်ဒီယန်းကပြားဆိုတော့ ဒီပတ္တမြားပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဟိန်းဟာလည်း အင်ဂလိုအင်ဒီယန်းကပြားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် နန်းစဉ်ပတ္တမြားတွေဟာ အင်ဂလိုအင်ဒီယန်းကပြားတွေရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမွေပစ္စည်းဖြစ်နေရလဲ ဘိုးဘိုး”

“ဒါလား၊ ဆန်းမှ မဆန်းတာပဲ လူလေး”

ဘိုးဘိုးက ရှင်းပြသည်။

“အခုထက်ထိ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ကျေးလက်တချို့မှာ မြန်မာပြည်က ဗန်ကောက်လုံချည်တွေ ရှိတာကို တွေ့ခဲ့ရတာပဲလို့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒါ ထောင့်ကိုးရလေးဆယ့်နှစ်ခုနှစ်က ဂျပန်စစ်တပ်တွေ မြန်မာပြည်ထဲဝင်ခဲ့တယ်၊ မြန်မာပြည်သူပြည်သား လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို အတင်းသိမ်းပိုက်ယူတယ်၊ မြင်းတပ်က ဂျပန်တွေဟာ မြန်မာတွေ တန်ဖိုးထား ဝတ်ဆင်တဲ့ ဗန်ကောက်ပုံဆိုးတွေနဲ့ မြင်းကို ချွေးသုတ်ပေးတယ်လို့တောင် ဆိုကြတယ်၊ ဒီဂျပန်တွေ ပြန်သွားတော့ ဗန်ကောက်လုံချည်တွေပါ သွားတာနေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဂျပန်ကျေးလက်တချို့မှာ မြန်မာဗန်ကောက်လုံချည် တွေ ရတာဖြစ်မယ်၊ အဲတုန်းက ဂျပန်စစ်သားတွေ အပြန်မှာ ယူသွားတာတွေလေ ဘိုးဘိုးစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ အားလုံးနားထောင်နေကြသည်။”

“သီပေါဘုရင်လက်ထက်မှာ ကုလားဖြူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး တိုမြန်မာတွေ စစ်ရှုံးခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကုလားဖြူစစ်သားတွေဟာ မြန်မာနန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေဆီက ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ကျောက်မျက်ရတနာမျိုးစုံကို အနိုင်ကျင့် ယူသွားကြတယ်၊ လူလေးပြောတဲ့ ဦးမောင်သိန်းနဲ့ ဦးအောင်ဟိန်း ဆိုတဲ့ အင်ဂလိုကပြားတွေရဲ့ အဘိုးတွေ၊ အဖေတွေဟာ သီပေါမင်း ပါတော်မူစဉ်က မြန်မာပြည်ကို စစ်နိုင်သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ ကုလားဖြူစစ်သား အဆက်အနွယ်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုတ်လောက်ပေသည်။ ဘိုးဘိုးက ကတ္တီပါစကို

လှေလာပြီး လွန်ခဲ့သည့်ခေတ်ကို မှန်းပြောသည်မှာ ဆီလျော်နေသည်။

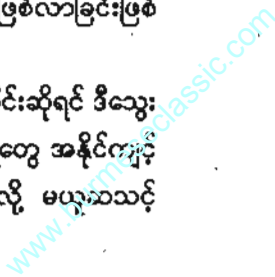
နောက်ပိုင်း ခေတ်အဆက်ဆက် အပြောင်းတွင်

ကုလားတွေ တရုတ်တွေမှအစ မြန်မာပြည်တွင်းနေ လူမျိုးခြားတို့သည် မြန်မာနာမည်တွေကို သူတို့ကြိုက်သလို သူတို့ဟာသူတို့မှည့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အင်ဂလိုအင်ဒီယန်း ကပြားညီအစ်ကို

သည် ဦးအောင်ဟန်းနှင့် ဦးမောင်သိန်း အမည် ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်လေမည်။

“ဒီမယ် ဦးလတ်ဆွေ၊ ဘိုးဘိုးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီသွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးဟာ ကုလားဖြူတွေ အနိုင်ကျင့်ယူသွားတဲ့ မြန်မာနန်းစဉ် ပတ္တမြားတွေလို့ မယူသသင့်ဘူးလား”

ဦးလတ်တွေက သူ၏ ပန်းကျယ်ကြီးကို တွန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေကတော့ ကျုပ်တို့ထက် ပို၍ ပို၍ ကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်တာ နှစ်နည်းရှိတယ်၊ ရာဇဝင်အထောက်အထားအရ ဒီသွေးညီနောင်တွေဟာ နိုင်ငံပိုင်ဖြစ်သင့်တယ်လို့ဆိုလည်း နိုင်ငံပိုင် ဖြစ်ရုံပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ဦးအောင်ဟိန်းပဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်ဆိုလည်း မြန်မာ့ကျောက်မျက်ရတနာအဖွဲ့က တန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ဈေးနဲ့ ငွေပေးရုံပဲ၊ ဒါတွေက ကြီးကျယ်လွန်းပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ တာဝန်က ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဒီသွေးညီနောင် သုံးလုံးကို ရဲအဖွဲ့က အထက်လူကြီးတွေလက်ထဲ အပ်မယ်၊ ကျန်တာကို လူကြီးပိုင်းက လိုအပ်သလို ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်ပေါ့ဗျာ”

သွေးညီနောင် ပတ္တမြားသုံးလုံးကို ကတ္တီပါရုံအိတ်ထဲထည့်ပြီး ဘိုးဘိုးပေးသော သံသေတ္တာတွင် ထည့်သည်။ သံသေတ္တာလေးကို သော့ခတ်ပြီး အများရှေ့မှာပင် ချိတ်ပိတ်သည်။

ပုံစံဇယားတွင် ဖြည့်စွက်ရမည်များကို ဖြည့်စွက်ရေးသွင်းပြီး ပုဂ္ဂိုလ်အကြီးအကဲအားလုံး လက်မှတ်ထိုးကြသည်။

ထို့နောက် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို ဖြည့်စွက်ရေးသွင်းပြီး ပုဂ္ဂိုလ်အကြီးအကဲအားလုံး လက်မှတ်ထိုးကြသည်။

ထို့နောက် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အားလုံး လိုက်တီကာ သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ရန် ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ရန်မျိုးနောင်၊ နွေပွင့်နှင့် ဒေါ်စောမာလာသည် ဘိုးဘိုးဦးဘကောင်းကို ကန်တော့ပြီး ကားဖြူကြီးနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်စောမာလာသည် သူမ၏ကိုးကွယ်သော ကိုယ်တော်ရှင်မြတ်အား ရင်ခွင်ပိုက် ပြန်လည်ဝင့်ဆောင်လာခဲ့တော့သည်။

(တစ်ဆယ့်ခြောက်)

“ဦးသာလှိုင်ကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟဲ့ ... နွေပွင့်တို့ သားအိမ်ပါလား၊ နင်တို့ ပြန်လာကြပြီလား။”

လမ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ နွေပွင့်နှင့် ရန်မျိုးနောင်က ဒေါ်စောမာလာကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲကာ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကလေးထဲတွင် ဦးသာလှိုင်က ပက်လက်ကုလား ထိုင်၍ထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖြင့် မှိန်းနေသည်။

နွေပွင့်က နှုတ်ဆက်လိုက်မှ ဦးသာလှိုင်ကြီး မှိန်းရာမှ မျက်လုံးပွင့်ကာ ပြန်၍ ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်သည်။

ဦးသာလှိုင်ကြီးက နွေပွင့်ကို သေချာကြည့်နေသည်။ ဒေါ်စောမာလာကိုလည်း ဦးသာလှိုင်ကြီး ငေးကြည့်နေသည်ပင်။

နွေပွင့်သည် သစ်လွင်တောက်ပ ခေတ်မီသော အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အဘိုးအဘွား အမွေထားခဲ့သော စိန် ရွှေ ပတ္တမြား နီလာ လက်ဝတ်ရတနာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နဂိုကမှ အလိုလိုလှနေသော ကောင်မလေးသည် ယခု ပို၍ ပို၍ လှချင်တိုင်းလှ၊ ချောချင်တိုင်း ချောနေသည်။

ဒေါ်စောမာလာကလည်း ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူ ပါတိတ်ထဘီနှင့် သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ သည်အိမ်လေးတွင်နေစဉ်က နွမ်းနွမ်းပါးပါး ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသဖြင့် ဒေါ်စောမာလာ၏ နဂိုအလှများ မပေါ်လွင်ခဲ့။ ယခု ဒေါ်စောမာလာ၏ ပင်ကိုအလှပေါ်လွင်နေသည်။

“ဦးသာလှိုင်ကြီးက အိမ်စောင့်ပေးပါဆို အလကားနေပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ အိပ်နေတာပဲ”

“မအိပ်ပါဘူးဟ၊ မှိန်းနေတာပါ နွေပွင့်ရ၊ နင်လည်း ငါ့အကြောင်း သိသားနဲ့၊ ညတစ်ညလုံး ကင်းစောင့်ရတယ်၊ ကင်းလာစစ်လို့ ငါ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့သွားရင် ဒဏ်ကြေးတစ်ဆယ် အရှိက်ခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ညလုံး ငါ မအိပ်ရဲဘူး၊ မနက်ကျတော့ ရေထမ်းနဲ့ အိမ်တွေပိုရတယ်၊ ဒီတော့ အခုလို နားနေတဲ့အချိန် ဒီအိမ်လေးမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ မှိန်းနေတာပါဟ”

ရန်မျိုးနောင်က ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး ဦးသာလှိုင်၊ ဒီအိမ်မှာ နေ့ရောညရော လာစောင့်ပေးနေတော့ ဦးသာလှိုင်ရဲ့အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူးလား”

“ကျုပ်မှာ အိမ်မှမရှိတာပဲ မောင်ရ၊ ညဆို ကင်းတဲမှာ မိုးလင်းတယ်၊ နေ့ဆို အခု နွေပွင့်တို့အိမ်လေးမှာ လာမှိန်းနေတယ်၊ နွေပွင့်တို့ ဒီမှာရှိတုန်းကတော့ နေ့ခင်းမှိန်းချင် ငိုက်ချင်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဧရပ်မှာ သွားနေလိက်တာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဦးသာလှိုင်ကြီးက လူပျိုကြီးလေး၊ သူ့ကိုယူမယ့်မိန်းမလည်း ရှိမှမရှိတာ”

“နေစမ်းပါစေ နွေပွင့်ရာ၊ ငါယူမယ့်မိန်းမ မရှိလေ ကောင်းလေပဲ၊ ငါ့မှာ အိုးမရှိ အိမ်မရှိနဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းတောင် မနည်းဝအောင် ရှာစားနေရတာ”

ရန်မျိုးနောင်ကပင် ဝင်ပြောသည်။

“နေပါဦး ဦးသာလှိုင်၊ ကင်းစောင့်တာက နွေဘက် ဆောင်းဘက်မှာပဲ၊ မိုးတွင်းဆို ကင်းတွေဖြုတ်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ဦးသာလှိုင် ဘယ်မှာ ... နေလဲ”

“ပြောပြပဲ မောင်ရာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဧရပ်မှာပါလို့”

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ဟောဒီ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ နွေပွင့်တို့ ရဲ့အိမ်လေးကို ဦးသာလှိုင်ကြီးက အပိုင်ယူလိုက်တော့”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း”

ဦးသာလှိုင်ကလည်း ပါးစပ်ကြီးပြကာ အံ့အားသင့်

နေပြီးမှ မြင်းဟီသလို ဟီးခနဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“မောင်ရင် မနောက်နဲ့ကွာ၊ လူကြီးကို နောက်ပြောင်ရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်ကွ”

“အိုး ... ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် တကယ် ပြောနေတာ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီမြေကို ဦးသာလှိုင် အပိုင်ယူလိုက်”

“အစ်ကို”

“ပေးလိုက်ပါ နွေပွင့်။ တကယ်လိုအပ်တဲ့လူကို တကယ် လှူရတာမှ တကယ် ဒါနုမြောက်တာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်ရန်မျိုးနောင် သဘောပါ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာကိုမှ သံယောဇဉ် မထားတော့ဘူးလေ၊ ကိုသာလှိုင်ကို ပေးတာ ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှမကန့်ကွက်ပါဘူး၊ နွေပွင့်နဲ့ မောင်ရန်မျိုး နောင် လက်ထပ်ပြီးရင် ဒေါ်ဒေါ် စစ်ကိုင်းဘက် သွားမှာ ခို့ပါ”

“ဟာ ... မောင်ရင်၊ မင်းဟာက တကယ်ကြီးပါလားကွ”

“တကယ်မှ တကယ်အစစ်ကြီးပေါ့ ဦးသာလှိုင်၊ နောက်ပြီး ဦးသာလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပေးစရာ သာဓု အကြွေးတစ် ခွန်း ကျန်နေသေးတယ်၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ နွေပွင့် နဲ့ကျန်တော် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမယ်၊ ဒံပေါက်နဲ့ ရေခဲမုန့် ကျွေးမယ်၊ စမ်းချောင်း မဟာမြိုင်လမ်း အိမ်နံပါတ်(...) ကို ဦးသာလှိုင် မနက်ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ ကျွန်တော် ဖိတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီမြေကို ဦးသာလှိုင်ကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လွှဲပေးလိုက်မယ်။ ကဲ ... ဒါပဲ၊ သွားကြစို့ ဒေါ်ဒေါ်၊ သွားကြစို့ နွေပွင့်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ဦးသာလှိုင်ကြီးထံမှ သာဓုတွေ တသီတဲတန်းကြီး ထွက်လာသဖြင့် ရန်မျိုးနောင်သည် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟေး ... လူကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို သာဓုတစ်ခွန်းတည်း အကြွေးဆပ်ရမှာလေဗျာ”

“သာဓု ခေါ်ပါရစေ မောင်ရာ၊ အခွန်းတစ်ထောင်ခေါ်ပါ ရစေ၊ ငါတွေဖူးတဲ့ သူဌေးထဲမှာတော့ မောင်ရင်ဟာ အရွယ်လည်း အကောင်းဆုံး၊ ရုပ်လည်း အဖြောင့်ဆုံး၊

www.burmeseclassic.com

စိတ်သဘောထား အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ သစ္စာကတိလည်း အတည်ကြည်ဆုံး”

“လာ ... လာ ... နေ့ပွင့်၊ ဒီလူကြီးရဲ့ ဟိမဝန္တာချီးမွမ်း ခန်းက ညအိပ်နားထောင်တောင် ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သွားကြစို့”

နားကြပါဦးစို့

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

BURMESE CLASSIC